εναυσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Τεύχος 52 / Φθινόπωρο 2019 / 1.5 €

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΜΑΖΙΚΟ, ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οι πόλεμοι των ιμπεριαλιστών γεννούν την προσφυγιά! Ο δρόμος της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης μοναδική διέξοδος για Έλληνες, πρόσφυγες και μετανάστες!

Πλήρη δικαιώματα παραμονής-περίθαλψης-εκπαίδευσης-εργασίας-μετακίνησης στους πρόσφυγες-μεταναστες!

Μαζική λαϊκή απάντηση στην επίθεση του συστήματος,στις φασιστικές προκλήσεις και τον ιμπεριαλισμό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 52
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2019

Αφιέρωμα
Ο χαρακτήρας και οι στόχοι της επίθεσης στην εκπαίδευση. Να αναπτύξουμε συγκροτημένο φοιτητικό κίνημα! (13-16)

Αρθρογραφία
Διαγραφές φοιτητών (4-5)
Πολυτεχνείο (6-7)
Επίθεση στους μαθητές (8-9)
Ο συνδικαλισμός στην παρανομία, τα δικαιώματά μας στο στόχαστρο (10-12)
Για την αξιολόγηση των πανεπιστημίων (13)
Για τα μέσα πάλης των φοιτητών (14)
Για τον αντικομμουνισμό (19)
Περιβάλλον και καταστροφές(20-21)
Η «ανάπτυξη» τους μαυρίζει το εργασιακό μέλλον της νεολαίας. (22-24)
Άρθρο για το προσφυγικό (25-26)

Στήλες
ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Αντικαπνιστικός νόμος (26)
Στρατός (27)
ΙΣΤΟΡΙΑ: 70 χρόνια ΝΑΤΟ (28-29)
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Μια προσέγγιση στο «Joker» (30)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα
βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών», Γραβιάς 10-12
www.agonistikeskiniseis.org
Θεσσαλονίκη
χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα, Συγγρού 24
http://resistenciaelotta.blogspot.gr
Γιάννενα
Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας, Κουγκίου 23
http://agonkiniseis-ioa.blogspot.gr
Ξάνθη
Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης, Μ. Βόγδου 20
https://rogmixanthi.blogspot.com/
Κρήτη
Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού Χαριλάου Τρικούπη 21
https://zalosteki.blogspot.com/
Καθώς και σε Πάτρα, Κρήτη, Θράκη και άλλες περιοχές στα τραπεζάκια των Αγωνιστικών Κινήσεων.
Εμβάσματα-συνδρομές:
Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Το συγκεκριμένο τεύχος του εναύσματος εκδίδεται σε μία φάση, όπου μία σειρά λαϊκές αντιστάσεις και κινητοποιήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη ανά τον κόσμο, με πολλές από τις οποίες να έχουν πετύχει καθοριστικές νίκες, υπό δυσμενείς όρους. Η καταστολή και η τρομοκρατία, το ξαναγράψιμο της ιστορίας (βλ. απόφαση ευρωκοινοβουλίου) και η φασιστικοποίηση δε φαίνεται να πετυχαίνουν τα επιθυμητά, για τις αντιδραστικές δυνάμεις του συστήματος, αποτελέσματα. Γι' αυτό και, ελλείψει συγκροτημένου και οργανωμένου λαϊκού κινήματος, εντείνονται ραγδαία, κλιμακωτά και αυξανόμενα σε όλο τον πλανήτη.

Αναζητούνται μία σειρά από «αλλαγές» και «εκσυγχρονισμοί» για την καθυπόταξη των λαών. Ενδεικτικά, σε σχέση με τη χώρα μας, αυτό το τεύχος πιάνει διάφορα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την επιβολή του δόγματος «νόμου και τάξης», το χτύπημα στο λαϊκό άσυλο αγώνων, τον «αντικαπνιστικό» νόμο, την αντιπροσφυγική εκστρατεία και ρητορεία, τη συζήτηση γύρω από τις αλλαγές και τον «εκσυγχρονισμό» του στρατού, την αντικομμουνιστική απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου. Ταυτόχρονα, καθόλου δεν πρέπει να υποτιμάμε την ιδεολογική πλευρά αυτής της συνολικής αναζήτησης και εκστρατείας του συστήματος και πως αυτή αποτυπώνεται στην πολιτιστική σφαίρα του εποικοδομήματος. Το άρθρο σε σχέση με την ταινία «Τζόκερ» προσπαθεί να προσεγγίσει ορισμένες πλευρές σε σχέση με το αυτό ζήτημα.

Ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, 70 χρόνια μετά την ίδρυση του ΝΑΤΟ και 20 χρόνια από τους βομβαρδισμούς στη Γιουγκοσλαβία, βρίσκεται σε παροξυσμό. Τα καραβάνια των προσφύγων μεγαλώνουν, οι βομβαρδισμένοι λαοί αυξάνονται, η φτώχεια, τα αδιέξοδα, η καταπίεση και οι πολεμικοί κίνδυνοι εξαπλώνονται ραγδαία. Στη χώρα μας, σφίγγει η θηλιά της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και η επίθεση του κεφαλαίου στον κόσμο της δουλειάς ανεβαίνει κλίμακες. Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο, όπου η αδηφαγία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος επηρεάζει καταστροφικά τόσο τις ζωές των ανθρώπων όσο την ίδια τη φύση, προβληματιζόμαστε για το περιβάλλον και τις «φυσικές» καταστροφές, προσπαθώντας να δώσουμε τις δικές μας απαντήσεις στη συζήτηση που έχει ανοίξει γύρω από αυτό το καυτό ζήτημα. Για το τί εν τέλει είναι το ΝΑΤΟ και για μια σειρά εγκλήματα που δεν πρέπει να ξεχαστούν. Για το νόημα του εορτασμού του Πολυτεχνείου και τι αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα χρειαζόμαστε στις σημερινές συνθήκες. Για το ποια είναι και ποια μπορεί να είναι η εργασιακή προοπτική για τη νέα γενιά την ίδια στιγμή που τα παραμύθια της νεοεκλεγμένης κυβέρνησης για «ανάπτυξη» δεν πείθουν κανέναν και αντιτίθενται με την πραγματικότητα του εργασιακού τοπίου της ανεργίας και της άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης.

Παράλληλα, οι εξαγγελίες της νέας υπουργού για νέα μέτρα χτυπήματος των μαθητικών και φοιτητικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων στην εκπαίδευση, όπως και τα μέτρα που έχουν ήδη ψηφιστεί και εφαρμόζονται (άσυλο, διάταξη για ισοτίμηση πτυχίων με πτυχία ιδιωτικών κολλεγίων, ίδρυση ξενόγλωσσων τμημάτων με δίδακτρα κλπ), αλλά και η κατάσταση και η φάση του φοιτητικού κινήματος, μας «αναγκάζουν» να αναλύσουμε τις στοχεύσεις και τον χαρακτήρα αυτών των μέτρων σε δύο επίπεδα. Το ένα, μέσα από την καθεαυτή ανάλυση καθενός από τα κυριότερα μέτρα (διαγραφές φοιτητών, άσυλο, αλλαγές σε λύκειο-τρόπο εισαγωγής, αξιολόγηση-αυτοδιοίκητο ιδρυμάτων-χρηματοδότηση κλπ) που έχουν εξαγγελθεί και τις ιδιαίτερες στοχεύσεις με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του καθενός. Το δεύτερο μέσα από το αφιέρωμα αυτού του τεύχους που έχει ως στόχο τη συνολική σύνδεση αυτών των μέτρων με την άποψη μας για το χαρακτήρα της εκπαίδευσης και της επίθεσης μέσα σε αυτή, σε αναφορά με την άποψή μας για τη συγκρότηση αντιστάσεων και την ανάδειξη της προοπτικής που απαιτεί ένα κίνημα της νεολαίας.

Θα λέγαμε ότι, σε μία περίοδο που, από τη μία, χαρακτηρίζεται από ρευστότητα και αβεβαιότητα και που, από την άλλη, εμπεριέχει διάφορες δυναμικές, στόχος αυτού του τεύχους είναι να προβληματίσει κάθε μαθητή, φοιτητή, αριστερό, προοδευτικό, νέο που θα βρεθεί στα χέρια του. Για τα πραγματικά επίδικα και ζητούμενα, για τις πραγματικές ανάγκες και δυνατότητες της περιόδου, αλλά και για τους τρόπους αντιμετώπισής τους.

Διαγραφές
Η αιώνια επιδίωξη του συστήματος

Δημήτρης Βασιλάκης,
Μαριάννα Χατζηελευθερίου,
Ιατρική Αθήνας

Για πολλά χρόνια οι «αιώνιοι» φοιτητές παρουσιάζονταν σαν μια δαπανηρή μάζα ανθρώπων, που «τρώει» από το συνολικό μερίδιο της χρηματοδότησης που αναλογεί στη σπουδάζουσα νεολαία και δήθεν παρασιτεί σε βάρος των «επιμελών» φοιτητών. Τους καταλογίζεται, μάλιστα, ότι αλλοιώνουν με την «τεμπελιά» τους την εικόνα των ιδρυμάτων. Με αυτά τα επιχειρήματα στρώθηκε το έδαφος ώστε να μπορεί η σημερινή κυβέρνηση να εξαγγέλει ανοικτά την επιβολή ορίου σπουδών στα ν+2 μαζί με τις διαγραφές για όποιον το ξεπερνάει.

Και όμως, η ίδια η υπουργός παιδείας έρχεται με πρωτοφανή προκλητικότητα να υπογραμμίσει ότι τα μέτρα αυτά δεν έχουν οικονομικό αλλά πολιτικό στόχο. Πράγματι, υπό το σημερινό καθεστώς, αυτοί που έχουν ξεπεράσει τα ν+2 έτη φοίτησης στερούνται κάθε φοιτητικό δικαίωμα, αφού τους αφαιρείται το φοιτητικό πάσο, δε δικαιούνται δωρεάν σίτιση, δε δικαιούνται σύγγραμμα και πετάγονται έξω από τις εστίες. Οπότε πρακτικά δεν κοστίζουν τίποτα.

Και αν κόστιζαν; Από πότε η ύπαρξη ενός δικαιώματος κρίνεται με βάση το πόσο κοστίζει; Το «κόστος» των δικαιωμάτων το έχει χιλιοπληρώσει ο λαός μέσα από τους φόρους και την κλεμένη υπεραξία της δουλειάς του. Από εκεί πηγάζει και ο καθολικός τους χαρακτήρας, το γεγονός δηλαδή ότι δεν είναι «προνόμια» για κάποιους αλλά για αυτονόητο αίτημα κάθε λαϊκού ανθρώπου. Το σύστημα προσπαθεί εδώ και χρόνια να κοστολογήσει τα δικαιώματά των φοιτητών και του λαού προκειμένου να τα πετσοκόψει στο μέτρο που αυτά χωράνε στις «αντοχές της οικονομίας» και το «εθνικό συμφέρον». Με τον ίδιο τρόπο προσπαθεί να πείσει ότι «αντικειμενικά» παιδεία για όλους δεν γίνεται, γι' αυτό και θα πρέπει να διαγραφούν κάποιοι προκειμένου να υπάρχει παιδεία για κάποιους. Στην πραγματικότητα πίσω από αυτή την «αντικειμενική» κατάσταση κρύβεται η πολιτική των ταξικών φραγμών, η οποία φέρει συγκεκριμένη ταξική στάμπα. Οι φοιτητές και οι σύλλογοι έχουν υπερασπιστεί στο παρελθόν, και οφείλουν να το ξανά κάνουν, καθολικά το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές ενάντια σε κάθε μορφής επιβολή διαγραφών. Ο λαός και η αστική τάξη δεν είναι μια παρέα με ίδια συμφέροντα και κοινούς λογαριασμούς. Οι φοιτητές δεν πρέπει να δείξουν ανοχή στην προσπάθεια του συστήματος να χρεώσει, μέσα από επιχειρήματα λογιστικού τύπου, το γεγονός ότι θέλει να τους πετάξει εκτός σχολών. Δεν πρέπει να αποδεχτούν ούτε τις διαγραφές ούτε την παρούσα ήδη στέρηση των φοιτητικών δικαιωμάτων σε όποιον ξεπερνά τα ν+2.

Από εκεί και πέρα αξίζει ο προβληματισμός σε σχέση με την αληθινή φύση των διαγραφών και το ρόλο τους ως μέσο εντατικοποίησης και πειθάρχησης. Κατά την Κεραμέως οι φοιτητές πρέπει να είναι πειθαρχημένοι. Και οι διαγραφές αποτελούν τον καταλύτη αυτής της διαδικασίας. Έρχονται να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές, που σίγουρα θα εντατικοποιήσουν ακόμα περισσότερο τις σπουδές τους προκειμένου να τις ολοκληρώσουν πριν τα ν+2 έτη φοίτησης. Παράλληλα σε όλη τη διάρκεια των σπουδών ήδη η πλειοψηφία των φοιτητών βιώνει ως κανονικότητα το συνεχές κυνήγι προσόντων και πιστοποιήσεων ώστε να βγει από τη σχολή της πιο «καταρτισμένοι» και εν ολίγοις κομμένοι και ραμμένοι στα μέτρα των αυριανών εργοδοτών.

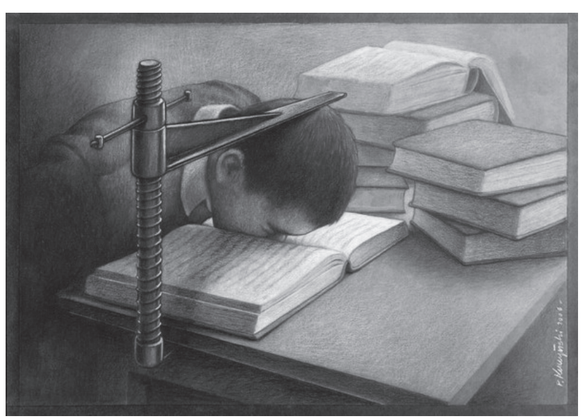

Γίνεται ξεκάθαρο ότι σε αυτό τον αγώνα μετ' εμποδίων, ο ελεύθερος χρόνος είναι πολυτέλεια και φυσικά δεν μπορούν να χωρέσουν η συμμετοχή και η τριβή με τα συλλογικά όργανα και τις διαδικασίες, μέσω των οποίων το φοιτητικό κίνημα ανέκαθεν υπεράσπιζε τα κεκτημένα του και διεκδικούσε δικαιώματα. Τη θέση τους παίρνουν οι ατομικές λύσεις και ο κοινωνικός κανιβαλισμός.

«Μα δεν θα πρέπει οι φοιτητές να τελειώνουν στην ώρα τους»; Είναι τραγελαφικό να χρησιμοποιείται αυτό το επιχείρημα τη στιγμή που οι φοιτητές πασχίζουν να τελειώσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα υπό το βάρος της οικογενειακής πίεσης που τροφοδοτείται με τη σειρά της από την ανάγκη, λόγω κρίσης, να βγεί ο φοιτητής γρήγορα στην αγορά εργασίας και να συνεισφέρει στα οικογενειακά βάρη. Ακόμη πιο τραγελαφικό γίνεται όταν προβάλεται από αυτούς που έχουν κάνει τη λήψη του πτυχίου αγώνα μετ' εμποδίων και με τα τεστάκια τους, τις προόδους, τις παρουσίες, και άλλα αντίστοιχης κοπής μέτρα, οδηγούν τους φοιτητές στην αναγκαστική παράταση των σπουδών.

Τελευταία προβάλεται το επιχείρημα πως με το μέτρο των διαγραφών συντέμνεται ο χρόνος σπουδών, οι γνώσεις αποκτώνται με καλύτερη χρονική αλληλουχία, και έτσι «αναβαθμίζεται» το περιεχόμενο των σπουδών. Το ζήτημα όμως που τίθεται στην πλειοψηφία των φοιτητών δεν είναι αν θα έχουν «αποσπασματική» γνώση αλλά το κατά πόσο θα έχουν τη δυνατότητα να πάρουν πτυχίο και να κατοχυρώσουν κάποια επαγγελματικά δικαιώματα. Το κάτα πόσο ένα παιδί από λαϊκή οικογένεια θα μπορέσει να σπουδάσει. Πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές δεν μπορεί να γίνει θυσία στον βωμό της υποτιθέμενης γνωσιακής αναβάθμισης.

Οι διαγραφές αποτελούν έναν άγριο ταξικό φραγμό. Είναι ένα μέτρο που έρχεται να χτυπήσει κυρίως τα πιο φτωχά και λαϊκά φοιτητικά στρώματα και να τα πετάξει έξω από το πανεπιστήμιο. Ένας εργαζόμενος φοιτητής για παράδειγμα δεν έχει τις ίδιες δυνατότητες να παρακολουθήσει όλα τα υποχρεωτικά αμφιθέατρα και εργαστήρια και συνεπώς να πάρει πτυχίο «στην ώρα του». Και παρά την υποτιθέμενη ευαισθησία της κυβέρνησης που βιάστηκε να μεριμνήσει για την εργαζόμενη νεολαία (δικαιολογητικά που αποδεικνύουν την εργασία για παράταση φοίτησης κτλ) έγινε στην πραγματικότητα μια τρύπα στο νερό, αφού η πλειοψηφία των νέων καταφεύγει στην μαύρη εργασία. Και αυτό αποτελεί περίτρανη απόδειξη ότι η κυβέρνηση όχι μόνο δε νοιάζεται για τη νεολαία, αλλά ίσα ίσα θέλει να τσακίσει κάθε δικαίωμά της και κατ' επέκταση του λαού.

Επιπλέον, οι διαγραφές ανά περιόδους έχουν συνδεθεί και με άλλες παραμέτρους πέρα από το όριο σπουδών. Διαγραφή εαν κάποιος αποτύχει τρεις φορές συνεχόμενα στην εξέταση ενός μαθήματος, διαγραφή αν δεν γίνει δήλωση εξαμήνου δύο φορές συνεχόμενα, διαγραφή ως πειθαρχική ποινή που επιβάλλεται από τους καθηγητές. Όλα τα παραπάνω αποτέλεσαν στόχευση του Υπουργείου στο παρελθόν. Και είναι φανερό πως η θέσπιση οποιασδήποτε μορφής διαγραφών ανοίγει τον ασκό του αιόλου για το μέλλον.

Οι διαγραφές δεν είναι ούτε κάτι πρωτόγνωρο για το φοιτητικό κίνημα ούτε κάτι ξεκομμένο από τη συνολικότερη επίθεση στα φοιτητικά μας δικαιώματα. Κάνοντας μια απλή ιστορική αναδρομή εύκολα διαπιστώνει κανείς τα εξής:

- Ήδη από τη μεταπολίτευση και συγκεκριμένα το 1975 κατατέθηκε νομοσχέδιο από την κυβέρνηση της ΝΔ που προέβλεπε μεταξύ άλλων διαγραφή φοιτητή, που έχει κοπεί 4 φορές στο ίδιο μάθημα.

-Η προσπάθεια αυτή κλιμακώθηκε όταν ο υπουργός παιδείας Βαρβιτσιώτης ψήφισε τον νόμο 815, με τον οποίο καθιερώθηκε για πρώτη φορά η

έννοια του ν+2 και η υποχρεωτική ολοκλήρωση των σπουδών στο διάστημα αυτό. Ο νόμος αυτός ανατράπηκε χάρη στις συνεχείς διαδηλώσεις χιλιάδων φοιτητών που τροφοδότησε η γενιά του Πολυτεχνείου.

-Οι μαζικές αυτές κινητοποιήσεις όμως δεν εμπόδισαν το σύστημα απ' το να επαναφέρει τις διαγραφές στο προσκήνιο αυτή τη φορά με εκφραστή τη δήθεν φιλολαϊκή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1987.

-Τη δεκαετία του '90 μπήκαν κυρίως στο στόχαστρο οι μαθητές και αμφισβητήθηκε το δωρεάν πλέγμα: σίτιση-στέγαση-μεταφορές.

-Το 2006-2007 αποτέλεσε τομή στην επίθεση στα φοιτητικά δικαιώματα, αφού αμφισβητήθηκε ανοιχτά το άρθρο 16 για δημόσια και δωρεάν παιδεία.

-Το 2011 η Διαμαντοπούλου καθιέρωσε την έννοια του «ενεργού» φοιτητή και της μερικής φοίτησης, με το χρονικό όριο των σπουδών να φτάνει τα 2ν. Η καθιέρωση των 13 βδομάδων που γίνονται μαθήματα έρχεται να τρομοκρατήσει τους φοιτητές που θα χάσουν εξάμηνο αν κάνουν κατάληψη.

-Και πριν φτάσουμε στα σημερινά δεν γίνεται να ξεχαστεί ο ρόλο της κυβέρνησης Σύριζα, η οποία με μια σειρά αντιδραστικές κινήσεις (νόμος Γαβρόγλου, πόρισμα Παρασκευόπουλου) έστρωσε τον δρόμο στη Νέα Δημοκρατία όχι μόνο για την κατάργηση του ασύλου, αλλά και για τη συνολικότερη επίθεση στα φοιτητικά διακαιώματα.

Με βάση και αυτά τα στοιχεία προκύπτει, ότι οι διαγραφές ήταν διαχρονική επιδίωξη του συστήματος. Και παρά την προσπάθεια του να πετάξει έξω από τα πανεπιστήμια φοιτητές δεν κατάφερε να το κάνει παρά ελάχιστες φορές (ΤΕΙ Ηπείρου, ΤΕΙ Αθήνας). Και αυτές οι ελάχιστες φορές διόλου αμελητέες δεν είναι. Το αν το σύστημα θα καταφέρνει να εφαρμόζει τις αντιλαϊκές πολιτικές του και μέσα στο πανεπιστήμιο είναι ζήτημα συσχετισμού δυνάμεων. Το μαχητικό φοιτητικό κίνημα πάντα είχε δυνατότητα να φρενάρει την επίθεση του συστήματος. Και δεν είναι τυχαίο, ότι όσο η κινηματική νηνεμία συνεχίζεται, τόσο το σύστημα θα καταφέρνει να περνάει όχι μόνο τις διαγραφές, αλλά τη συνολικότερη επίθεση στα φοιτητικά και λαϊκά δικαιώματα.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι σήμερα το φοιτητικό κίνημα αγκομαχάει. Και για αυτό μεγάλες ευθύνες βαραίνουν την κυρίαρχη φοιτητική αριστερά που σπέρνει και ανακυκλώνει αυταπάτες στον φοιτητόκοσμο. Και πρώτα και κύρια υπεύθυνη είναι η ΚΝΕ. Δεν μπορούμε παρά να κριτικάρουμε το λαθεμένο αίτημα που βάζει «καμία διαγραφή φοιτητή που θέλει να ολοκληρώσει τις σπουδές του», ενσωματώνοντας έτσι όλη την αστική προπαγάνδα, ότι οι «αιώνιοι» επιβαρύνουν το πανεπιστήμιο.

Και ούτε τα ΕΑΑΚ είναι άμοιρα ευθυνών. Τα ΕΑΑΚ, ήδη από την αρχή της χρονιάς, εμφανίστηκαν στις σχολές και στα αμφιθέατρα καλώντας τους φοιτητές να βρουν τους «προοδευτικούς» καθηγητές για να αποσπάσουν μια τοποθέτηση ενάντια στα μέτρα Κεραμέως. Η στάση αυτή είναι από μόνη της προβληματική, γιατί παραγνωρίζει τη στάση και τον ρόλο του καθηγητικού στρώματος στο πανεπιστήμιο, ως ένα στρώμα που εφαρμόζει πολιτικές ενάντιες στον φοιτητόκοσμο και δεν αναδεικνύει τίποτα άλλο πέρα από μια ανεμπιστοσύνη στους ίδιους τους φοιτητές. Η προσπάθεια για την απόσπαση μιας «προοδευτικής» τοποθέτησης από τους καθηγητές και την πρυτανεία μόνο αποπροσανατολιστική μπορεί να είναι για το φοιτητικό κίνημα, ειδικά όταν δυνάμεις των ΕΑΑΚ θέλουν να εγκλωβίσουν τα φοιτητικά ξεσπάσματα στους τέσσερις τοίχους που γίνονται οι συνελεύσεις των καθηγητών.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις πιστεύουν ότι η μόνη ρεαλιστική λύση είναι η λύση των αγώνων μέσα από τη συγκρότηση ενός μαζικού και ανυποχώρητου φοιτητικού κινήματος. Γιατί αυτό πάντα αποτελούσε και θα αποτελεί το μοχλό για την ανατροπή των σχεδίων της εκάστοτε κυβέρνησης. Η προσαρμογή οποιουδήποτε νόμου «στα μέτρα μας» δεν αποτελεί παρά τη σιωπηλή συγκατάθεση των φοιτητών στην επίθεση και βολεύει μια χαρά τους εμπνευστές των μέτρων. Δεν αφορά το φοιτητικό κίνημα η «από κοινού» επεξεργασία των νόμων με το προνομιούχο στρώμα των καθηγητών. Οι φοιτητές έχουν να διεκδικήσουν άνευ όρων και προϋποθέσεων τα δικαιώματά τους. Είναι ζωτικής σημασίας κάθε αγωνιστής να δίνει πνοή και χαρακτήρα στις γενικές συνελεύσεις, τις πορείες, τις καταλήψεις και όλα τα μέσα πάλης με δυναμική και ουσιώδη παρουσία. Η διεκδίκηση δεν είναι γενική κι αόριστη, αλλά στοχευμένα, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η μάχη για τις διαγραφές ανοίγει κι άλλα πεδία αγώνων για τη νεολαία και όλο το λαό. Όπως το χτύπημα που δέχονται οι φοιτητές είναι κομμάτι μιας συνολικής, αντιδραστικής πολιτικής που εξυπηρετεί το καπιταλιστικό- ιμπεριαλιστικό σύστημα, έτσι και η απάντηση στις διαγραφές είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού αγώνα ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, την εκμετάλλευση και τη στέρηση δικαιωμάτων. Γιατί όντως η δύναμη των φοιτητών ήταν πάντα και θα είναι στα συλλογικά όργανα και τις διαδικασίες τους. Γιατί μόνο μέσω των συλλογικών οργάνων τους πετύχαιναν και θα πετυχαίνουν νίκες οι φοιτητές.

"Το θέμα δεν είναι αν κοστίζουν ή όχι, δεν φαίνεται ότι επιβαρύνουν το σύστημα. Το θέμα είναι να περάσει μια αίσθηση πειθαρχίας στα πανεπιστήμια στο χρόνο ολοκλήρωσης των σπουδών"
-δήλωση υπ. Παιδείας Ν. Κεραμέως

Η εξέγερση του Νοέμβρη δείχνει το δρόμο για τη χειραφέτηση του λαού μας!

Ηλέκτρα Δέδε,
ΣΕΥΠ Ηρακλείου (ΕΛΜΕΠΑ)

Βρισκόμαστε 46 χρόνια απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου, μία απ' τις σημαντικότερες στιγμές που έζησε το λαϊκό κίνημα στη χώρα μας. Ο Νοέμβρης υπήρξε κορυφαία εκδήλωση αντίστασης για το λαό μας και έγινε παρακαταθήκη στιγματίζοντας τους μετέπειτα αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων. Σύνδεσε τον αντιφασιστικό αγώνα με την πάλη απέναντι στον ιμπεριαλισμό, αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για νέους αγώνες απέναντι στο σύστημα που γεννά τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, τις χούντες, τους πολέμους. Εκείνη την περίοδο, συνδέθηκε η αναγκαία πάλη απέναντι στη χούντα με τον αγώνα ενάντια στο καθεστώς της εξάρτησης και της λιτότητας. Με τα συνθήματα «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ», «ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ», «ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ» τέθηκε η προοπτική για μια ουσιαστική αναμέτρηση με το σύστημα. Φάνηκε ότι ένα οργανωμένο μαζικό κίνημα που συσπειρώνει στο πλευρό του τη νεολαία και την εργατική τάξη, που ξεπερνά τις στενά συνδικαλιστικές διεκδικήσεις και βλέπει την ανεξαρτησία και τη λαοκρατία ως βασική προϋπόθεση για το σπάσιμο της εκμετάλλευσης, είναι εκείνο τ' οποίο μπορεί ν' αποτελέσει πραγματικό αγκάθι για το σύστημα. Γι' αυτό και τόσα χρόνια μετά, το σύστημα λυσσαλέα επιδιώκει να σβήσει απ' τις μνήμες του λαού μας αυτή την ιστορική στιγμή. Επιδιώκεται, με πολύ μεθοδική προσπάθεια, να σβηστεί ο αντιιμπεριαλιστικός χαρακτήρας της εξέγερσης, φτάνοντας πολλές φορές οι εκπρόσωποι του συστήματος ν' αρνούνται ότι συνέβησαν τα γεγονότα του Νοέμβρη (αξιοποιώντας τις μαύρες του εφεδρείες). Το σύστημα παλεύει προκειμένου να ξεχαστεί η δύναμη που έχουν οι λαοί όταν οργανώνονται και διεκδικούν μια πιο δίκαιη ζωή.

46 χρόνια απ' το Πολυτεχνείο τα αιτήματα που έμπαιναν απ' τους εξεγερμένους αγωνιστές παραμένουν επίκαιρα. Αναδεικνύεται με τον πιο επιτακτικό τρόπο η ανάγκη να συγκροτηθεί ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα καταγγείλει την πολιτική της εξάρτησης και της υποτέλειας, την πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, που θα βάλει φραγμό στο προχώρημα της επίθεσης, που επιβάλλει αυτό το καθεστώς στα δικαιώματα της νεολαίας και των εργαζομένων, που θα εναντιωθεί στην ευθυγράμμιση της ελληνικής αστικής τάξης πίσω απ' τους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών.

Η κατάσταση των τελευταίων χρόνων ωστόσο, με δεδομένη την αποσυγκρότηση του εργατικού-λαϊκού νεολαιίστικου κινήματος, αντικατοπτρίζουν και μέσα στις επετειακές διαδηλώσεις της 17 Νοέμβρη την πτώση των αντιιμπεριαλιστικών-αντιαμερικάνικων αισθημάτων συνολικά στο λαό και τη νεολαία. Είναι χαρακτηριστική η εικόνα της πτώσης της μαζικότητας και του παλμού στις πορείες του Πολυτεχνείου. Παράλληλα, αποτελεί σοβαρή πολιτική αδυναμία, με σοβαρές ευθύνες και απ' τις δυνάμεις της Αριστεράς, το γεγονός ότι δε δίνεται το αναγκαίο πολιτικό βάρος στον αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της εξέγερσης ενάντια στην αμερικανοκίνητη χούντα. Ενώ οι εξελίξεις επιβάλλουν με τον πιο επιτακτικό τρόπο να ξαναμπεί η αντιιμπεριαλιστική πάλη στην πρώτη γραμμή, και να μπολιαστούν οι συνειδήσεις της νεολαίας και των εργαζομένων με τις αγωνιστικές διαθέσεις απέναντι στο σάπιο σύστημα που τους κλέβει κάθε μέρα τη ζωή.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα εξαρτημένη από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, δηλαδή είναι μια χώρα που δεν είναι σε θέση να διαμορφώσει αυτόνομα την πολιτική που θα εφαρμόσει, αλλά αντίθετα η πολιτική της διαμορφώνεται, κατά βάση, απ' τις επιταγές των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι εξελίξεις στο εσωτερικό της χώρας μας συνεπώς έχουν να κάνουν με τις γενικότερες επιδιώξεις που έχουν αυτές οι δυνάμεις στην περιοχή, με βάση τον ανταγωνισμός τους με τις άλλες ισχυρές χώρες στον πλανήτη για το ποιος θα μπορέσει να κυριαρχήσει. Ο ανταγωνισμός πάντα είναι εις βάρος των λαών. Ο λαός της χώρας μας, τα τελευταία χρόνια, βιώνοντας τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές, είδε με ξεκάθαρο τρόπο τι σημαίνει το σφίξιμο της εξάρτησης. Και συνεχίζει στη «μεταμνημονιακή» περίοδο, να βιώνει την ακόμα μεγαλύτερη καταλήστευση και εκμετάλλευση.

Η νεολαία βρίσκεται αντιμέτωπη με την ολομέτωπη επίθεση απέναντι στο δικαίωμά της να μπορεί να σπουδάζει και να δουλεύει. Η εκπαίδευση, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των Ευρωπαίων και Αμερικάνων, θέλουν να είναι για λίγους και εκλεκτούς. Σ' αυτήν την κατεύθυνση, δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση αναπροσαρμόζονται προκειμένου να ανταποκρίνονται στις ανάγκες της βάρβαρης αγοράς εργασίας που έχει διαμορφωθεί όλα αυτά τα χρόνια. Τόσο οι εκπαιδευτικοί νόμοι που πέρασαν τα τελευταία χρόνια (με βάση τις ευρωπαϊκές διατάξεις της Μπολόνια), όσο και τα μέτρα που θέλει να προωθήσει τώρα η κυβέρνηση της ΝΔ, αποσκοπούν αφενός στη δημιουργία ενός ολοένα πιο ταξικού πανεπιστημίου, αφιλόξενου για τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών και αφετέρου στη διαμόρφωση ενός ακόμα πιο πειθαρχημένου φοιτητή και αυριανού εργαζόμενου.

Σε σχέση με τα εργασιακά αντίστοιχα, όσο σφίγγει η εξάρτηση, τόσο περισσότερο χτυπιούνται τα δικαιώματα των εργαζομένων προκειμένου να μεγιστοποιούνται τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών. Το καθεστώς επιτροπείας στ' οποίο έχουμε υποβληθεί στη «μεταμνηνονιακή» περίοδο, σφίγγει ακόμα περισσότερο την οικονομική θηλιά για τον κόσμο του μεροκάματου. Μισθοί και συντάξεις, κοινωνικά δικαιώματα όπως η ασφάλιση και η περίθαλψη, συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες, πετσοκόβο νται προκειμένου να εξασφαλίζονται στον κρατικό προϋπολογισμό τα πλεονάσματα που έχει τάξει η ντόπια αστική τάξη στις ΗΠΑ και την ΕΕ. Η κυβέρνηση της ΝΔ, άξιος συνεχιστής της πολιτικής της υποτέλειας που εφάρμοσε και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, σε πολύ σύντομο διάστημα διακυβέρνησης επιβεβαίωσε ότι θα παίξει κι εκείνη το ρόλο του καλού παιδιού στις επιταγές των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Το υπερπλεόνασμα τ' οποίο υπόσχεται η κυβέρνηση μέχρι το τέλος της χρονιάς, προβλέπει φοροαπαλλαγές για το κεφάλαιο και μειώσεις των μισθών προκειμένου ν' ανοίξει ο δρόμος της «ανάπτυξης» που τάζει το νέο πολυνομοσχέδιο. Η επίσκεψη του Αμερικάνου Υπουργού Εξωτερικών Πομπέο και οι συμφωνίες για μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε πολεμικό ορμητήριο των Αμερικάνων, η εφαρμογή της συμφωνίας των Πρεσπών, το ξεπούλημα της χώρας μέσα από την ιδιωτικοποίηση της υγείας, του ρεύματος, της επικουρικής ασφάλισης, οι αντιδραστικοί άξονες με Ισραήλ-Κύπρο-Αίγυπτο στις επιταγές των ΗΠΑ, επικυρώνουν την παραπέρα ευθυγράμμιση της αστικής τάξης στα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Επιβεβαιώνουν παράλληλα το χαρακτήρα μιας εξαρτημένης αστικής τάξης, που επιδιώκει ν' αποκτήσει κι εκείνη ρόλο στην περιοχή. Είναι χαρακτήρας τυχοδιωκτικός, ακριβώς γιατί προκειμένου ν' αναβαθμίσει την παρουσία της δε διστάζει να ευθυγραμμιστεί πίσω απ' όλες τις επιθετικές κινήσεις και συμφωνίες των ΗΠΑ και της ΕΕ, να φυτέψει νατοϊκές βάσεις σ' όλη τη χώρα, να στοιχίζεται πίσω απ' όλους τους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών, προκειμένου να κερδίσει μερικά ψίχουλα. Κινήσεις οι οποίες, με δεδομένο τις εξελίξεις που διαμορφώνονται από την βασική την αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ- Ρωσίας, εγκυμονούν νέους κινδύνους στην περιοχή. Με τη συμφωνία των Πρεσπών, τις ενταξιακές διαδικασίες της Αλβανίας και της Β. Μακεδονίας στην ΕΕ, βλέπουμε τις ΗΠΑ, αλλά και την ΕΕ (χωρίς να αίρεται και η μεταξύ τους αντιπαράθεση) να επεμβαίνουν στα Βαλκάνια προκειμένου να μπορέσουν να περιορίσουν την επιρροή της Ρωσίας. Στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο, οι δυο εξαρτημένες, από τις ΗΠΑ, αστικές τάξεις, της Ελλάδας και της Τουρκίας, με βάση τον τυχοδιωκτικό τους χαρακτήρα διεκδικούν έναν αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή. Οι ΗΠΑ με τη σειρά τους εκμεταλλεύονται τις αντιθέσεις αυτές, κλείνουν πότε το μάτι στον έναν και πότε στον άλλον, φουντώνοντας τις εντάσεις και δίνοντας χώρο για νέους πολεμικούς κινδύνους. Η όξυνση των ανταγωνισμών, το τελευταίο διάστημα, τροφοδότησε νέα αιματοκυλίσματα λαών, με τις ΗΠΑ να δίνουν το πράσινο φως στην Τουρκία να εισβάλλει στη Β. Συρία και να ξεκινήσει το σφάγιασμα του κούρδικου λαού. Γενικότερα, η επέκταση των πολεμικών βάσεων σε κάθε μεριά του πλανήτη, η ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης, η παρουσία αεροπλανοφόρων, οι προσπάθειες ελέγχου των δρόμων μεταφοράς, οι συγκρούσεις, οι επιθέσεις, οι εξελίξεις σε σχέση με το κουρδικό, υποδηλώνουν ότι οι ανταγωνισμοί οξύνονται και χτυπάνε τα καμπανάκια πολεμικών κινδύνων για τους λαούς του κόσμου. Υπενθυμίζουν ότι οι πολιτικές των ΗΠΑ και της ΕΕ δεν εξασφαλίζουν την προστασία και την ευημερία, αλλά σπέρνουν την εκμετάλλευση, νέους πολέμους και αιματοκυλίσματα λαών, προκειμένου να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα των λίγων στις πλάτες των πολλών.

Όλα τα παραπάνω καθιστούν αναγκαίο με τον πιο επιτακτικό τρόπο η αντιιμπεριαλιστική πάλη να ξαναμπεί στο προσκήνιο. Η απουσία κινήματος και πολιτικής ζύμωσης των μαζών τα τελευταία χρόνια, βρίσκουν τον κόσμο αποσυγκροτημένο απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση του συστήματος στα δικαιώματά του. Είναι απαραίτητη η ιδεολογική συγκρότηση των μαζών σε σχέση με το ποια είναι τα χαρακτηριστικά του κόσμου στον οποίο ζούμε, ποιοι είναι οι εχθροί μας και πώς τους παλεύουμε. Σ' αυτή τη βάση η σύνδεση των πολιτικών εξελίξεων με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, αποτελεί βασικό καθήκον προκειμένου η νεολαία και οι εργαζόμενοι ν' αναγνωρίσουν από πού πηγάζει όλη αυτή η εξαθλίωση, και προς τα πού πρέπει να στραφεί ο αγώνας τους. Το σύστημα πολύ μεθοδικά παλεύει προκειμένου να διαλύσει ιδεολογικά τις συνειδήσεις της νεολαίας και να την έχει στην πρώτη γραμμή, έτοιμη να σφαχτεί για ξένα συμφέροντα. Τη μπολιάζει με το ρατσιστικό και φασιστικό δηλητήριο για τους γείτονες λαούς, προκειμένου να βρίσκεται ανά πάσα στιγμή διαθέσιμη να γίνει κρέας για τα κανόνια του εκάστοτε ιμπεριαλιστή. Καλλιεργεί την ξενοφοβία, το μίσος απέναντι στον πρόσφυγα και τον μετανάστη, θέλοντας η οργή του κόσμου να στρέφεται ενάντια στις καταπιεσμένες ομάδες, και όχι στο σύστημα που γεννά την εξαθλίωση.

Δυστυχώς οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν στέκονται στο ύψος των περιστάσεων, παραβλέπουν την αναγκαιότητα ν' ανοίξει πλατιά ένα μέτωπο που θα καταγγέλλει όλη αυτήν τη βαρβαρότητα. Είτε δεν αναγνωρίζουν καθόλου την εξάρτηση της χώρας μας, είτε καταγγέλλουν τον ιμπεριαλισμό μόνο όταν βαράνε πολεμικές σειρήνες. Η συγκεκριμένη στάση δρα παραλυτικά για το κίνημα, γιατί δεν αναδεικνύει την πηγή του προβλήματος και δε δίνει προοπτική στο κίνημα. Οι στενά συνδικαλιστικές διεκδικήσεις που προωθούν στους μαζικούς χώρους μια σειρά από δυνάμεις, θέτουν και πολύ συγκεκριμένα όρια σε σχέση με το μέχρι πού μπορούν να φτάσουν οι λαϊκές διεκδικήσεις. Επιπλέον, μια λαθεμένη πολιτική ανάλυση μπορεί να οδηγεί σε σοβαρά πολιτικά λαθεμένα συμπεράσματα. Χαρακτηριστική είναι η στάση της πλειοψηφίας της Αριστεράς σε σχέση με τα ελληνοτουρκικά, η οποία παραβλέπει την εξάρτηση της ελληνικής και της τουρκικής αστικής τάξης από τις ΗΠΑ. Ως αποτέλεσμα, αναπαράγει το αφήγημα «επιτιθέμενη Τουρκία-αμυνόμενη Ελλάδα», και σέρνει τον προοδευτικό κόσμο πίσω από εθνικιστικές θέσεις. Σε μία πολύ επικίνδυνη περίοδο, οι δυνάμεις που αναφέρονται στην αριστερά και το κίνημα, τόσο ενόψει της 17 Νοέμβρη, αλλά κυρίως στην καθημερινή πάλη οφείλουν να συμβάλουν στην προώθηση της αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης στο κίνημα, απέναντι στο αντιδραστικό σκηνικό που μας διαμορφώνουν.

Ο Νοέμβρης ενέπνευσε τις συνειδήσεις της νεολαίας και των εργαζομένων, και έδειξε ότι ο μόνος δρόμος για την ανεξαρτησία και την κοινωνική απελευθέρωση, βρίσκεται μέσα απ' τους αγώνες. Τα αίματα του Νοέμβρη έδειξαν γι' άλλη μια φορά ποιες είναι οι διαθέσεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος απέναντι στους λαούς. Η βαρβαρότητα που βίωσε ένας ολόκληρος λαός στη διάρκεια της 7ετούς χούντας επιβεβαίωσε ότι ο φασισμός βρίσκεται πάντα σαν δεξί χέρι του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Υπενθυμίζει ότι οι προσπάθειες για ν' αλλάξει το εκμεταλλευτικό αυτό σύστημα, δεν πρόκειται να είναι ποτέ ειρηνικές. Διδάσκει πως, κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες, τις εύκολες διαχειριστικές λύσεις και τον κυβερνητισμό, η προοπτική βρίσκεται μόνο στους αγώνες των λαών. Και ακόμα κι αν ο δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος, οι αγώνες των λαών κερδίζουν. Γι' αυτό και σε περιόδους με αρνητικούς συσχετισμούς για το κίνημα όπως σήμερα, το σύστημα επειδή γνωρίζει πολύ καλά τη δύναμη που έχει ο λαός και η νεολαία όταν οργανώνονται, χτυπά το άσυλο και τις απεργίες, εξαπολύει την τρομοκρατία και την καταστολή. Σ' αυτό το αντιδραστικό πολιτικό σκηνικό προβάλλει η ανάγκη συγκρότησης ενός μαζικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Ενός κινήματος που θα προβάλλει το δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης, που θα παλέψει ενάντια στην εξάρτηση της χώρας μας από τους ιμπεριαλιστές, που θα διεκδικήσει δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή και ελεύθερη ζωή και θα προχωρήσει με την προοπτική για μια δίκαιη κοινωνία στην οποία οι λαοί θα είναι αφέντες στον τόπο τους.

Επιβάλλουν νέους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση! Να βάλουμε εμείς φραγμούς στα σχέδια τους με τις αντιστάσεις μας!

Νίκος Περίχαρος,
Μαθητής

Τα σχολεία έχουν ανοίξει και προσπαθούν να μας πείσουν ότι όλα βαίνουν καλώς. Πίσω όμως από την κανονικότητα που θέλουν να μας προβάλλουν κρύβεται ένας νέος γύρος επίθεσης για όλο το λαό, χωρίς να αποτελούν εξαίρεση από αυτόν και οι μαθητές. Η κυβέρνηση ΝΔ εφαρμόζει τις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών, πετσοκόβει δικαιώματα και κατακτήσεις χρόνων, οδηγεί το λαό στη φτώχεια και στην εξαθλίωση και τη νεολαία στην ανεργία και στην εκμετάλλευση.

Ήδη η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει νέα μέτρα στην εκπαίδευση και είναι αποφασισμένη να επιβάλλει ισχυρούς ταξικούς φραγμούς. Σκοπός τους είναι να αφήσουν περισσότερους από εμάς εκτός της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και να κάνουν ακόμα πιο δύσκολο το δρόμο μας προς το Απολυτήριο. Βασικοί αποδέκτες αυτών των μέτρων θα είναι τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών, που έτσι και αλλιώς δέχονται την επίθεση του συστήματος. Πώς μπορεί άλλωστε η εκπαίδευση να μείνει ανεπηρέαστη από τη γενικότερη αντιλαϊκή πολιτική; Θέλουν να την προσαρμόσουν στις συνθήκες της επίθεσης που έχουν διαμορφώσει και στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα που έχουν επιβάλλει. Από τις πρώτες ήδη εξαγγελίες της κυβέρνησης είναι ξεκάθαρο πως βασική πλευρά της επίθεσης είναι το χτύπημα των μαθητικών δικαιωμάτων.

Ένα από τα μέτρα που έχουν εξαγγελθεί από την Υπουργό Παιδείας, Κεραμέως, είναι **η επαναφορά της τράπεζας θεμάτων** σε όλες πλέον τις τάξεις του Λυκείου, που όπως έχει ήδη αποδειχθεί αποτελεί έναν ισχυρό ταξικό φραγμό. Πλέον και στις προαγωγικές εξετάσεις τα θέματα δε θα ορίζονται μόνο από τους καθηγητές αλλά και από το Υπουργείο (σε ποσοστό 50-50) και δε θα ανταποκρίνονται ούτε στην ύλη που έχουν διδαχθεί αλλά ούτε και στο επίπεδο δυσκολίας των θεμάτων που έχουν ήδη επιλύσει στην τάξη οι μαθητές. Όταν εφαρμόστηκε στο παρελθόν η τράπεζα θεμάτων, τα θέματα ήταν πολύ δύσκολα και άφησε σχεδόν τους μισούς μαθητές πανελλαδικά μετεξεταστέους.

Επιβάλλουν το Εθνικό Απολυτήριο, στο οποίο θα μετράει ο βαθμός και των τριών τάξεων του Λυκείου με διαφορετική ποσόστωση κάνοντας έτσι ακόμα πιο δύσκολη και εντατικοποιημένη τη σχολική μας ζωή. Θα πρέπει να μπούμε σε ένα εξαντλητικό κυνήγι βαθμών σε όλα τα μαθήματα από την Α' Λυκείου. Αυτό σημαίνει και περισσότερα οικονομικά βάρη στους γονείς μας που θα πρέπει να πληρώνουν ακόμα περισσότερα χρήματα στα φροντιστήρια (που χρειάζονται για να «βγάλουμε» το δήθεν δωρεάν σχολείο), για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις αυτού του Λυκείου-εξεταστικού κάτεργου που ετοιμάζουν.

Επιπλέον, η νέα κυβέρνηση σε συνέχιση βέβαια των πολιτικών των προηγούμενων κυβερνήσεων **θέλει να επαναφέρει και τη βάση του 10** για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Αυτό το μέτρο θα αποτελεί ισχυρό κόφτη για την εισαγωγή μας στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, αφού θα στερεί σε όσους από εμάς συγκεντρώσουν λιγότερα από 10.000 μόρια τη δυνατότητα εισαγωγής σε κάποιο ΤΕΙ ή ΑΕΙ. Αν επίσης αναλογιστούμε τη συνεχώς αυξανόμενη δυσκολία των θεμάτων των Πανελληνίων Εξετάσεων γίνεται εύκολα κατανοητό ότι θέλουν να πετάξουν πολλούς μαθητές έξω από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Αυτή η διαδικασία ήδη έχει αρχίσει να γίνεται, αφού ο αριθμός των εισακτέων τα τελευταία χρόνια έχει ήδη αρχίσει να μειώνεται. Το γεγονός αυτό θα επηρεάσει κυρίως τους μαθητές προερχόμενος από φτωχές-λαϊκές οικογένειες στις οποίες οι γονείς δεν μπορούν να βάλλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη και να πληρώσουν για φροντιστήρια.

Προκειμένου βέβαια να επιτύχουν το στόχο της περαιτέρω μείωσης των εισακτέων επιστρατεύουν και τους πρυτάνεις οι οποίοι (άλλο που δεν ήθελαν!) θα αποφασίζουν τον αριθμό των ατόμων που μπορούν να εισαχθούν σε κάθε τμήμα. **Πλέον τα ίδια τα ιδρύματα θα αποφασίζουν για τη βάση της εισαγωγής πράγμα που θα μειώσει περαιτέρω τον αριθμό αυτών που μπορούν να εισαχθούν.** Οι πρυτάνεις ήδη ζητούν δημόσια τα τελευταία χρόνια δραστική μείωση των εισακτέων. Μάλιστα σε σχετική ανακοίνωση στις 8 Οκτώβρη ο υφυπουργός παιδείας Βασίλης Διγαλάκης δήλωσε αισχρά πως «πρέπει να μπει φραγμός στη μικροπολιτική διαχείριση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, όπου χωρίς να εξασφαλίζονται οι ανάλογοι πόροι υπήρχε αύξηση του αριθμού των εισακτέων!».

Οι αλλαγές αυτές βέβαια δε θα αφήσουν ανεπηρέαστα και τα ΕΠΑΛ, στα οποία με τις ευλογίες και της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ **ενισχύεται η απλήρωτη εργασία μέσω της εισαγωγής του απαράδεκτου θεσμού της μαθητείας.** Κατά τη διάρκεια της μαθητείας οι μαθητές θα εργάζονται -υποτίθεται για να μάθουν το επάγγελμα για το οποίο σπουδάζουν- σε κάποιον ιδιώτη. Βέβαια, εύκολα γίνεται κατανοητό ότι οι μαθητές θα κάνουν χαμαλοδουλειές για το αφεντικό τους σε απαράδεκτες συνθήκες και χωρίς δικαιώματα, ενώ προφανώς μετά το πέρας της δικής τους μαθητείας θα αντικαθίστανται από άλλους μαθητές έτοιμους προς εκμετάλλευση. Στην ίδια κατεύθυνση είναι και η προσπάθεια εφαρμογής πρακτικών από τη Δευτεροβάθμια έως την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Θέλουν να χωνέψει η νεολαία την απλήρωτη και χωρίς δικαιώματα εργασία.

Επιπλέον **εισάγουν για τους μαθητές των ΕΠΑΛ τα λεγόμενα διετή προγράμματα στις σχολές της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης.** Ο σκοπός δεν είναι άλλος από το να στερήσει από τους μαθητές των ΕΠΑΛ την είσοδο στο πανεπιστήμιο και να τους μετατρέψει στους νέους εργαζόμενους του αύριο χωρίς δικαιώματα, που δε θα μπορούν να σηκώσουν κεφάλι στους εκμεταλλευτές τους.

Εισάγουν επίσης τη λεγόμενη «αξιολόγηση της σχολικής μονάδας» η οποία έχει διττό στόχο. Αφενός θα συνδέεται με τη χρηματοδότηση των σχολείων και θα στοχεύει στην μετακίνηση των οικονομικών βαρών της λειτουργίας και της συντήρησης των σχολικών μονάδων από το υπουργείο σε γονείς και εκπαιδευτικούς. Αφετέρου μέσω του μέτρου αυτού θέλουν να πετύχουν το χρόνιο αίτημα των Ε.Ε., ΟΟΣΑ και στόχο του υπουργείου παιδείας του κλεισίματος σχολείων, πόσο μάλλον αυτών που δε θα αξιολογηθούν θετικά. Θέλουν να μας στοιβάξουν σε τμήματα των 28 και των 30 μαθητών σε άθλιες συνθήκες.

Όλα τα παραπάνω μέτρα, περνούν με το μανδύα της δήθεν «αριστείας – αξιοκρατίας». Θέλουν από νωρίς να μας πείσουν πως ο καθένας τελικά θα σπουδάζει, θα εργάζεται και θα αμείβεται ανάλογα με τα προσόντα του. Ένα ακόμα μεγάλο ψέμα, καθώς είναι γνωστό ότι δεν έχουμε όλοι οι μαθητές τις ίδιες ευκαιρίες, ούτε ξεκινάμε από την ίδια αφετηρία σε αυτή τη δίχως τέλος αναζήτηση προσόντων. Αυτοί

που θα χτυπηθούν περισσότερο από τις αλλαγές που η κυβέρνηση φέρνει στην παιδεία είναι τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών αφού δε θα μπορούν να ανταποκριθούν οικονομικά στις απαιτήσεις της λεγόμενης «αριστείας».

Συνάμα καταργούν το άσυλο και σπάνε μαθητικές καταλήψεις. Οι διευθυντές των σχολείων απειλούν συνεχώς τους αγωνιστές-μαθητές με συλλήψεις (τις οποίες σε αρκετές περιπτώσεις έχουν ήδη κάνει) με πρόσχημα την ασφάλεια, την πάταξη της δήθεν «εγκληματικότητας» και τη δήθεν «προστασία της εκπαιδευτικής διαδικασίας». Στην πραγματικότητα θέλουν την νεολαία και το λαό υποταγμένο και τρομοκρατημένο, ανήμπορο να αντιδράσει στις αντιλαϊκές πολιτικές τους.

Βασικός στόχος όλων των μέτρων φυσικά είναι να δημιουργήσουν τη νέα γενιά εργαζομένων χωρίς απολυτήριο, χωρίς πτυχίο και χωρίς δικαιώματα. Δημιουργούν μια νεολαία που εκτός Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης θα μπει από νωρίς στην αγορά εργασίας, χωρίς κανένα δικαίωμα και σε όλη της τη ζωή θα προσπαθεί να βρει έστω και μια κακοπληρωμένη δουλειά με ημιαπασχόληση, χωρίς ένσημα και ασφάλεια. Μια γενιά που θα την έχουν μάθει από την παιδική της ηλικία σε ένα ατελείωτο κυνήγι βαθμών, πτυχίων, προσόντων. Μια γένια που θα έχει συνηθίσει στην εκμετάλλευση. Μια γενιά χωρίς αντιστάσεις. Η κυβέρνηση υπακούει πίστα στις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών, του ΟΟΣΑ και της Ε.Ε., που απαιτούν ακόμα λιγότερους εισακτέους και πτυχιούχους, ακόμα λιγότερους κατόχους απολυτηρίου λυκείου, θέλουν στρατιές ανέργων και εκμεταλλευόμενων νέων εργαζομένων.

Η επίθεση του συστήματος στην εκπαίδευση δε γίνεται μόνο ενάντια στα δικαιώματα των μαθητών αλλά και ενάντια σε αυτά των φοιτητών. Προσπαθούν να τους στερήσουν όπως και σε εμάς το δικαίωμα σε σπουδές, πτυχίο άρα και σε επαγγελματική αποκατάσταση. Ενώ παράλληλα καταργούν το άσυλο λαϊκών αγώνων και τους τρομοκρατούν προκειμένου να καταστείλουν τις αντιδράσεις τους. Φαίνεται ξεκάθαρα λοιπόν πως μαθητές και φοιτητές δέχονται από κοινού την επίθεση του υπουργείου παιδείας. Έτσι από κοινού είναι ανάγκη να αντιδράσουμε και να αντισταθούμε συγκροτώντας μαζικό και δυναμικό μαθητικό και φοιτητικό κίνημα.

Είναι ανάγκη να χτίσουμε κίνημα αντίστασης απέναντι στο σύστημα και την πολιτική του. Κίνημα ενάντια στην αστυνομοκρατία και την καταστολή. Κίνημα κόντρα στην συνδιαλλαγή και την προτασεολογία (λες και στο υπουργείο δεν ξέρουν τι μέτρα περνούν και πως αυτά θα επηρεάσουν αρνητικά μαθητές και φοιτητές, αλλά χρειάζονται την δική μας πρόταση για να τους ανοίξουμε τα μάτια και να διορθωθούν!), κίνηση της νεολαίας πραγματική και όχι εικονική. Αυτό όμως δε θα γίνει με εικονικά συντονιστικά και επετειακές πορείες όπως εν τέλει προωθούν κάποιες δυνάμεις ή πορείες-πυροτεχνήματα έξω από το υπουργείο παιδείας «για να μας πάρουν οι κάμερες, για να συνομιλήσουμε και να συνδιαλλαγούμε με την υπουργό». Θα γίνει μόνο μέσα από την εκλογή 5μελων και 15μελων που δε θα ασχολούνται μόνο με την οργάνωση πάρτυ και εκδρομών αλλά και με την οργάνωση και τη συμμετοχή της μαθητικής νεολαίας στους λαϊκούς αγώνες. Θα γίνει μόνο μέσα από τις μαζικές συνελεύσεις στις σχολές και στα σχολεία, τις καταλήψεις και τις πορείες.

Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κινηθούμε μαθητές και φοιτητές. Να καταστήσουμε σαφές με τις αντιστάσεις μας ότι παλεύουμε να ανατρέψουμε τα μέτρα που περνάνε εις βάρος μας, πως θα αντισταθούμε στην καταστολή και στις προκλήσεις του κράτους απέναντι στους αγώνες μας. Πως δε δεχόμαστε να ζήσουμε στο σάπιο κόσμο που μας προετοιμάζουν, αλλά θα τον αλλάξουμε. Να παλέψουμε ενάντια στην πολιτική τους, που γέννα τη φτώχεια. Να αντισταθούμε μαζικά στα νέα μέτρα, να μη δεχτούμε την εισαγωγή και άλλων ταξικών φραγμών, αλλά να βάλουμε εμείς φραγμό στα αντιλαϊκά σχέδια τους!

Ο συνδικαλισμός στην παρανομία, τα δικαιώματά μας στο στόχαστρο και η ανάγκη οργάνωσης και πάλης καθήκον

Χρήστος Παπακωσταντίνου,
ΑΣΟΕΕ
Γεωργία Φωτοπούλου- Κανδηλιώτη,
Πολιτικό ΕΚΠΑ

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έστειλε μήνυμα μηδενικής ανοχής σε περίπτωση που αμφισβητηθεί η πολιτική της. Με το δρόμο στρωμένο από τη διακυβέρνηση Σύριζα, εξαπέλυσε ένα κρεσέντο καταστολής και τρομοκρατίας, θέτοντας ευθύς εξαρχής τους αγώνες του στο στόχαστρο. Από την κατάργηση του Ασύλου και την ποινικοποίηση της απεργίας, από το κυνήγι μαγισσών στα Εξάρχεια με θύματα τους πρόσφυγες μέχρι την καταστολή των πρώτων μαθητικών και φοιτητικών κινητοποιήσεων, έβαλε σε πρώτο πλάνο την ενίσχυση της πολιτικής της φασιστικοποίησης. Έχοντας εμπειρία το σύστημα από προηγούμενες εκρήξεις του λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος και γνωρίζοντας την οργή που έχει συσσωρευθεί από τη χρόνια επίθεση, προετοιμάζεται με τους καλύτερους όρους για τη συνέχιση της πολιτικής του, με τον λαό στη γωνία.

Η πολιτική της φασιστικοποίησης, αν και δεν αποτελεί το κύριο μέρος του έργου της κυβέρνησης, που δεν είναι άλλο από την ικανοποίηση κάθε ανάγκης του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, αποτελεί σίγουρα το αναγκαίο συμπλήρωμα για την προώθηση του νέου γύρου επίθεσης. Αποτελεί το έδαφος εκείνο που θα εξασφαλίσει για το σύστημα το προχώρημα της επίθεσης με την ελαχιστοποίηση των αντιδράσεων αλλά και το τσάκισμα των αντιστάσεων που αυτή θα φέρει. Γι' αυτό και η πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής αποτελεί κοινή και απαράβατη κατεύθυνση για κάθε επίδοξο κυβερνητικό διαχειριστή και περιλαμβάνει την καταστολή, τη τρομοκράτηση και τον αφοπλισμό των λαϊκών στρωμάτων από τα όπλα πάλης τους.

Η πολιτική της φασιστικοποίησης επιδρά και διαμορφώνει τους υλικούς όρους ενίσχυσης και εξοπλισμού της κυριαρχίας του συστήματος πάνω στο λαό και τη νεολαία και απονευρώνει τα μέσα που έχει στη διάθεση του το εργατολαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα για να αντισταθεί στην επίθεση και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του. Εκφράζει την επιδίωξη του κράτους να θωρακιστεί καλύτερα νομικά και μέσω μηχανισμών απέναντι στον εχθρό λαό. Στοχεύει στην αποδυνάμωση έως την πλήρη διάλυση των συνδικαλιστικών οργάνων, των σωματείων και των φοιτητικών συλλόγων, τον στραγγαλισμό του ταξικού και ανεξάρτητου από το κράτος τρόπου οργάνωσης του λαού. Στοχεύει στον περιορισμό των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, που ποτέ δεν αποτέλεσαν «παροχή» του κράτους στα πλαίσια ενός αστικοδημοκρατικού πολιτεύματος, αλλά κεκτημένα αγώνων.

Παράλληλα, η πολιτική της φασιστικοποίησης έχει και ιδεολογικό χαρακτήρα, στοχεύοντας στην πειθάρχηση των συνειδήσεων και στην ανάσυρση των πιο αντιδραστικών ιδεολογημάτων και απόψεων. Σωρεία επιχειρημάτων εξαπολύεται σε καθημερινή βάση από όλους τους φορείς του συστήματος για να πειστεί ο λαός ότι ο καπιταλισμός είναι μονόδρομος, για να εξωραϊστεί η βιαιότητα και ο απάνθρωπος χαρακτήρας αυτού του συστήματος. Έτσι, εντείνεται η αντικομμουνιστική προπαγάνδα, αναβιώνει το αντιδραστικό σχήμα των δύο άκρων. Αναζωπυρώνονται οι σκοταδιστικές αντιλήψεις, η μισαλλοδοξία και ο εθνικισμός, ενώ η αντιδραστική προπαγάνδα επιδιώκει να συνηθιστεί η παράθεση του χαρακτηρισμού «λαθραίος» δίπλα στον μετανάστη. Οι προσπάθειες ιδεολογικής χειραγώγησης και αποπροσανατολισμού αποσκοπούν στη δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας και στην επιβολή της πειθάρχησης σε όλο το φάσμα των κοινωνικών σχέσεων, στην κυριαρχία του δόγματος «νόμος και τάξη», έτσι ώστε να δικαιολογείται η καταστολή απέναντι στον μετανάστη, στον διαδηλωτή, στον τοξικοεξαρτημένο, σε όλους όσους «απειλούν» την ομαλότητα.

Το προχώρημα της φασιστικοποίησης καθορίζεται από δύο παράγοντες. Αφενός από τη φάση και τις αναγκαιότητες του συστήματος, εξαπόλυσης μιας γενικευμένης επίθεσης ενάντια στους λαούς και τα φτωχά στρώματα και αφετέρου από την αποσυγκρότηση του κινήματος. Καθορίζεται με αρνητικό πρόσημο από την αποσυγκρότηση του λαϊκού παράγοντα, που ακόμα αδυνατεί να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του, να βάλει φρένο στην επίθεση και να γίνει πραγματικά επικίνδυνος για το σύστημα.

Το σύστημα επιβάλλει την «κανονικότητά» του

Το δόγμα του «νόμου και της τάξης» συνθέτει ένα συνολικό πλαίσιο έντασης της περιστολής των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Στο στόχαστρο τίθενται όλες οι πτυχές της ζωής ενός ανθρώπου. Πρέπει να εμπεδωθεί στις συνειδήσεις ότι οι μηχανισμοί του αστικού κράτους, που υπάρχουν για να επιβάλλει η αστική τάξη την κυριαρχία της (αστυνομία, δικαιοσύνη κ.λπ.), θα είναι πανταχού παρόντες επιβλέποντας την αναπαραγωγή και τη διεύρυνση αυτής ακριβώς της κυριαρχίας. Από τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τους χώρους εργασίας μέχρι τους δρόμους, τις πλατείες και τις γειτονιές επιχειρείται η πλήρης εφαρμογή της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Το νομικό «οπλοστάσιο» ενισχύεται

Οι αλλαγές στον ποινικό κώδικα δεν έρχονται να φέρουν καμία «δικαιοσύνη», ούτε να «προστατεύσουν την κοινωνία από παραβατικές συμπεριφορές». Αντιθέτως, φέρνουν περισσότερη αυστηροποίηση των ποινών, περισσότερα παραθυράκια αυταρχικής μεταχείρισης από τους δικαστές. Ιδιαίτερα, στόχο αποτελεί ίδρυση φυλακών τύπου Γ που θα χρησιμοποιούνται για «ειδικές περιπτώσεις». Πολλές φορές βέβαια αυτές οι «ειδικές περιπτώσεις» αφορούν το «σωφρονισμό» των πολιτικών κρατουμένων και τα παραδείγματα τέτοιων φυλακών στο εξωτερικό και σε ιμπεριαλιστικά κράτη είναι ανατριχιαστικά. Είναι γνωστός ο τρόπος που χρησιμοποιείται το νομικό οπλοστάσιο από το σύστημα για να ασκήσει διώξεις απέναντι σε όσους αγωνίζονται. Παραδείγματα όπως αυτό της Ηριάννας συνθέτουν το συνολικό πλαίσιο αυθαιρεσίας και τρομοκρατίας που επιβάλλεται. Ταυτόχρονα, η δίκη των αγωνιστών της ΑΤΙΚ στο Μόναχο δείχνει ότι σημαντική στόχευση αποτελούν οι κομμουνιστικές, επαναστατικές ιδέες και οι φορείς αυτών των απόψεων.

Αστυνομοκρατία και καταστολή

Την ίδια ώρα που το σύστημα θωρακίζεται νομικά, οι μηχανισμοί καταστολής δεν θα μπορούσαν να μείνουν ανεπηρέαστοι. Επανδρώνονται

όλες οι ομάδες καταστολής (αστυνομία, ΔΙΑΣ, ΜΑΤ, ΟΠΚΕ) και ιδρύονται νέες, ή επαναφέρονται παλαιότερες, ώστε να επιτελείται αποτελεσματικότερα το έργο της «προστασίας του πολίτη». Ενισχύεται το σύνολο των δυνάμεων καταστολής για κάθε χρήση. Στη γειτονιά και στην πλατεία εντείνεται η αστυνομοκρατία, χτίζεται κλίμα τρομοκράτησης και επιτήρησης. Η αστυνομία αλωνίζει με περίστροφα παραμάσχαλα στις πλατείες του κέντρου της Αθήνας (πλατεία Αμερικής, Κυψέλη κ.α), «μαύροι πάνθηρες» στο μετρό «μαζεύουν» μετανάστες και με την επαναφορά των ομάδων Ζήτα/Δέλτα, που ξυπνάει μνήμες άγριας καταστολής απέναντι στο λαϊκό κίνημα, επιχειρούν να φοβίσουν και να τρομοκρατήσουν. Η ενίσχυση των δυνάμεων καταστολής αποτελεί πρόκληση όχι μόνο για κάθε άνθρωπο που αναφέρεται στο κίνημα και την αριστερά αλλά για κάθε νεολαίο, άνεργο ή εργαζόμενο που βιώνει την ολομέτωπη επίθεση του συστήματος.

Η όλη ρητορική γύρω από τα Εξάρχεια και το περίφημο «άβατο ανομίας και παραβατικότητας», όπως το αποκαλούν, είναι το πρόσχημα πάνω στον οποίο πατάει το σύστημα για να εξαπολύσει ένα ακόμα κύμα καταστολής. Οι επιχειρήσεις στα Εξάρχεια με τις εκκενώσεις καταλήψεων με αναφορά στην Αναρχία ή σε στέγες προσφύγων, παρότι έντεχνα γίνεται προσπάθεια να περιοριστούν στα στενά όρια της περιοχής αυτής, στην ουσία στοχεύουν στην τρομοκράτηση όλου του λαού και της νεολαίας. Ο εγκλωβισμός σε λογικές που περιστρέφονται αποκλειστικά και μόνο γύρω από τα Εξάρχεια, τις καταλήψεις και την Αναρχία, αδυνατεί να θέσει το ζήτημα στην ουσία του, μετατρέπει τις λαϊκές μάζες σε παρακολουθητές των εξελίξεων και μεταθέτει την απάντηση της καταστολής σε κάποιους «ειδικούς αγωνιστές» και όχι στο μαζικό λαϊκό κίνημα.

Οι μετανάστες είναι της γης η κολασμένοι

Η φασιστικοποίηση βρίσκει πρόσφορο έδαφος με αφορμή το «μεταναστευτικό». Το σύστημα σκληραίνει τη στάση του απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες. Όσοι καταφέρουν να ξεφύγουν από το ΝΑΤΟϊκό στόλο στο Αιγαίο βλέπουν τι σημαίνει η «φιλοξενία» της ΕΕ. Στερούνται οποιουδήποτε δικαιώματος, στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε άθλιες συνθήκες, τίθεται υπό συνεχή αμφισβήτηση ακόμα και το δικαίωμα στη ζωή (θάνατοι στη Μόρια). Την ώρα που η διαδικασία χορήγησης ασύλου αυστηροποιείται, με τους πρόσφυγες να βρίσκονται συνεχώς υπό την απειλή απέλασης, το σύστημα χύνει με κάθε τρόπο το ρατσιστικό του δηλητήριο. Πριμοδοτεί ανοιχτά ή συγκαλυμμένα το μίσος απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, προωθεί τον εθνικισμό και την έχθρα μεταξύ των λαών. Αυτό που φοβούνται είναι η σύνδεση ντόπιων, προσφύγων και μεταναστών και η από κοινού πάλη όλων αυτών για ίσα δικαιώματα και ελευθερίες. Γι' αυτό, στοχοποιούν το λαό όταν εκφράζει έμπρακτα την αλληλεγγύη του και προσπαθεί να κινηθεί μαζί τους (π.χ., εκπαιδευτικοί στη Σάμο). Αποτελεί χρέος του λαού και της νεολαίας της χώρας να σταθεί στο πλευρό των θυμάτων των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Ο εργασιακός μεσαίωνας και το Πανεπιστήμιο των λίγων και εκλεκτών απαιτούν τσάκισμα των συλλογικών οργάνων

Ο νέος αντισυνδικαλιστικός νόμος δεν είναι «πρωτοτυπία» της κυβέρνησης και έρχεται τη στιγμή που το λαϊκό, εργατικό κίνημα βρίσκεται αποσυγκροτημένο. Στοχεύουν στα σωματεία, τη μοναδική μορφή οργάνωσης των εργαζομένων, και στοχοποιούν όποιον εργαζόμενο συνδικαλίζεται στο χώρο του. Γι' αυτό, με την επίφαση της «διαφάνειας», προωθούν το ηλεκτρονικό φακέλωμα κάθε εργαζόμενου ή συνδικαλιστικής οργάνωσης. Η κυβέρνηση επιχειρεί να βάλει ταφόπλακα στη δυνατότητα των εργαζομένων για συλλογική οργάνωση και δράση. Δεν πρέπει να γίνει δεκτή από τους εργαζόμενους καμία μορφή επιτήρησης, φακελώματος και πειθάρχησης στους χώρους εργασίας. Είναι σημαντικό οι εργαζόμενοι να συγκροτήσουν την πάλη τους κόντρα και έξω από το κράτος και τους μηχανισμούς του και κόντρα στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Το χτύπημα στο συνδικαλισμό και την οργάνωση αποτελεί ευθεία βολή στα δημοκρατικά δικαιώματα του κόσμου της εργασίας και ως τέτοιο είναι αναγκαίο να απαντηθεί.

Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και τα πρόσφατα δημοσιεύματα για φοιτητικές εκλογές με ενιαίο ψηφοδέλτιο και ηλεκτρονικές ψηφοφορίες. Η κίνηση αυτή αποτελεί ωμή παρέμβαση του κράτους στις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων. Οι φοιτητικοί σύλλογοι συγκροτούνται ανεξάρτητα και αντιπαραθετικά με το κράτος και την πολιτική των κυβερνήσεων. Το ενιαίο ψηφοδέλτιο και η κατάργηση των παρατάξεων έχουν ξεκάθαρο στόχο τη φίμωση κάθε φωνής που κινείται κόντρα στην πολιτική του συστήματος, γιατί αποπολιτικοποιούν το σύλλογο και τις διαδικασίες του και αφαιρούν από τις πολιτικές δυνάμεις (αυτές που δεν έχουν άλλα μέσα έκφρασης, όπως έχουν οι συστημικές δυνάμεις) το δικαίωμα κατάθεσης του συνόλου της άποψης τους. Όσον αφορά τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες στόχο έχουν το φακέλωμα και την στοχοποίηση των φοιτητών που αντιστέκονται. Δεν έρχονται για να «διευκολύνουν» τις διαδικασίες των συλλόγων και να «ενισχύσουν» τη συμμετοχή των φοιτητών στις αποφάσεις, αλλά για να χτυπήσουν τη συλλογική, ζωντανή συζήτηση και αντιπαράθεση, που αποτελούν κομμάτι της συγκρότησης και της πολιτικοποίησης των φοιτητών. Η επίθεση στο φοιτητικό συνδικαλισμό και την οργανωμένη πάλη θέλει να παροπλίσει τους συλλόγους και τις διαδικασίες τους. Θέλει να γίνουν οι φοιτητές έρμαιο στις ορέξεις του συστήματος, χωρίς να έχουν όρους συλλογικής απάντησης στην επίθεση που δέχονται. Η επαναφορά των πειθαρχικών με κατηγορία τη συνδικαλιστική δράση δείχνει ξεκάθαρα πού το πάνε. Η ελεύθερη πολιτική, συνδικαλιστική και πολιτιστική έκφραση μέσα στις σχολές αποτελεί κατάκτηση του φοιτητικού κινήματος και η υπεράσπιση αυτού του δημοκρατικού δικαιώματος περνάει μέσα από την πάλη των φοιτητών για τα δικαιώματά τους σε σπουδές, δουλειά, ελευθερίες.

Το Λαϊκό Άσυλο Αγώνων ξανά στο στόχαστρο

Η κατάργηση του Ασύλου το καλοκαίρι αποτέλεσε την πρώτη πράξη της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας δείχνοντας τις προθέσεις της απέναντι στο φοιτητικό κίνημα. Πάτησε στο στρωμένο έδαφος που άφησε η κυβέρνηση Σύριζα, που φρόντισε μέσω του ν. Γαβρόγλου και του πορίσματος Παρασκευόπουλου να χτυπήσει το Ασύλο, πατώντας πάνω στις γραμμές που χάραξε ο νόμος Διαμαντοπούλου.

Το μέτρο αυτό ήρθε να πατήσει πάνω σε πραγματικά δεδομένα που διαμορφώθηκαν και διαμορφώνονται συνεχώς αναφορικά με τους φοιτητικούς συλλόγους και την κατάσταση στις σχολές. Η χρόνια αδράνεια και η αποσυγκρότηση των προηγούμενων χρόνων, η αδυναμία λειτουργίας των συλλογικών διαδικασιών (γενικές συνελεύσεις, φοιτητικές εκλογές), η αδυναμία οργάνωσης και συγκρότησης αυτών σε αγωνιστική κατεύθυνση, έδωσαν το πάτημα στο σύστημα να θεωρήσει αυτή την φάση ως ευκαιρία.

Όλο το προηγούμενο διάστημα η προσπάθεια κατασυκοφάντησης του Λαϊκού Ασύλου Αγώνων με διάφορους τρόπους «χτύπησε κόκκινο». Το σύστημα φρόντισε να στρώσει το δρόμο, να διαπαιδαγωγήσει ιδεολογικά ένα μεγάλο δυναμικό φοιτητών στις σχολές πάνω στο αφήγημα για «άσυλο βίας και ανομίας». Χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί έντεχνα το ναρκεμπόριο στις σχολές του κέντρου της Αθήνας (ΑΣΟΕΕ, Πολυτεχνείο, Νομική)

και της Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), για να κάνει lock-out και να χτίσει κλίμα τρομοκρατίας. Οι ίδιοι που θέλουν να κάνουν τους φοιτητές να πιστεύουν ότι δεν υπάρχει λόγος για συζήτηση, αποφάσεις, αγώνα μέσα στις σχολές είναι οι ίδιοι που έσπρωξαν τα ναρκωτικά στις σχολές, που ενίσχυσαν την εγκληματικότητα, που χτυπούν το δικαίωμα στη δωρεάν σίτιση, στέγαση που προωθούν τις διαγραφές και ορθώνουν μία σειρά ταξικούς φραγμούς. Είναι οι ίδιοι εν τέλει που λασπολογούν τόσα χρόνια το Άσυλο και μεθόδευσαν την κατάργησή του. Για όλους αυτούς που προσπαθούν να συσχετίσουν την «παραβατικότητα» με το Άσυλο, αρκεί μόνο η υπενθύμιση ότι η περίοδος που ήταν πιο ασφαλή τα πανεπιστήμια, κατ' ομολογία ακόμα και των αρχείων της αστυνομίας, ήταν την περίοδο που οι σύλλογοι ήταν ενεργοί, οι φοιτητές οργάνωναν την πάλη τους και διεκδικούσαν τα δικαιώματά τους.

Το Λαϊκό Άσυλο Αγώνων αποτελεί κατάκτηση του κινήματος και περιφρουρεί την ελεύθερη πολιτική, πολιτιστική έκφραση στις σχολές. Είναι μορφή κατοχύρωσης του δικαιώματος των φοιτητών και του λαού να αγωνίζονται και να διεκδικούν σπουδές, δουλειά, ελευθερίες. Η ύπαρξη και κατοχύρωση του Ασύλου δεν είναι νομικό ζήτημα. Η υπεράσπισή του καθορίζεται, κατά βάση, από το συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στο φοιτητικό και λαϊκό κίνημα και στο σύστημα και τους μηχανισμούς του. Συνεπώς, η νομική κατάργησή του αποτελεί αποτύπωση του αρνητικού συσχετισμού. Μέχρι τώρα έχουν γίνει παραβιάσεις του Ασύλου (ΑΣΟΕΕ, Γεωπονικό) όσο και επικλήσεις από διάφορους παράγοντες εντός του πανεπιστημίου για την εφαρμογή του νόμου (κάλεσμα καθηγητή Ιατρικής Αθήνας να έρθουν τα ΜΑΤ να σπάσουν την κατάληψη).

Το Άσυλο δεν είναι «ακαδημαϊκό». Δεν ανήκει γενικά και αόριστα στην «ακαδημαϊκή κοινότητα», όπως σπεύδουν να πουν στους φοιτητές οι συστημικές δυνάμεις ΠΑΣΠ και Bloco, σε μια προσπάθειά τους να διαχωριστούν από τη ΔΑΠ. Στην ουσία θέτουν την κατάργησή του από την πίσω πόρτα, αφού ό,τι σταματάει την εκπαιδευτική διαδικασία (π.χ., συνέλευση, κατάληψη) πρέπει να χτυπιέται από τις δυνάμεις καταστολής (όπως έθετε και ο ν. Γαβρόγλου).

Η υπεράσπιση του Λαϊκού Ασύλου Αγώνων γίνεται στη βάση της αντιπαράθεσης με το σύστημα και την πολιτική του. Για αυτό απόψεις για δημόσια φύλαξη (ΚΝΕ) είναι αποπροσανατολιστικές για το φοιτητικό κίνημα. Αυτή η άποψη αποδέχεται πλήρως την αστική ρητορεία για «άσυλο βίας και ανομίας», νομιμοποιεί την παρουσία δυνάμεων καταστολής μέσα στις σχολές και, εν τέλει, βγάζει λάδι το σύστημα και τη στόχευσή του και μάλιστα με «αγωνιστικό» μανδύα. Ταυτόχρονα, απόψεις περί επαναποικιοποιήσης του Ασύλου ώστε να μην μπουν επιχειρήσεις μέσα στις σχολές, που κατατίθενται από τα ΕΑΑΚ, αδυνατούν να θέσουν το ζήτημα στην ουσία του και καταλήγουν να (απο)συγκροτούν το κίνημα. Τέλος, η στάση του χώρου της αναρχίας–αυτονομίας όχι μόνο δεν συμβάλλει στη συγκρότηση κινήματος υπεράσπισης του λαϊκού ασύλου (αναφερόμενη σε άσυλο των αγωνιστών και όχι όλου του λαού), αλλά πολλές φορές λειτουργεί προβοκατόρικα με τη στάση και την πρακτική του (π.χ., καταλήψεις χωρίς συλλογικές διαδικασίες αποκομμένες από τον κόσμο, «κλεφτοπόλεμος» με δυνάμεις καταστολής, τραμπουκισμοί φοιτητών, σπάσιμο γενικών συνελεύσεων και φοιτητικών εκλογών κλπ).

Οργάνωση και Πάλη για Δημοκρατικά Δικαιώματα και Ελευθερίες

Η πάλη για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες δεν μπορεί να υφίσταται ξεκομμένη από την πάλη για εργασιακά και φοιτητικά δικαιώματα. Μέσα από τη διαδικασία της οργάνωσης φοιτητών και εργαζομένων στους χώρους που ζουν, μέσα από τη συνεχή πολιτικοποίηση και ανάπτυξη του κινήματος αναδεικνύεται η διέξοδος και η απάντηση του λαού στην πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Η ανάπτυξη ενός τέτοιου κινήματος, που θα αντιστέκεται στην επίθεση και θα διεκδικεί τα δικαιώματα δίνει τη δύναμη στο λαό να κατοχυρώσει την ελεύθερη έκφραση, να σπάσει το κλίμα τρομοκρατίας. Υπό αυτό το πρίσμα, η επικέντρωση της πάλης μόνο στον αντικατασταλτικό – αντιμπατσικό αγώνα αδυνατεί να δώσει ουσιαστική απάντηση. Η εστίαση της αντιπαράθεσης ενάντια στις δυνάμεις καταστολής και μόνο, σε έναν μηχανισμό του κράτους δηλαδή, «χάνει» την ουσία αφήνοντας ουσιαστικά στο απυρόβλητο ολόκληρη την πολιτική του συστήματος. Η πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής εκφράζεται και μέσω της κρατικής καταστολής, αλλά δεν περιορίζεται εκεί.

Σχετικά με τις αιτίες έντασης της φασιστικοποίησης, υπάρχουν στρεβλές και αποπροσανατολιστικές αναγνώσεις της πραγματικότητας, που θεωρούν τη σκλήρυνση της στάσης του κράτους και την καταστρατήγηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων προϊόν της νεοφιλελεύθερης ταυτότητας της σημερινής κυβέρνησης και μιλούν για την επέλαση της δεξιάς. Πρόκειται για κοντόθωρη αντίληψη, που ξεχνάει την περίοδο διακυβέρνησης Σύριζα, που παρήγαγε πολύτιμο έργο για το σύστημα όσον αφορά την καταστολή και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Πρόκειται για αντίληψη που ανακυκλώνει αυταπάτες για τον χαρακτήρα του κράτους και τη δυνατότητα χάραξης στα πλαίσιά του πιο φιλολαϊκής πολιτικής. Αντίληψη που παραβλέπει τον στρατηγικό χαρακτήρα της επίθεσης που διεξάγεται παγκόσμια και επιτάσσει το γκρέμισμα των κατακτήσεων και τη βίαιη κατάπνιξη όλων των αντιστάσεων. Εικόνες αυτής της πραγματικότητας αποτελούν η βίαιη καταστολή των λαϊκών και νεολαιίστικων αγώνων στη Γαλλία, στη Χιλή, στον Ισημερινό και αλλού, που φανερώνουν το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που, όταν βρίσκεται αντιμέτωπο με το κίνημα, πετάει το δημοκρατικό του μανδύα και δείχνει τις διαθέσεις του απέναντι στην πάλη των λαών. Με αυτό το σύστημα θα αναμετρηθεί και το κίνημα στη χώρα μας, στη διαδικασία συγκρότησης των αντιστάσεών του απέναντι στην επίθεση. Όσο δεδομένη είναι η στόχευση του συστήματος, τόσο δεδομένο είναι ότι ο λαός και η νεολαία δεν έχουν άλλο δρόμο να ακολουθήσουν από την οργάνωση της πάλη τους και τον συλλογικό αγώνα. Αυτό αποτελεί μια ιστορική αναγκαιότητα από την οποία το σύστημα έχει διδαχτεί ότι η νομιμοποίηση της εξουσίας του πάνω στο λαό δεν μπορεί να σταθεί χωρίς το μονοπώλιο της βίας και την ένταση της καταστολής και της τρομοκρατίας . Γι' αυτό η κυβέρνηση, έχοντας επίγνωση πως η πολιτική της θα συναντήσει αντιδράσεις και δημιουργεί όρους για νέα ξεσπάσματα, φροντίζει ήδη από τα πρώτα της βήματα να βαθύνει την πολιτική της φασιστικοποίησης.

Σε αυτή τη συγκυρία, που η συλλογική οργάνωση (σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι), οι διαδικασίες (γενικές συνελεύσεις) και τα μέσα πάλης (απεργία, διαδήλωση, κατάληψη) φοιτητών και εργαζομένων βρίσκονται στο στόχαστρο, η υπεράσπιση του δικαιώματος στο συνδικαλισμό είναι κομβικής σημασίας ζήτημα. Το δικαίωμα στην ελεύθερη και οργανωμένη πολιτική έκφραση μέσα στις σχολές και τους χώρους δουλειάς είναι αναφαίρετο. Σε αυτή την κατεύθυνση αποτελεί στοίχημα η υπεράσπιση του Λαϊκού Ασύλου Αγώνων από το φοιτητικό- λαϊκό κίνημα για τις μάχες που έχει να δώσει. Και οι μάχες αυτές είναι κοινές με μαθητές, εργαζόμενους, πρόσφυγες και μετανάστες ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, τον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο, τον εθνικισμό, το ρατσισμό, την πολιτική της εξαρτημένης αστικής τάξης και των κυβερνήσεων της, για μια ζωή με ίσα δικαιώματα σε σπουδές, δουλειά, ελεύθερη πολιτική έκφραση.

«Αυτονομία» ιδρυμάτων και το «βαρύ χαρτί» της χρηματοδότησης

Σταύρος Παπαγεωργίου,
Φυσικό Θεσσαλονίκης

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. σε μια προσπάθεια πειραματισμού και αναζήτησης, για λογαριασμό του συστήματος, του τρόπου προχωρήματος της αντιλαϊκής πολιτικής, έθεσε στη δημόσια συζήτηση το ζήτημα της ενίσχυσης του ρόλου του «αυτοδιοίκητου» των ΑΕΙ, αντιλαμβανόμενη –σωστά- τις δυνατότητες πίεσης προς τα Ιδρύματα που μπορεί να ασκήσει η υποχρηματοδότηση.

Πως πρέπει να ιδωθεί η επιλογή της Ν.Δ.

Δεν πρόκειται σε καμιά περίπτωση για μια διαδικασία «αυτονόμησης» των Ιδρυμάτων απ' το κράτος, αλλά για μια τακτικού χαρακτήρα κίνηση των κυβερνητικών επιτελείων για λογαριασμό της αστικής τάξης, μεταβίβασης της αρμοδιότητας της εφαρμογής της επίθεσης σε «αποκεντρωμένους» θεσμούς. Η έννοια της «αυτονόμησης» είναι το «όχημα» προώθησης της «αυτοχρηματοδότησης» των Ιδρυμάτων, μέσω μιας διαδικασίας εξεύρεσης εναλλακτικών τρόπων και πόρων χρηματοδότησης των ΑΕΙ απ' τα ίδια. Παράλληλα ένα τμήμα της κρατικής χρηματοδότησης θα συνδέεται- εξαρτάται άμεσα με την αξιολόγηση των Πανεπιστήμιών απ' την (αναβαθμισμένη) ΑΔΙΠ. Όπως γίνεται φανερό, μέσω της αξιολόγησης, το κράτος διατηρεί τον διαχρονικό ρόλο του, αν και στις «σκιές», πιέζοντας για την εφαρμογής των αντιφοιτητικών διατάξεων του Υπουργείου Παιδείας, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ. Ταυτόχρονα, σε διοικητικό επίπεδο επαναφέρονται τα Συμβούλια Διοίκησης. Όργανα που η δημιουργία τους αποσκοπεί στον αυστηρότερο έλεγχο των σχολών από το κράτος και την κυβέρνηση, βοηθώντας στην παράκαμψη των κολλημάτων που κατά καιρούς έβαζαν μερίδες καθηγητών στην εφαρμογή της επίθεσης, για ιδιοτελή συμφέροντα φυσικά.

Σε ποια βάση συζητάμε

Η φετινή έκθεση της ΑΔΙΠ με αναφορά στα χρόνια 2008 έως 2017, σημειώνει πως η Ελλάδα κατέχει εντός των χωρών της ΕΕ το μεγαλύτερο χάσμα ανάμεσα στον αριθμό των φοιτητών στα Ιδρύματα σε σχέση με την χρηματοδότησή τους απ' το κράτους. Συγκεκριμένα, αναφέρει ότι την τελευταία δεκαετία έχει γίνει μείωση της χρηματοδότησης κατά 58 %. Είναι φανερό, πως η ΑΔΙΠ ήρθε να συναινέσει στην αντίληψη που προσπαθεί με όλα του τα μέσα να διαμορφώσει το σύστημα σε πλατιά τμήματα του λαού, ότι οι φοιτητές είναι «πάρα πολλοί» και άρα κάτι πρέπει να γίνει, για να υπάρχει «εύρυθμη» λειτουργία των πανεπιστημίων, αφού όπως λένε και οι ίδιοι «τα λεφτά δεν φτάνουν για άλλους». Η γνωστή άποψη, που για να δικαιολογήσει την επίθεση στα φοιτητικά δικαιώματα, ανάγει τα ζητήματα σε οικονομικά. Αυτή η άποψη προβάλλεται (με άλλη μορφή φυσικά) και από δυνάμεις με αναφορά στην αριστερά. Αντίληψη που θεωρεί πως το περαιτέρω βάθεμα των ταξικών φραγμών προς τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων άπτεται της φάσης που βρίσκεται η οικονομία της χώρας, μην αναγνωρίζοντας την υποχρηματοδότηση των ιδρυμάτων ως εργαλείο προώθησης της επίθεσης. Αλλά θεωρώντας πως καθαυτή η υποχρηματοδότηση πρόκειται για την ουσία του προβλήματος. Στην πραγματικότητα η υποχρηματοδότηση είναι μοχλός υλοποίησης της επίθεσης μέσα στις σχολές, είναι το πρόσχημα για την εισαγωγή διδάκτρων, την αύξηση των ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων (σε λέσχη, εστίες κτλ). Είναι εργαλείο πολιτικού ελέγχου.

Πιο συγκεκριμένα για τις αλλαγές που επίκεινται

Με το νέο μοντέλο κρατικής χρηματοδότησης εύκολα παρατηρούμε πως δημιουργούνται χρηματοδοτικά κενά για τα ΑΕΙ. Επίσημα, το Υπουργείο προωθεί την αξιοποίηση σχημάτων σύμπραξης δημοσίου και ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) για την κάλυψη των λειτουργιών του πανεπιστημίου, ιδιαίτερα στα ζητήματα της λεγόμενης «φοιτητικής μέριμνας». Τι σημαίνει αυτό; Περισσότεροι εργολάβοι, σε εστίες και λέσχες. Ποια είναι η βασική πολιτική απόληξη του νέου πλαισίου; Απ' τη μια, η διαχείριση του «εκπαιδευτικού χάρτη» της χώρας «αποκεντρώνεται» και μεταβιβάζεται στα Ιδρύματα η αρμοδιότητα των συγχωνεύσεων σχολών και τμημάτων, αλλαγών στα προγράμματα σπουδών, χωρίς να φαίνεται ξεκάθαρα η ευθύνη της εκάστοτε κυβέρνησης. Και, απ΄ την άλλη, δημιουργείται το αναγκαίο έδαφος για την εισαγωγή ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων για να παραμείνουν σε λειτουργία τα τμήματα, ανοίγοντας το δρόμο για τα δίδακτρα.

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε μια κατάσταση αλλαγής του τρόπου που οι «από πάνω» θα διαχέουν την επίθεση στους «από κάτω». Δεν είμαστε σε μια κατάσταση προοδευτικής ολοκληρωτικής ιδιωτικοποίησης της δημόσιας εκπαίδευσης, όπως θέτουν μια σειρά αριστερές δυνάμεις ή μετατροπής του δημόσιου πανεπιστημίου σε κομμάτι της αγοράς το οποίο γενικά «πουλάει» γνώσεις, πτυχία, διπλώματα κ.λπ. Αντιμετωπίζουμε μία κατάσταση, όπου κράτος και ΑΕΙ, μέσω αξιολογήσεων «ανταγωνιστικότητας» και διαδικασιών «αυτοχρηματοδότησης», επιχειρούν την όξυνση των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης της φοιτητικής καθημερινότητας, με σκοπό να εξυπηρετείται αποτελεσματικότερα η στρατηγική επιδίωξη της παιδείας «των λίγων και εκλεκτών».

Αντί επιλόγου – Δε θα συνυπογράψουμε την επίθεση

Αν χαρακτηρίζαμε την αξιολόγηση των «ακαδημαϊκών δεικτών» από την ΑΔΙΠ ως «εξωτερική», τότε δε μπορεί παρά να γίνει αναφορά και σε μια άλλη, την «εσωτερική» αξιολόγηση. Πρόκειται για τα γνωστά ερωτηματολόγια των ΜΟΔΙΠ (Μονάδων Διασφάλισης Ποιότητας) του κάθε τμήματος. Οι ΜΟΔΙΠ θεσμοθετήθηκαν νομικά το 2005 και ενισχύθηκε ο ρόλος τους με τον ν. Διαμαντοπούλου. Ο ρόλος τους δεν είναι «…η καλύτερη δυνατή ικανοποίηση των αναγκών της κοινωνίας και των προσδοκιών που αυτή εναποθέτει στα ΑΕΙ», όπως θέλουν να πείσουν τους φοιτητές. Μέσω των ερωτηματολογίων, με τα οποία δήθεν ο κάθε φοιτητής θα πει τη γνώμη του για το πανεπιστήμιο «του», παζαρεύεται η ευθύνη των κυβερνήσεων για συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων, περαιτέρω υποστελέχωση κτλ. Η «εσωτερική» αξιολόγηση αποτελεί μια έντεχνη δικλίδα ασφαλείας για το σύστημα συνολικότερα αλλά και το καθηγητικό κατεστημένο, όπου οι φοιτητές θα εκτονώνουν την οργή και τη δυσαρέσκειά τους μπροστά από μια οθόνη, αποστοιχισμένοι απ' τη συλλογική δράση και τα όργανα πάλης τους, εγκλωβισμένοι στον ατομισμό, την αποξένωση και την «προσωπική υπόθεση». Με την «εσωτερική» αξιολόγηση επιδιώκεται η απάντηση στην καθηγητική αυθαιρεσία να φτάνει μόνο μέχρι την ατομική κριτική σε μία ανάρτηση στο διαδίκτυο, αντί να αποτελεί αντικείμενο συλλογικής συζήτησης και πάλης.

Τα μέσα πάλης των φοιτητών

Χρυσούλα Νεφέλη Κούρκουλου
Γραφιστική, ΤΕΙ Αθήνας
Άρτεμις Παπανδροπούλου Τραγανού
Τεχνολογία Γραφικών Τεχνών, ΤΕΙ Αθήνας

Η κυβέρνηση προετοιμάζει νέα μέτρα ενάντια στα δικαιώματα φοιτητών και μαθητών. Στόχος είναι το χτύπημα των διαδικασιών των φοιτητικών συλλόγων (βλ. κατάργηση Λαϊκού Ασύλου Αγώνων), η περαιτέρω εντατικοποίηση και πειθάρχηση της νεολαίας. Λόγω της χρόνιας αποσυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος, οι φοιτητές καλούνται να ανακαλύψουν πάλι τα πρώτα βήματα οργάνωσης των συλλογικών διαδικασιών. Οι φοιτητές και οι μαθητές πρέπει να σταθούν απέναντι σε όλα τα αντιφοιτητικά μέτρα που φέρνει το υπουργείο, να συμμετέχουν στα συλλογικά τους όργανα, μαζικοποιώντας τα και παίρνοντας μέσα από αυτά αγωνιστικές αποφάσεις.

Η διαδικασία και ο σκοπός της Γενικής Συνέλευσης

Για τους φοιτητές, όργανα πάλης είναι οι φοιτητικοί σύλλογοί και οι γενικές συνελεύσεις. Η γενική συνέλευση ενός συλλόγου είναι η διαδικασία όπου οι φοιτητές μαζικά συζητούν, πολιτικοποιούνται και αποφασίζουν. Μία γενική συνέλευση με όποιον τρόπο και αν καλεστεί (ΔΣ, υπογραφές κα) οφείλει να διεξάγεται με όρους ισότιμους, που κάθε φοιτητής και πολιτική δύναμη θα μπορεί να εκφραστεί (δικαίωμα σε τοποθέτηση, πλαίσιο, ψήφισμα κτλ). Σε μία γενική συνέλευση πρέπει τηρείται η απαρτία, όπως ορίζεται από τους ψηφίσαντες φοιτητές των φοιτητικών εκλογών. Βέβαια η οριακή απαρτία σε μία γενική συνέλευση δεν φτάνει, αφού σκοπός της διαδικασίας είναι τόσο να παρθούν αποφάσεις όσο να πολιτικοποιηθεί το σύνολο των φοιτητών. Για αυτό κύριο ζήτημα είναι η μαζικοποίηση των αμφιθεάτρων και όχι απλά η παρουσία τόσων φοιτητών ώστε να μπορεί να παρθεί απόφαση. Η απαρτία είναι ζήτημα πολιτικό, όχι αριθμητικό, όχι τυπικό. Δε γίνεται, στο όνομα του καταστατικού και επειδή οι φοιτητικές εκλογές δεν έχουν μαζική συμμετοχή, να νομιμοποιούνται αποφάσεις με 20-30 άτομα. Αυτή η λογική δίνει πάτημα να αναπαράγονται αντιλήψεις ότι οι αποφάσεις παίρνονται από μειοψηφίες, και δημιουργεί την αντίληψη στο φοιτητικό σώμα ότι ο σύλλογος «αποφασίζει» ακόμα και αν απουσιάζει, άρα η παρουσία του στη γενική συνέλευση περισσεύει. Το πιο ουσιαστικό, όμως, είναι ότι τέτοιες αποφάσεις δεν μπορούν να νικήσουν. Δεν ασκείται πολιτική πίεση στους καθηγητές, την κυβέρνηση, το υπουργείο από αποφάσεις που στηρίζονται από συνδικαλιστές και ελάχιστους φοιτητές. Οι πολιτικοί συσχετισμοί αλλάζουν, όσο οι φοιτητές συζητούν, πολιτικοποιούνται και καταλαβαίνουν την ανάγκη να αγωνιστούν, και όχι με «αγωνιστικές» αποφάσεις από οριακές απαρτίες, ή ακόμα κάτω από αυτές (!), ή από ΔΣ.

Τα πλαίσια παρουσιάζουν μία πολιτική άποψη και ανάλυση πάνω στα θέματα που απασχολούν τον σύλλογο και την επικαιρότητα και προτείνουν δράσεις κινητοποίησης του συλλόγου. Οι δράσεις οφείλουν να αντικατοπτρίζουν τη συγκρότηση του συλλόγου και όχι να είναι ατελείωτα «μπουλέτ», που εν τέλει δε θα υλοποιηθούν. Η ψηφοφορία οφείλει να γίνεται πάνω στα πλαίσια ενιαία. Οι προτάσεις και η ξεχωριστή ψηφοφορία κάθε θέματος αποπολιτικοποιεί τη διαδικασία και προκαλεί σύγχυση στο σώμα για τον στόχο των δράσεων. Αναγκαίο για την υλοποίηση των αποφάσεων είναι η μαζική παρουσία των φοιτητών που συμφωνούν στις διαδικασίες που ορίζει το ψηφισμένο πλαίσιο.

Η κατάληψη ως μέσο πάλης

Ένα από τα πιο ισχυρά μέσα πάλης είναι η κατάληψη. Δεν είναι «αυτοσκοπός». Σκοπός μίας κατάληψης δεν είναι η αναστολή της «έρευνας», όπως υποστηρίζουν άλλες δυνάμεις, αλλά να ασκεί πολιτική πίεση, η σχολή να γίνει κέντρο αγώνα ώστε οι φοιτητές να οργανώνονται, να συζητούν συλλογικά και να πολιτικοποιούνται. Σπάει την ενταντικοποίηση και «διδάσκει» στον φοιτητή τον συνδικαλισμό. Είναι πολύ σημαντικό να υπάρχει μαζικότητα, διότι δεν είναι υπόθεση μερικών ατόμων, αλλά όλων των φοιτητών του συλλόγου. Για αυτό, στη συγκεκριμένη περίοδο καταλήψεις εκτός σχολής, όπως στην πρυτανεία, ή το ΙΝΕΔΙΒΙΜ, είναι αποπροσανατολιστικές, δεν προωθούν την συλλογική δράση και την πολιτικοποίηση των φοιτητών και απομαζικοποιούν το κίνημα, μη δίνοντας προοπτική ή αγωνιστική διέξοδο, καλλιεργώντας πολλές φορές λογικές ανάθεσης. Μη γόνιμη είναι μια κατάληψη που απλά η σχολή είναι κλειστή και οι φοιτητές δεν συμμετέχουν σε δράσεις εντός της. Στην κατάληψη ο σύλλογος θα πρέπει να δραστηριοποιείται και να οργανώνει την πάλη του, να συζητάει πολιτικά, να έρχεται σε επαφή με άλλους συλλόγους, για να αναδεικνύεται η κοινή πάλη των φοιτητών. Αυτό επιτυγχάνεται με τα συντονιστικά κατάληψης, ορίζοντας νέες γενικές συνελεύσεις, φτιάχνοντας από κοινού πλαίσια με αγωνιστικές δράσεις και προπαγανδίζοντας εκτός σχολής την κίνησή τους. Ο ρόλος του συντονιστικού των συλλόγων και της συντονιστικής επιτροπής δεν είναι να παίρνει αποφάσεις και να «καπελώνει» την γενική συνέλευση και τους συλλόγους, αλλά να συντονίζει τον αγώνα. Αυτά τα όργανα είναι υπόλογα στις αποφάσεις του συλλόγου και δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη γενική συνέλευση.

Η διαδήλωση ως μέσο πάλης

Άλλο μέσο πάλης είναι οι διαδηλώσεις. Σκοπός μιας διαδήλωσης είναι το «άνοιγμα» των ζητημάτων στο λαό της πόλης. Είναι η εναντίωση με το σύστημα και την επίθεση που διεξάγει, άλλωστε η αντιπαράθεση γίνεται πάντα στο δρόμο. Η διαδήλωση πέρα από την πολιτικοποίηση που προωθεί στην περιοχή που γίνεται, μέσα από συνθήματα, πανό και μοίρασμα προκηρύξεων στον κόσμο, μπορεί να δημιουργήσει όρους αντιπαράθεσης και διεκδίκησης απέναντι στο σύστημα, ειδικά όταν είναι μαζική και οργανωμένη. Μία διαδήλωση πρέπει να έρχεται σε επαφή και σύνδεση με το λαό. Πρέπει να γίνεται σε κάθε πόλη, να δημιουργεί όρους πολιτικοποίησης και ζύμωσης του κόσμου. Τα εκβιασμένα κατεβάσματα συλλόγων στην Αθήνα δημιουργούν πλαστή εικόνα κινήματος και παρακάμπτουν τη συγκρότηση των φοιτητών στο μαζικό τους χώρο. Οι διαδηλώσεις δεν έχουν χαρακτήρα εθιμοτυπικό, είναι μία ζωντανή διαδικασία που απαιτεί μαζικότητα. Η «κλιμάκωση», ή σύγκρουση με ΜΑΤ, δεν είναι θέμα «προγραμματισμού», αλλά προκύπτει ως αποτέλεσμα της ουσιαστικής συγκρότησης και αναβάθμισης της πάλης.

Όσον αφορά τις παραστάσεις διαμαρτυρίας (σε πρόεδρο, κοσμήτορα, πρυτανεία) αποτελούν και αυτές μέσο πάλης στα χέρια των φοιτητών. Αρκεί να γίνονται με όρους διεκδίκησης και όχι συνδιαλλαγής με τους εκπροσώπους του συστήματος (καθηγητές). Δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στο κίνημα απόψεις που καλούν τη Σύγκλητο «να τοποθετηθεί» για πτυχές της επίθεσης ή κυνηγούν τα τμήματα καθηγητών, παρά μόνο αυταπάτες για το ρόλο αυτών των οργάνων, που δεν είναι άλλος από την εφαρμογή της επίθεσης στις σχολές. Ο ρόλος των φοιτητών σε αυτές τις διαδικασίες είναι η διεκδίκηση και η απαίτηση των δικαιωμάτων τους. Το φοιτητικό κίνημα συγκροτείται με διαρκείς παρεμβάσεις, γενικές συνελεύσεις, μαζικές διαδηλώσεις. Είναι αποτέλεσμα συνδικαλισμού, πολιτικοποίησης, επαφής με τον κόσμο και διεκδίκησης.

Ο χαρακτήρας και οι στόχοι της επίθεσης στην εκπαίδευση

Η διέξοδος της νεολαίας στην ανάπτυξη συγκροτημένου φοιτητικού κινήματος που θα αναμετρηθεί με το σύστημα

Σοφία Βερούση, ΣΓΤΚΣ ΤΕΙ Αθήνας (ΣΕΤΠ Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής)

Αυτό που συντελείται δεν είναι τίποτε άλλο από την υλοποίηση της κεντρικής επιδίωξης του συστήματος να διαμορφώσει ένα «νέο» ταξικό τοπίο μέσα στα πανεπιστήμια, απρόσπτο για τα λαϊκά στρώματα, εναρμονίζοντας το εκπαιδευτικό οικοδόμημα με τους όρους και τους συσχετισμούς στην κοινωνία και τον εργασιακό μεσαίωνα που διαρκώς διευρύνεται. Γι' αυτό και οι κάθε λογής ταξικοί φραγμοί κατέχουν κομβική θέση σε αυτή τη διαδικασία. Διαγραφές φοιτητών, όρια σπουδών, επαναφορά της βάσης του 10, το κάθε ίδρυμα να ορίζει τη δικιά του βάση μεγαλύτερη από 10.000 μόρια, κόφτης εισακτέων, τράπεζα θεμάτων, πανελλαδικές εξετάσεις σε κάθε τάξη του λυκείου, αξιολόγηση – «αυτονομία» των ιδρυμάτων και κόστος σπουδών στις πλάτες των φοιτητών, αριστεία, εξωστρέφεια πανεπιστημίων με διεύρυνση μεταπτυχιακών, ξενόγλωσσων προγραμμάτων, επέκταση πρακτικών σε όλες τις σχολές κ.α. είναι μερικές απ' τις εξαγγελίες για την υλοποίηση αυτής της κατεύθυνσης.

«Είναι ευκαιρία να αλλάξουμε παθογένειες ετών με τόλμη, βάζοντας τέλος σε πρακτικές που στερούν από τους νέους και τις νέες της πατρίδας μας την Παιδεία που τους αξίζει», δήλωσε χαρακτηριστικά η Υπ. Παιδείας Κεραμέως.

Είναι άκρως υποκριτικές αυτές οι αστικές κραυγές «ανησυχίας» για την «εκπαίδευση και τη μόρφωση των νέων». Στην πραγματικότητα, οι «ανησυχίες» αυτές δεν είναι παρά το προκάλυμμα, αναπροσαρμογών και μετατροπών που συχνά - πυκνά είναι αναγκαίες για το σύστημα, ώστε η διάρθρωση και το περιεχόμενο της εκπαίδευσης να υπηρετούν πιο αποτελεσματικά την ταξική κατανομή και την ιδεολογικοπολιτική χειραγώγηση της νεολαίας, όπως απαιτούν οι γοργά μεταβαλλόμενες συνθήκες στην οικονομία, στην παραγωγή, στην κοινωνία, που με τη σειρά τους καθορίζονται από τη δράση και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Η επίθεση στην εκπαίδευση συμπλήρωμα της συνολικότερης αντιλαϊκής πολιτικής

Για την τωρινή κυβέρνηση όσο και για τις προηγούμενες, η παιδεία αποτελεί ένα πεδίο αρκετά σημαντικό, που δείχνει πώς θέλουν να διαμορφώσουν, τόσο το παρόν, όσο και το μέλλον της νεολαίας. Ένα παρόν κι ένα μέλλον αβέβαιο είναι ο ρεαλισμός που προβάλλουν. Στα πλαίσια αυτού του ρεαλισμού η νεολαία δε θα πρέπει να αντιδρά, παρά μονάχα να υπακούει. Πρέπει να μάθει από νωρίς ότι δεν θα πρέπει να έχει απαιτήσεις και δικαιώματα. Από το σχολείο, στη συνέχεια στο πανεπιστήμιο και μετέπειτα στην αγορά εργασίας, θα πρέπει να είναι με σκυμμένο το κεφάλι, ο καθένας μόνος του, υπάκουος στον καθηγητή και στο αφεντικό. Σ' αυτήν την ρότα κινούνται οι αλλαγές στην εκπαίδευση, αλλά και συνολικότερα.

Ο νέος γύρος της επίθεσης στην παιδεία δεν έρχεται ως κεραυνός εν αιθρία. Έρχεται σε ένα ήδη διαμορφωμένο τοπίο από προηγούμενους νόμους. Ένα τοπίο ώστε τα πανεπιστήμια να γίνουν στείρα εξεταστικά κέντρα γεμάτα ταξικούς φραγμούς, κάτω απ' την απουσία φοιτητικών αντιστάσεων. Τα μέτρα και οι εξαγγελίες Κεραμέως, λοιπόν, έρχονται έχοντας συγκεκριμένη στόχευση. Απέναντι σ' αυτές τις στοχεύσεις και τις επιδιώξεις του συστήματος **θα πρέπει να συγκροτηθεί μαζικό συγκροτημένο, πολιτικοποιημένο και αντισυνδιαχειριστικό φοιτητικό κίνημα.** Γι' αυτό **είναι απαραίτητο να ερμηνεύσουμε τα νέα μέτρα, πού στοχεύουν και τί επιδιώκουν.**

Ο χαρακτήρας της εκπαίδευσης

Τα μέτρα Κεραμέως αποτελούν βάθεμα της επίθεσης. Μιας επίθεσης που έχει εκδηλωθεί και τα προηγούμενα χρόνια σε όλο το εύρος των φοιτητικών-σπουδαστικών δικαιωμάτων. **Αυτός ο νέος γύρος επίθεσης έρχεται να εξυπηρετήσει την κατεύθυνση της αντιδραστικής μονοπωλιακής αναπροσαρμογής της εκπαίδευσης, δηλαδή την παιδεία των «λίγων και εκλεκτών».**

Συγκεκριμένα, το σύστημα προσπαθεί να προβάλλει την εκπαίδευση σαν κάτι ουδέτερο, ότι λειτουργεί για να εξυπηρετήσει το «κοινό καλό». Γίνεται φανερή η προσπάθεια του συστήματος να αποπροσανατολίσει τον φοιτητόκοσμο, να δικαιολογήσει τα μέτρα και την επίθεση. Κάνει λόγο, μάλιστα, για την εκπαίδευση που είναι έξω και πέρα από κάθε ταξική, πολιτική αντίθεση. Για μας, **η εκπαίδευση δεν είναι ούτε ουδέτερη, ούτε αταξική.** Το εκπαιδευτικό οικοδόμημα, με το σύνολο των μηχανισμών του και λειτουργιών του, συγκροτείται και διαμορφώνεται σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιδιώξεις της άρχουσας (αστικής) τάξης, και διευθύνεται πολιτικά - διοικητικά από τα δικά της αντίστοιχα στελέχη. Υπάρχει για να υπηρετεί τη βασική σχέση που διέπει την καπιταλιστική κοινωνία, τη σχέση κυριαρχίας της αστικής τάξης και του συστήματος επί του λαού και της εργατικής τάξης. Για την αστική τάξη, η εκπαίδευση αποτελεί έναν από τους βασικότερους μηχανισμούς, με τον οποίο προετοιμάζει και προσαρμόζει από κάθε άποψη τη νεολαία στα κοινωνικά - οικονομικά - πολιτικά δεδομένα που η δική της κυριαρχία διαμορφώνει, στη ζωή και την κοινωνία, και σύμφωνα με τα ιδιαίτερα στοιχεία και ζητήματα που καθορίζουν κάθε περίοδο αυτή την κυριαρχία.

Οι διαθέσεις της ΝΔ ήταν συγκεκριμένες για την πολιτική που θα ακολουθήσει στην παιδεία και είχαν δοθεί τόσο προεκλογικά, όσο και μετεκλογικά. Με αρκετές επιτυχίες να έχουν ήδη συντελεστεί απ' την προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Η **αντιδραστική αυτή πολιτική σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης δεν προωθείται ξεκομμένη. Στοιχίζεται με τη γενικότερη αντιλαϊκή - αντεργατική πολιτική, με τις επιταγές της Ε.Ε., τις απαιτήσεις και τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού και αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.** Αποτελεί μέρος και συμπλήρωμα της γενικότερης επίθεσης του κεφαλαίου στο λαό και την εργατική τάξη, που απαιτεί και επιδιώκει μια ιστορική ρεβάνς, μια συνολική ανατροπή των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων των εργαζόμενων μαζών. Γι' αυτό είναι ανάγκη να αναδεικνύονται ολόπλευρα οι πτυχές της επίθεσης, καθώς η μία αλληλεπιδρά με την άλλη. Το πολυνομοσχέδιο για τη λεγόμενη «ανάπτυξη», αλλά και το βάθεμα των δεσμών της εξάρτησης στον ιμπεριαλισμό, έρχονται να επηρεάσουν και να στοιχηθούν και με τα μέτρα στην δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η συνθήκη της Μπολόνια και οι κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ για την παιδεία εφαρμόζονται εδώ και χρόνια, φανερώνοντας την πολιτική των ταξικών φραγμών στα πανεπιστήμια, όπως επιτάσσει κι ο ιμπεριαλισμός. Οι εξαγγελίες του υπουργείου παιδείας που κάνουν λόγο για «εξωστρέφεια» των ιδρυμάτων, ακριβώς αυτόν τον σκοπό έρχονται με τη σειρά τους να υπηρετήσουν. Δημιουργία ξενόγλωσσων προπτυχιακών προγραμμάτων, απελευθέρωση των προγραμμάτων μεταπτυχιακών σπουδών, ενίσχυση θερινών/χειμερινών προγραμμάτων, καθιέρωση ενός εσωτερικού προγράμματος κινητικότητας για φοιτητές μεταξύ Ελληνικών Πανεπιστημίων, στα πρότυπα του Erasmus, ανάπτυξη εκπαιδευτικών προγραμμάτων εξ' αποστάσεως σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο αποτελούν τις εξαγγελίες για την επίτευξη της λεγόμενης «εξωστρέφειας» και την ένταση των ταξικών φραγμών (δίδακτρα, ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια) για τους φοιτητές των ελληνικών πανεπιστημίων. Παράλληλα, επιδιώκεται «η αξιοποίηση των πλούσιων δυνατοτήτων μεταξύ των χωρών Ελλάδας-Αμερικής, προς όφελος της εκπαιδευτικής κοινότητας». Ενίσχυση, δηλαδή, του brain-drain από ΗΠΑ και ΕΕ με νέα προγράμματα ανταλλαγής φοιτητών μεταξύ των χωρών. Οι ενέργειες αυτές μπορεί να μην ακουμπούν τους προπτυχιακούς φοιτητές άμεσα, αλλά γίνονται πάνω στην δημιουργία ενός ακόμα πιο ταξικού πανεπιστημίου με δίδακτρα, χωρίς δικαιώματα, πολυδιάσπαση του πτυχίου και με συνεχή επανακατάρτιση.

Ο διπλός ρόλος της εκπαίδευσης

Ο ρόλος της εκπαίδευσης ως μηχανισμός δεν είναι απλά η παροχή ενός επιπέδου γνώσεων και κατάρτισης στη νεολαία. Είναι **η αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας στην νεολαία και η κατανομή της στην παραγωγή.** Η πολιτική του συστήματος και της σημερινής κυβέρνησης, λοιπόν, είχε και έχει διπλή στόχευση. Επιδιώκει την αναπροσαρμογή του εκπαιδευτικού εποικοδομήματος καθαυτού, σε μια πιο ταξική για το κεφάλαιο βάση. Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα πράγματα για τα παιδιά της εργατικής τάξης και του λαού. Μεγάλο κομμάτι αυτών των παιδιών θα βρει τις πόρτες των πανεπιστημίων κλειστές, ως αποτέλεσμα του ταξικότατου λυκείου που διαμορφώνουν. Και όσα παιδιά μπουν, αλλά και όσοι ήδη σπουδάζουν θα βρουν απέναντί τους υψωμένους ταξικούς φραγμούς και νέα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, άρα πιο ακριβές, πιο «σκληρές» σπουδές. Δηλαδή υπερμεγέθυνση των προϋπαρχόντων κοινωνικών, ταξικών ανισοτήτων.

Σ' αυτή τη βάση το σύστημα προχωρά και στην προετοιμασία της μεγάλης μάζας της νεολαίας. Μιας νεολαίας εύκολα εκμεταλλεύσιμης, χωρίς σταθερή εργασιακή σχέση και δικαιώματα, όπως απαιτεί το κεφάλαιο, η κρίση του συστήματος και οι οξύτατοι ανταγωνισμοί. Είναι φανερό ότι οι στόχοι αυτοί, είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένοι, ότι ο ένας υπηρετεί και συμπληρώνει τον άλλο.

Στον καπιταλισμό, η εκπαίδευση ποτέ δεν ήταν «δημόσια και δωρεάν», αλλά πάντα κρατική και λιγότερη ή περισσότερο ακριβή, ανάλογα με τον συσχετισμό των δυνάμεων του κινήματος. Σήμερα, το σύστημα προχωρά στην εμπέδωση ότι για να σπουδάσεις πρέπει να 'χεις να πληρώσεις, ότι δεν είναι για όλους τα πανεπιστήμια και τα «γράμματα». Παράλληλα, για να κρύψουν την βρωμιά αυτού του συστήματος εμφανίζουν ότι για όλους υπάρχουν «ευκαιρίες». «Αξιοκρατία» και «αριστεία» είναι οι έννοιες που προβάλλουν και πίσω απ' αυτές βρίσκεται η σαπίλα τους. Εντείνεται ο ανταγωνισμός και η ανθρωποφαγία πίσω από διάφορες υποτροφίες-τυράκια που μόνο στόχο έχουν τη διάλυση δικαιωμάτων με όμορφο περιτύλιγμα.

Κυριαρχείται, δηλαδή, ολοένα και περισσότερο από τους κάθε είδους ταξικούς φραγμούς. Ταυτόχρονα, στη βάση αυτής της σχέσης, γίνεται πιο «ανταποδοτική» για το κεφάλαιο και όσον αφορά το τι «παράγει», δηλαδή το «είδος» του όποιου αποφοίτου της, είναι κατάλληλα προετοιμασμένο για την κοινωνία και την οικονομία της αποβιομηχάνισης, της κρίσης, της ανεργίας, της εκμετάλλευσης. Αυτή είναι η περιβόητη σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή και την αγορά εργασίας. Διαχρονικός καημός του συστήματος η σύνδεση αυτή. Αυτό το σκοπό έρχεται να υπηρετήσει και η καθιέρωση της πρακτικής άσκησης στις σχολές, πέραν της καθυστέρησης απόκτησης του πτυχίου. Να γίνει κατανοητό ότι η σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά σημαίνει ότι οι φοιτητές θα προετοιμάζονται και στο πρακτικό κομμάτι για τον εργασιακό μεσαίωνα, μαθαίνοντας από νωρίς στην τζάμπα ή με ψίχουλα ανασφάλιστη εργασία χωρίς δικαιώματα. Αυτό βρίσκεται και πίσω απ' την εξαγγελία για αντιστοίχιση του πτυχίου με την αγορά εργασίας. «Δια βίου» εργασιακή περιπλάνηση, εντατικοποίηση και πειθάρχηση, πλήρη δηλαδή στοιχισμένα με τον εργασιακό μεσαίωνα, αφού μόνιμη και σταθερή δουλειά δεν υπάρχει

Παιδεία ταξικών φραγμών- πανεπιστήμιο για «λίγους κι εκλεκτούς»

Ποια είναι λοιπόν η πολιτική με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι φοιτητές και συνολικά η σπουδάζουσα νεολαία; Ειδικότερα, τι καλούνται να αντιπαλέψουν και τι να υπερασπιστούν. Αυτό που είναι κρίσιμο είναι η ανάδειξη του πολιτικού στόχου της επίθεσης: **το χτύπημα στο δικαίωμα στις σπουδές, στη δουλειά και τις ελευθερίες.** Για το προχώρημα του πολιτικού αυτού στόχου η κυβέρνηση με το που ανέλαβε καθήκοντα ξεκίνησε με τη νομική κατάργηση του ασύλου. Έξυπνα, λοιπόν, το σύστημα προχώρησε και συνεχίζει να προχωρά στη συκοφάντηση του λαϊκού ασύλου αγώνων, φτάνοντας και στο σημείο να παρεμβαίνει μέσω των μηχανισμών καταστολής εντός των σχολών. Μετά την εξέλιξη αυτή, η κυβέρνηση φαίνεται αποφασισμένη να μην αφήσει καμία δυνατότητα στους φοιτητές να αντισταθούν στην επίθεση και να την αντιπαλέψουν. Γι' αυτό προχωρά ανοιχτά και σε δηλώσεις για άμεση παρέμβαση του κράτους στο εσωτερικό των συλλόγων. Επί της ουσίας, επιδιώκεται η κατάργηση των οργάνων των φοιτητών, των φοιτητικών συλλόγων, ο έλεγχος σ' αυτά, αλλά ακόμα και στο ποιος μπαίνει εντός των σχολών (κάρτα εισόδου στα πανεπιστήμια). Προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποτρέψει τη συγκρότηση αντιστάσεων, γιατί ξέρει πως όταν η νεολαία οργανώνεται μπορεί να ανατρέπει την επίθεση και να νικά.

Τα μέτρα που ετοιμάζονται από την σημερινή κυβέρνηση, μαζί με τους προηγούμενους νόμους (νόμος-πλαίσιο, νόμος Γαβρόγλου) γίνονται για την διαμόρφωση ενός ακόμα πιο ταξικού πανεπιστημίου, ενός πανεπιστημίου για λίγους κι εκλεκτούς, γεμάτο ταξικούς φραγμούς. Η πολιτική αυτή προωθείται παράλληλα με το φόρτωμα από τα βάρη της κρίσης, της ανεργίας, της εξάρτησης στις φοιτητικές πλάτες. Τα αδιέξοδα που εμφανίζει το εξαρτημένο αστικό πολιτικό σύστημα της χώρας, όπως είναι η παραγωγική αποσυγκρότηση με την αποβιομηχάνιση, τη διάλυση του αγροτικού τομέα κλπ, τα φορτώνεται η νεολαία. Με άλλα λόγια, το σύστημα επιδιώκει να κάνει τις «πραγματικές» σπουδές προνόμιο των λίγων, τις σπουδές των πολλών πολύ πιο δύσκολες από κάθε άποψη, το δικαίωμα στη δουλειά να πάψει σε πλατιά κλίμακα να θεωρείται δικαίωμα και να θέσει σε αμφισβήτηση - αίρεση βασικές ελευθερίες και δημοκρατικά δικαιώματα της νεολαίας και του κινήματός της. Κατόρθωσε να οικοδομήσει μια εκπαίδευση πολλαπλών κάθετων και οριζόντιων διαχωρισμών που «νομιμοποιούν» και «δικαιολογούν» τα ακόμα περισσότερα αδιέξοδα που συναντά η νεολαία αναφορικά με το ζήτημα των επαγγελματικών δικαιωμάτων, της δουλειάς, της προοπτικής της.

Η αποσυγκρότηση του κινήματος, η αναγκαιότητα σύγκρουσης με λαθεμένες απόψεις - τόσο συστημικές όσο και ρεφορμιστικές

Η επίθεση διεξάγεται σε εξαιρετικά **δυσμενείς πολιτικούς συσχετισμούς**, σε βάρος της σπουδάζουσας νεολαίας, με τη σοβαρή **αποσυγκρότηση των συλλόγων** που έχει συντελεστεί όλα αυτά τα χρόνια. Στο παρελθόν, το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα ήταν ο βασικός παράγοντας καθυστέρησης της επίθεσης στον χώρο της εκπαίδευσης, και όχι μόνο, αναγκάζοντας το αντιδραστικό μέτωπο σε πολλαπλές αναδιπλώσεις και οξύνοντας τις αντιφάσεις και την κρίση της αστικής εκπαίδευσης. Σήμερα η χρόνια αδράνεια και υποχώρησή του δίνει άπλετο χώρο στις δυνάμεις του συστήματος να εφορμήσουν. Παρόλα αυτά, φαίνεται ότι το σύστημα μετράει την κάθε του κίνηση προς αποφυγή ενός μαζικού φοιτητικού κινήματος. Γι' αυτό εξ' αρχής με την εξαγγελία του μέτρου των διαγραφών έκανε λόγο για «εφεξής» και «μεταβατικές διατάξεις», ώστε να αποτρέψουν την ενοποίηση της πάλης και να διαιρέσουν τον φοιτητόκοσμο.

Σ΄ αυτό το πλαίσιο της αποσυγκρότησης, η νέα γενιά των φοιτητών εμπεδώνει καθημερινά ως φυσιολογική τη συνθήκη των καταργημένων δικαιωμάτων, της αποστείρωσης του πανεπιστημίου, της καθηγητικής «αυθεντίας», της ανυπαρξίας οποιασδήποτε συλλογικής διαδικασίας. Επιπλέον, ο κόσμος εισάγεται πλέον στις σχολές κουβαλώντας στις πλάτες του μια τρομακτική πίεση για γρήγορη αποφοίτηση και επαγγελματική αποκατάσταση, με έρευνα της ΑΔΙΠ να κάνει λόγο ότι το 50% των απόφοιτων τελειώνει τη σχολή στα ν χρόνια

Με τα παραπάνω δεδομένα αναδείχθηκε από αρχές Οκτώβρη, με το άνοιγμα των σχολών, μια προσπάθεια να υπάρξει μια **πρωτόλεια μορφή αντίστασης απέναντι στην επίθεση, με φανερά βέβαια τα σημάδια που έχει αφήσει η χρόνια αποσυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος,** τόσο πολιτικά όσο και οργανωτικά. Σε μια σειρά από πόλεις έχουν καταγραφεί μέχρι τα τώρα γενικές συνελεύσεις φοιτητών, διαδηλώσεις, αλλά και καταλήψεις σε αρκετές σχολές, με διαφορετικές ταχύτητες βέβαια και ανά σύλλογο, αλλά και ανά πόλη. Ζητούμενο σε μεγάλο βαθμό παραμένει το ξεκαθάρισμα της σύγχυσης που υπάρχει γύρω από τα νέα μέτρα. Αναγκαίος όρος αποτελεί η πολιτικοποίηση των φοιτητών, η κατανόηση του που στοχεύουν τα νέα μέτρα και κατ' επέκταση τι κίνημα χρειάζεται.

Η δημιουργία ενός ακόμα ταξικότερου πανεπιστήμιου και σχολείου, το χτύπημα του πτυχίου, το ξήλωμα των επαγγελματικών δικαιωμάτων σ' αυτό και η βίαιη αντιστοίχιση του εργασιακού μεσαίωνα με την εκπαίδευση αποτελούν τις βασικές στοχεύσεις του συστήματος. Στοχεύσεις όπως είναι η ένταση των ταξικών φραγμών κάποιες δυνάμεις αρνιούνται να δουν θεωρώντας ότι, το φοιτητικό σώμα δε διέπεται από αντιθέσεις, έχει ενιαία συμφέροντα και τα μέτρα το πλήττουν με τον ίδιο τρόπο ανεξαρτήτως ταξικής προέλευσης και προοπτικής. Απόψεις δυνάμεων της φοιτητικής αριστεράς (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ κ.α.) εντοπίζουν σε όσα γίνονται την αλλαγή του χαρακτήρα της εκπαίδευσης, κάνοντας λόγο για «επιχειρηματικοποίηση», «αναδιάρθρωση» του πανεπιστημίου συσκοτίζοντας έτσι την πραγματική φύση της επίθεσης που διεξάγεται, και έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα παραπάνω. Ο χαρακτήρας του εκπαιδευτικού μηχανισμού παραμένει αναλλοίωτος, αναπροσαρμοζόμενος σε ακόμα πιο αντιδραστική κ ταξική βάση, τόσο σε σχέση με την ιδεολογική, όσο και την κατανεμητική του λειτουργία. Επομένως, οι αντιστάσεις της σπουδάζουσας νεολαίας δεν θα πρέπει να είναι ευάλωτες σε αυταπάτες και αποπροσανατολισμούς, που καλλιεργούνται, σχετικά με το τι αντιμετωπίζουμε και με το τι και γιατί παλεύουμε. Για παράδειγμα όροι όπως «αντιεκπαιδευτική» πολιτική, αλλά και προτάσεις «διεξόδου από την κρίση», «για μια άλλη Παιδεία», εκτός του ότι προκαλούν σύγχυση για το χαρακτήρα της εκπαίδευσης γενικά, αποτελούν συγκάλυψη των ευρύτερων πολιτικών - ταξικών δεδομένων σήμερα, και άρα σπρώχνουν τη σπουδάζουσα νεολαία στην ήττα, στην απογοήτευση, στην αποστράτευση.

Επιπλέον, βασικό στοιχείο όλων αυτών των αλλαγών είναι η μεταφορά των ευθυνών για την χρεοκοπία του συστήματος πάνω στις πλάτες της νεολαίας. Για παράδειγμα, οι χιλιάδες απόφοιτοι χωρίς αντίκρισμα στην αγορά φταίνε αυτοί που δεν έχουν καταρτιστεί σωστά και δεν έχουν προϋπηρεσία κι όχι η ανεργία, σύμφυτο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού.

Μ' αυτήν την άνεση έρχεται τώρα το υπουργείο δια στόματος Κεραμέως μετά την ακύρωση της ίδρυσης 4ης Νομικής στην Πάτρα, στην κατάργηση των τμημάτων ελεύθερης πρόσβασης για τους μαθητές, να προχωρήσει και στην αναστολή της έναρξης λειτουργίας 38 νέων τμημάτων, που είχαν προχωρήσει απ' την προηγούμενη κυβέρνηση. Οι ακυρώσεις αυτές έγιναν με αιτιολόγηση είτε για το ότι δεν γίνεται να βγαίνουν τόσοι πολλοί δικηγόροι, είτε για το ότι οι καινούριες σχολές που θα άνοιγαν δεν έγιναν με σωστά ακαδημαϊκά κριτήρια. Γεγονός που η κυβέρνηση ιεραρχεί πολύ ψηλά με την αξιολόγηση και την αυτονομία των ιδρυμάτων αφήνοντας αρκετές πόρτες ανοιχτές για ενδεχόμενο νέο «σχέδιο Αθηνά», πέρα από την μετακύληση του κόστους σπουδών στους φοιτητές. Απέναντι σ' αυτό το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να προβάλει κανένα δικό του σχέδιο είτε για «ενιαία ανώτατη ή πανεπιστημιακή εκπαίδευση», κανένα «εκπαιδευτικό μοντέλο», αλλά την διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας στις σπουδές για όλο το λαό ενάντια στο πέταγμα της νεολαίας απ' τα πανεπιστήμια.

Αντίστοιχα, το σύστημα προχωρά στην διάλυση και το χτύπημα δικαιωμάτων και μέσω ενός ακόμα μοχλού πίεσης της επίθεσης, αυτόν της **υποχρηματοδότησης.** Μάλιστα, πίσω από κάθε εξαφάνιση φοιτητικού δικαιώματος προβάλλει το θέμα της υποχρηματοδότησης ώστε να εμφανίσει τις περικοπές ως μονόδρομο. Η υποχρηματοδότηση είναι πολιτική επιλογή και δούρειος ίππος της επίθεσης και απέναντι σ' αυτό ο μόνος δρόμος είναι η υπεράσπιση και η διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας. Το φοιτητικό κίνημα δεν θα πρέπει να γίνει λογιστής του κράτους, ώστε να ζητά ποσοστό επί του ΑΕΠ για την παιδεία, όπως κάνουν δυνάμεις της αριστεράς (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ) ανάγοντας την πάλη για δικαιώματα σε ζήτημα διαχείρισης των οικονομικών του κράτους. Αντίθετα, το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει να προβάλλει απευθείας τις κρίσιμες φοιτητικές διεκδικήσεις, καταγγέλλοντας τη λογική της κοστολόγησης των φοιτητικών αναγκών και της συνδιαχείρισης του οικονομικού προβλήματος των σχολών.

Χαρακτηριστικό της σύγχυσης αποτελεί και η αντιμετώπιση πολλών φοιτητών, αλλά και αριστερών δυνάμεων, πάνω στη **διάταξη για τη λεγόμενη «ισοτίμηση» των πτυχίων δημοσίων ΑΕΙ και κολλεγίων,** από μια συντεχνιακή και ανταγωνιστική ανάμεσα στη νεολαία σκοπιά. Με αυτή τη διάταξη η ΝΔ κάνει βήματα εμπρός για ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Πάει να προσπεράσει τη χαμένη ευκαιρία της αναθεώρησης του άρθρου 16, προχωρώντας ήδη από το καλοκαίρι σε δηλώσεις για ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων. Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με την τωρινή διάταξη περί «ισοτίμησης», θα πίεζε καθοριστικά τα δημόσια Πανεπιστήμια να εισάγουν ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια στη λειτουργία τους, δηλαδή δίδακτρα, όρια σπουδών και πλήρη εξαφάνιση των φοιτητικών δικαιωμάτων σε δωρεάν σίτιση, στέγαση, βιβλία.

Το κρίσιμο ζήτημα είναι να στραφεί η συζήτηση στην ουσία του προβλήματος, ώστε κάθε μέτρο που πάει να περάσει να αντιπαλεύεται από τους φοιτητές σε σύνδεση με το γενικό στόχο της δημόσιας δωρεάν παιδείας, κόντρα στις επιδιώξεις του συστήματος. Σε αντίθεση με τη σύγχυση που επικρατεί στις υπόλοιπες δυνάμεις, οι Αγωνιστικές Κινήσεις παλεύουν, ώστε οι φοιτητές να απαιτήσουν πίσω όλα αυτά που τους παίρνουν, να διεκδικήσουν τα αιτήματά τους έχοντας εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους.

Γι' αυτό είναι σημαντικό, επίσης, το ξεκαθάρισμα φίλων και εχθρών. Με την κυβέρνηση, το υπουργείο και τους εκπροσώπους και παράγοντες του συστήματος εντός των πανεπιστημίων (καθηγητές, πρυτάνεις) οι φοιτητές έχουν εκ διαμέτρου διαφορετικά συμφέροντα. Επομένως, η συμπόρευση και ο διάλογος δεν προωθούν το κίνημα, παρά μόνο το αποπροσανατολίζουν και το εγκλωβίζουν σε αδιέξοδες λογικές. Το φοιτητικό κίνημα οφείλει, λοιπόν, να χτυπήσει το ιδεολόγημα της «πανεπιστημιακής κοινότητας», της ανύπαρκτης αυτής κοινότητας συμφερόντων εντός των πανεπιστημίων. Να αντιπαρατεθεί με τη **συνδιοίκηση** και τις νέες διατάξεις για ίδρυση Συμβουλίων Ιδρύματος. Κανένα παζάρεμα για «παραπάνω» συνδιοίκηση και κανένα κάλεσμα προς τις συγκλήτους και το καθηγητικό κατεστημένο. Η κυβέρνηση και οι διοικήσεις γνωρίζουν ότι ο εγκλωβισμός του φοιτητικού κινήματος σε θεσμικά μονοπάτια συνυπευθυνότητας, θα εντείνει περαιτέρω την κατάσταση αποσυγκρότησης, γι' αυτό και θα αξιοποιήσουν κάθε δυνατότητα που τους δίνεται. Μοναδική διέξοδος αποτελεί η **ανεξαρτησία του φοιτητικού κινήματος από το κράτος και τους μηχανισμούς του,** συστατικό στοιχείο της ανασυγκρότησής του.

Με βάση τα διευρυνόμενα αδιέξοδα της νεολαίας αποτελεί ανάγκη να ανακαλυφθεί ξανά η σημασία των συλλογικών οργάνων, που γεννιέται καθημερινά στον φοιτητόκοσμο και αναμετριέται με την αποσυγκρότηση των συλλόγων, τη συνολική οπισθοχώρηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος και την κυριαρχία αστικών-ρεφορμιστικών αντιλήψεων εντός των σχολών.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας και η ανάπτυξη ενός μαζικού πολιτικοποιημένου φοιτητικού κινήματος μοναδική διέξοδος

Η εναντίωση με την πολιτική των ταξικών φραγμών, της παιδείας των «λίγων και εκλεκτών» είναι αναγκαία και θα πρέπει να συνοδεύεται με την ανατροπή των νέων μέτρων Κεραμέως, ανατροπή νόμου-πλαίσιο, νόμου Γαβρόγλου και της συνθήκης της Μπολόνια διεκδικώντας παράλληλα δημόσια δωρεάν παιδεία για όλο το λαό και ελεύθερη πρόσβαση της νεολαίας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Η πολιτική στα αμφιθέατρα, η εμπιστοσύνη στον συλλογικό δρόμο είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένα, για την επιστροφή των φοιτητικών μαζών στα συλλογικά τους όργανα, στα εργαλεία της πάλης τους, για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Μέχρι τα τώρα παραμένει το ζήτημα της μαζικοποίησης και της εξάπλωσης των συνελεύσεων. Όπως και η ανάγκη για ξεκαθάρισμα της πολιτικής στοχοθεσίας αυτής της κίνησης. Είναι και ο μόνος όρος για να βαθύνει η κατανόηση ενός κόσμου για το ποιος είναι ο χαρακτήρας της επίθεσης που έρχεται και απέναντι σε τι καλείται να παλέψει. Αυτό είναι και που θα κρίνει το αν αυτός ο κόσμος θα μείνει στην πάλη ή και αν θα μπει σε αυτή. Φανερή είναι, δηλαδή, η αντιστοιχία που παρατηρείται ανάμεσα στις συνελεύσεις, όπου ένας κόσμος ψηφίζει αποφάσεις αγώνα, ενώ δεν συμμετέχει στις διαδηλώσεις ή στις καταλήψεις. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις όλο το τελευταίο διάστημα παλεύουν σε αυτή την κατεύθυνση με τη γραμμή της αντίστασης και της διεκδίκησης, με ξεκάθαρο το ποιος είναι απέναντί μας και προσπαθώντας να καταθέσουν το πολιτικό τους στίγμα μέσα σε αυτή την κίνηση κόσμου.

Απέναντι σε αυτή τη σύγχυση και την ηττοπάθεια, απέναντι στη μεταφορά των αστικών αντιλήψεων με «αριστερή» εκδοχή μέσα στους συλλόγους και το κίνημα χρειάζεται να απαντηθούν επίμονα και σταθερά τα πραγματικά διλήμματα που αντιμετωπίζει το σήμερα και το αύριο του φοιτητόκοσμου:

Δεν ψάχνουμε «λύσεις» και «απαντήσεις» στα αδιέξοδα της εκπαίδευσης, της ανεργίας, των ταξικών φραγμών και της εξάρτησης. Αγωνιζόμαστε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας, των όρων ζωής, σπουδών και της προοπτικής μας, κόντρα σε όσα αυτή η εκπαίδευση και αυτό το σύστημα επιτάσσουν.

Δε σχεδιάζουμε μοντέλα «προοπτικής» για την Εκπαίδευση. Αγωνιζόμαστε για ΚΙΝΗΜΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ, δηλαδή κίνημα αντιιμπεριαλιστικό στο πλευρό του λαού και της εργατικής τάξης.

Δεν αναζητούμε «πολιτικοποιημένη θύρα» εκτόνωσης των αγωνιών μας, έκφρασης των αναγκών μας για συλλογικότητα και δράση. Παλεύουμε για ΜΑΖΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ δηλαδή για έναν αληθινό κόσμο που να χωράει τα όνειρά μας, και για ένα κίνημα που να κάνει την οργή μας, δύναμη πάλης και νίκης.

Την ιστορία τη γράφουν οι λαοί και όχι το ευρωκοινοβούλιο

Ελένη Φωτοπούλου - Κανδηλιώτη,
Φυσικό Πάτρας
Φωτεινή Ψύχα,
ΗΜΤΥ Πάτρας

Στις 16 Σεπτέμβρη στο Ευρωκοινοβούλιο πέρασε με μεγάλη πλειοψηφία ψήφισμα ώστε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ να κηρύξουν την 23η Αυγούστου, μέρα «Ευρωπαϊκής Μνήμης των Θυμάτων Ολοκληρωτικών Καθεστώτων». Παράλληλα, γίνονται προτάσεις για απαγόρευση των κομμουνιστικών συμβόλων και χαρακτηρισμό των κομμουνιστικών κομμάτων ως εγκληματικές οργανώσεις. Επιπλέον, στο ψήφισμα παρουσιάζεται ως αιτία του Β' ΠΠ η υπογραφή του συμφώνου Μολότοφ-Ρίμπετροφ τον Αύγουστο του 1939 μεταξύ της ΕΣΣΔ και της Γερμανίας. Αυτό που επιδιώκεται είναι η Σοβιετική Ένωση και οι κομμουνιστές, αντί για πρωτοπόρα δύναμη στη συντριβή του φασισμού και την ήττα του Χίτλερ, όπως ήταν, να παρουσιάζονται ως δήθεν συνεργάτες και σύμμαχοί του!

Στην πραγματικότητα, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία) με την προτροπή των ΗΠΑ, από τον Σεπτέμβριο του 1938 με τη συνθήκη του Μονάχου παραχώρησαν στη ναζιστική Γερμανία εδάφη και οικονομική στήριξη. Στόχος τους ήταν να στραφεί η ναζιστική Γερμανία ενάντια στην ΕΣΣΔ. Ο κίνδυνος του κομμουνισμού τρόμαζε περισσότερο τις δυτικές καπιταλιστικές χώρες από την επικράτηση της ναζιστικής Γερμανίας. Ένα χρόνο μετά υπογράφηκε το σύμφωνο «μη επίθεσης» ή αλλιώς σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπετροφ μεταξύ της ΕΣΣΔ και της Γερμανίας. Αποτελούσε μία διπλωματική κίνηση της ΕΣΣΔ που έγινε αφού οι δυτικές δυνάμεις δεν είχαν δεχτεί τις επανειλημμένες προτάσεις της για μέτωπο απέναντι στο φασισμό. Σκοπός της ΕΣΣΔ ήταν να μπορέσει να προετοιμάσει την άμυνά της απέναντι στην επικείμενη γερμανική επίθεση. Εν τέλει, τον Μάη του 1945, ήρθε η ιστορική νίκη του κόκκινου στρατού απέναντι στη ναζιστική Γερμανία η οποία και έφερε το τέλος του Β' ΠΠ.

Είναι ξεκάθαρο πως η εξίσωση της κομμουνιστικής ιδεολογίας με αυτή της ναζιστικής και του φασισμού και η λεγόμενη θεωρία των «δύο άκρων» αποτελεί κομμάτι της ιδεολογικής και πολιτικής οχύρωσης του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος απέναντι στους λαούς. Ειδικά μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στη Ρωσία, η συκοφάντηση της κομμουνιστικής ιδεολογίας και η αλλοίωση της ιστορίας γίνεται μεν πιο εύκολα, μιας και δεν υπάρχει το αντίπαλο δέος, προβάλλει δε πιο επιτακτικά για να εμπεδωθεί το αφήγημα περί καπιταλιστικού μονόδρομου.

Ιδιαίτερα στη σημερινή φάση ο αντικομμουνισμός αποτελεί βασικό στοιχείο της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, η οποία συνοδεύεται από την ολομέτωπη επίθεση του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου στους λαούς, την νεολαία και την εργατική τάξη. Εδώ και 11 χρόνια το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε μια φάση δομικής κρίσης, η οποία αυξάνει τη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση στους λαούς και φέρνει όλο και περισσότερους πολέμους. Ταυτόχρονα, η ΕΕ, σε μια περίοδο που αντιμετωπίζει πολλά εσωτερικά προβλήματα, έχει την ανάγκη να προβάλλει το δημοκρατικό της προφίλ και να παρουσιαστεί πιο έντονα ως το «σπίτι των λαών».

Σε αυτές τις συνθήκες, η αντικομμουνιστική ρητορεία και το συγκεκριμένο ψήφισμα είναι πλήρως εναρμονισμένα με την προσπάθεια να στηθεί μία νομική βάση για την ποινικοποίηση της κομμουνιστικής ιδεολογίας και τον χαρακτηρισμό της ως εγκληματική. Εξυπηρετεί, δηλαδή, την ανάγκη οχύρωσης του συστήματος απέναντι όχι μόνο στις κομμουνιστικές ιδέες, αλλά συνολικά στους λαούς και τους εργαζόμενους και όποιον παλεύει για την ανατροπή του. Επιδιώκει να τους απομακρύνει από τη λογική του συλλογικού αγώνα και των αντιστάσεων. Επιπρόσθετα, βάζει βάσεις για το προχώρημα της επίθεσης, της φασιστικοποίησης, της ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης (π.χ. νέος συνδικαλιστικός νόμος, απαγόρευση απεργίας, φακέλωμα συνδικαλιστικών οργανώσεων), τις διώξεις αγωνιστών (π.χ. δίκη Μονάχου της ΑΤΙΚ, ευρωεντάλματα).

Ιδιαίτερη μνεία γίνεται στο κομμάτι της ευαισθητοποίησης της νέας γενιάς πάνω στο περιεχόμενο του ψηφίσματος, εντάσσοντας τόσο την ίδια την ημέρα όσο και ό,τι αυτή πρεσβεύει στα προγράμματα σπουδών και στα διδακτικά βιβλία όλων των σχολείων της Ε.Ε. Μια νεολαία, δηλαδή, που ήδη βλέπει την καθημερινότητά της να γίνεται πιο δύσκολη και το μέλλον της αβέβαιο, που καλείται να περάσει από ένα σκληρά ταξικό και εντατικό εκπαιδευτικό σύστημα, που μεγάλο κομμάτι της βρίσκεται ήδη στην αγορά εργασίας και που βλέπει τα δικαιώματά της να καταργούνται, θέλουν να γαλουχηθεί στη λογική του αντικομμουνισμού αντί της λογικής του αγώνα και της μαζικής, οργανωμένης πάλης με προοπτική την ανατροπή αυτού του συστήματος. Να μάθει, από νωρίς, να είναι «πολιτικά ουδέτερη» και πάντα έτοιμη να μπει στην πρώτη γραμμή να σφαγιαστεί για ξένα συμφέροντα. Θέλουν μια νεολαία ανιστόρητη, να θεωρεί ότι αυτοί που έχουσαν το αίμα τους για την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας απαλλαγμένης από κάθε είδους εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο είναι η άλλη όψη αυτών που σφάγιαζαν ανθρώπους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, που έκαναν γενοκτονίες, που χαρακτηρίζουν καθετί διαφορετικό (μετανάστες, πρόσφυγες, τοξικοεξαρτημένους, ΑΜΕΑ, ομοφυλόφιλους κα) ως «βρώμικο».

Είναι εμφανές ότι ένα τέτοιο ψήφισμα δεν έχει στόχο την καταδίκη του φασισμού, αλλά την συκοφάντηση των κομμουνιστικών ιδεών και των επαναστάσεων. Θέλουν να πείσουν το λαό και τη νεολαία ότι η κομμουνιστική ιδεολογία είναι ξεπερασμένη. Η ιστορία δείχνει το αντίθετο. Μέσα στους αιώνες οι λαοί έχουν κερδίσει πολλά και αυτό είναι κάτι που κανείς δε μπορεί να το ξεριζώσει από την μνήμη τους. Έχουν μάθει ότι δεν χρειάζονται κανέναν προστάτη αλλά μόνοι τους μπορούν να ορίζουν την μοίρα τους. Και η αλήθεια είναι ότι όσο υπάρχει αυτό το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα που γεννά το φασισμό, οι κομμουνιστικές ιδέες δεν θα πάψουν να αποτελούν ελπίδα και διέξοδο για τους λαούς όλου του κόσμου.

«Το κλαρίνο για να παίξει θέλει αέρα καθαρό!»

Ιόλη Κοντού,
Πολιτικών Μηχανικών Ξάνθης

Μπροστά στους κινδύνους της περιβαλλοντικής καταστροφής, έχει ανοίξει μια ολόκληρη συζήτηση, που προωθείται από ΜΚΟ, ΜΜΕ και εναλλακτικούς youtubers σχετικά με ατομικές λύσεις, που μπορούν να μειώσουν την περιβαλλοντική επιβάρυνση, όπως τα χάρτινα καλαμάκια, τα ποτήρια καφέ από κεραμικό υλικό, τη χρήση πάνινης έναντι της πλαστικής κτλ. Μήπως, όμως, αυτές οι μικρές κινήσεις λειτουργούν περισσότερο καθησυχαστικά παρά ουσιαστικά και καλλιεργούν την συνείδηση των ατομικών ευθυνών και των ατομικών μικρών λύσεων, που έχουν ελάχιστο έως καθόλου θετικό αντίκτυπο στο περιβάλλον;

Όταν «ο πνεύμονας της γης» πιάνει φωτιά

Τον Αύγουστο παρακολουθούσαμε έντρομοι από τις τηλεοράσεις μας την απανθράκωση 28 εκατομμυρίων στρεμμάτων δάσους και βοσκοτόπων στην περιοχή του Αμαζονίου. Η αιτία πίσω από την καταστροφή αυτή είναι η επιθυμία για παραγωγή κρέατος και ζωοτροφών από σόγια, μεγάλων διεθνών εταιρειών, όπως η JBS (Βραζιλία) και η Cargill (ΗΠΑ, αλλά και άλλων παγκόσμιων εταιριών που αγοράζουν από τις πρώτες και πουλάνε), ενώ συνδέεται και με την «επιχείρηση» αποδάσωσης του Αμαζονίου στη Βολιβία (στον βολιβιανό Αμαζόνιο έχουν καεί 2,5 εκατομμύρια στρέμματα προκειμένου να «καθαριστούν» οι εκτάσεις για νέες φυτείες ζωοτροφών μέσα σε λίγες εβδομάδες). Αυτές οι εταιρείες δηλαδή, δημιουργούν τη διεθνή ζήτηση, που χρηματοδοτεί τις πυρκαγιές και την αποδάσωση. Ο πρόεδρος της Βραζιλίας Μπολσονάρο και το λόμπι της αγροβιομηχανίας που τον υποστηρίζει, προχωράνε σε αχαλίνωτη καταστροφή των δασών. Από τον Ιανουάριο του 2019 έχουν ξεσπάσει πάνω από 74.000 πυρκαγιές στη Βραζιλία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν πρόκειται στην ουσία για πυρκαγιές, αλλά για σκόπιμες ενέργειες εκκαθάρισης της γης από κτηνοτρόφους και καλλιεργητές σόγιας που τροφοδοτούν τις διεθνείς εταιρείες και τις παγκόσμιες αγορές. Καθόλου τυχαία δεν είναι επίσης η δολοφονία του ακτιβιστή Περέιρα ντος Σάντος, που αγωνιζόταν για τα δικαιώματα των πολύπαθων αυτόχθονων πληθυσμών που ζουν στην περιοχή και μάλιστα την ίδια στιγμή που, λίγα χιλιόμετρα μακριά, οι αρχηγοί των επτά πιο ισχυρών χωρών του πλανήτη πραγματοποιούσαν την σύνοδο G7 (ΗΠΑ, Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ιαπωνία, Καναδάς) σε κλίμα «αγωνίας» για το τι μέλλει γενέσθαι. Για άλλη μια φορά λοιπόν, αποδεικνύεται το μέγεθος της υποκρισίας των ιμπεριαλιστικών χωρών και των αστικών τάξεων όσον αφορά την προστασία του περιβάλλοντος και φαίνεται ο ρόλος τους.

Καλλιεργώντας τα κέρδη των λίγων

Στην κατεύθυνση της λεηλασίας των φυσικών πόρων για την κερδοφορία των ιμπεριαλιστών κινείται και η επανεξέταση της ύπαρξης εκμεταλλεύσιμων υδρογονανθράκων στα βουνά της Ηπείρου. Οι πρώτες έρευνες για πιθανή ύπαρξη υδρογονανθράκων στο υπέδαφος της Ηπείρου ξεκίνησαν από τον ιταλικό στρατό στον Β΄ΠΠ όμως το δύσβατο τοπίο στάθηκε τότε εμπόδιο. Σήμερα, ξανατίθεται το ζήτημα, λόγω της δυνατότητας επανεξέτασης του μέσω σεισμολογικών δεδομένων. Έτσι, σε μια πολύ μεγάλη έκταση που ξεκινάει από το Πωγώνι, Κόνιτσα, Ζαγόρια και φτάνει μέσω της Ζίτσας μέχρι τους δήμους της Θεσπρωτίας, δημιουργούν τμήματα, ανά 50 μέτρα, στα οποία ανοίγουν τρύπες, τοποθετούν εκρηκτικά και στη συνέχεια τις βουλώνουν με αμμόσακους, αποψιλώνοντας δασικά στρέμματα. Ήδη, στην περιοχή υπάρχει μεγάλος αριθμός τέτοιων χώρων και αναμένονται και νέοι. Στο αμέσως επόμενο διάστημα, εκτός από τις εξορύξεις που πρόκειται να υπάρξουν, ώστε να εκμεταλλευτούν τα αποτελέσματα των ερευνών, οι συνέπειες θα είναι παρόμοιες με αυτές που είδαμε στην Χαλκιδική. Θα σχεδιαστούν και άλλες μονάδες ενέργειας, που θα εκτείνονται σε όλη την Ήπειρο και θα περιλαμβάνουν μικρά υδροηλεκτρικά έργα, αιολικές εγκαταστάσεις, φωτοβολταϊκά κτλ. Οι έρευνες μέχρι στιγμής έχουν ανατεθεί κυρίως στην Repsol, μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο, στον τομέα της βιομηχανίας πετρελαίου και φυσικού αερίου, με έδρα την Ισπανία σε συνεργασία με την αγγλική Energian oil and gas. Ταυτόχρονα, έχουν γίνει και παραχωρήσεις για έρευνα και εξόρυξη σε Κρήτη και Ιόνιο, με επικρατέστερες εκεί τις αμερικάνικες εταιρείες. **Το προχώρημα του έργου τους αδιαμφισβήτητα πλήττει το ιδιαίτερο φυσικό περιβάλλον, την πολιτιστική μας κληρονομιά και προφανώς και το νερό της περιοχής. Βέβαια, η κυβέρνηση φροντίζει να καθησυχάζει τον λαό με καλοπληρωμένους επιστήμονες που βγάζουν μελέτες κατά παραγγελία των αφεντικών τους.**

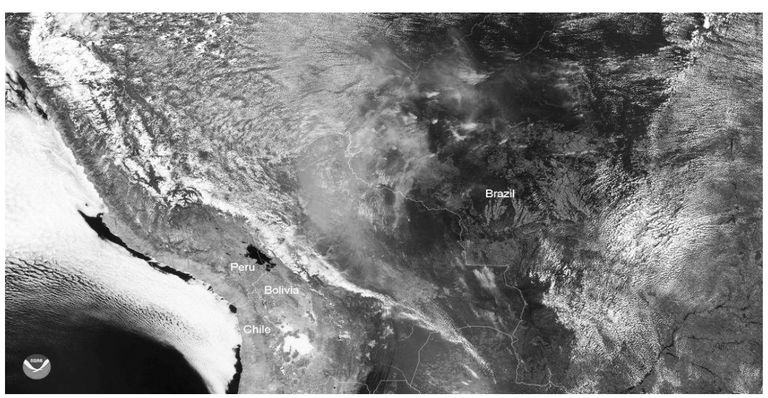

S.O.S. Χαλκιδική

Όπως προαναφέρθηκε, παράλληλα με τις εξορύξεις στην Ήπειρο, και οι εξορύξεις στην Χαλκιδική συνεχίζουν και μάλιστα τα πράγματα στη Χαλκιδική είναι ακόμα πιο κρίσιμα, καθώς μιλάμε για έκδοση αδειών για εγκαταστάσεις σε Σκουριές και Ολυμπιάδα, για ανοιχτό κρατήρα εξόρυξης, για πλήρη αποστράγγιση των υδάτων της περιοχής και για περαιτέρω αποψίλωση. Επίσης, γίνεται προσπάθεια να επεκταθούν οι δραστηριότητες και στη Θράκη, όπως είχε επιχειρηθεί να γίνει και το ΄12-΄14, που όμως δεν προχώρησαν χάρη στην αντίσταση που έδειξε η τοπική κοινωνία. Το σχέδιο για την Χαλκιδική περιλαμβάνει φράγματα, στα οποία θα συγκεντρώνονται τοξικά απόβλητα, χωρίς αντίστοιχες εγκαταστάσεις απόρριψής τους, με ό,τι συνέπειες θα έχει αυτό για την περιοχή της Ιερισσού, που είναι σεισμογενής. Η αποψίλωση του Κακκάβου διαλύει την αγροτική παραγωγή, τόσο τοπικά, όσο και σε πολύ μεγαλύτερη ακτίνα, πέραν της ΒΑ Χαλκιδικής, λόγω της σκόνης και των βαρέων μετάλλων (κυρίως αρσενικό), που παράγονται από τα έργα. Επιπλέον, πλήττει ανεπανόρθωτα τους υδάτινους πόρους της περιοχής, τη στιγμή που ο Κάκκαβος υδροδοτεί μια πολύ μεγάλη έκταση. Ακόμα, οι εξορύξεις μολύνουν την ατμόσφαιρα με 110 τόνους αμίαντου την ώρα, ο οποίος αποδεδειγμένα προκαλεί κατά την εισπνοή και την κατάποσή του διάφορους τύπους καρκίνου, κάποιοι από τους οποίους αναπτύσσονται ραγδαία και είναι θανατηφόροι (σχεδόν κάθε οικογένεια στην περιοχή έχει κάποιον που νοσεί ή έχει νοσήσει). **Μπροστά σ' αυτά, εδώ και 50 χρόνια οι κάτοικοι της περιοχής αγωνίζονται ενάντια στις εξορύξεις και γι' αυτό έχουν βρεθεί αντιμέτωποι με βαρύτατες διώξεις με στημένες δικογραφίες.**

Πράσινη ανάπτυξη: η λύση σε όλα μας τα προβλήματα ή εναλλακτική μορφή κερδοφορίας;

Πιο συγκεκριμένα, στα πλαίσια της μερικής αποδέσμευσης της χώρας από τον λιγνίτη αλλά και της προώθησης των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας, επιδιώκεται η κατασκευή αιολικών πάρκων στα Άγραφα, που κατά τα άλλα αποτελεί προστατευόμενη περιοχή Natura. Σε πρώτο πλάνο προωθείται η κατασκευή δύο αιολικών σταθμών, περιλαμβανομένου 40 ανεμογεννητριών, που προϋποθέτει εξαγορά εκτάσεων από τους κτηνοτρόφους της περιοχής. Εκτός από τα 6.000 κυβικά μέτρα μπετόν που απαιτείται να εγκατασταθούν στις βουνοκορφές, ώστε να αποτελέσουν τις βάσεις των ανεμογεννητριών και των υποσταθμών ρεύματος, απαιτείται επιπλέον η διάνοιξη ατελείωτων δρόμων και η κατασκευή εναέριων γραμμών υψηλής τάσης, που θα διασχίζουν δάση και λιβάδια με σπάνια είδη χλωρίδας και πανίδας, για τη μεταφορά των ανεμογεννητριών στο πιο υψηλό υψόμετρο που έχει γίνει ποτέ (1600-2000 μ.). Μάλιστα, τμήμα της γραμμής μεταφοράς θα διατρέχει τη λίμνη Πλαστήρα με αποτέλεσμα να ανακύπτει πολύ σοβαρός κίνδυνος πυρκαγιών σε περιοχές που πριν δεν απειλούνταν από τέτοιες καταστροφές. Όλο το διάστημα δε, κατά το οποίο διεξάγεται η μεταφορά αυτών των μηχανημάτων, η περιοχή στα όρια των Θεσσαλικών και Ευρυτανικών Αγράφων είναι αποκλεισμένη σε αστυνομικό κλοιό, με σεκιούριτι και αστυνομία έξω από τα σπίτια αυτών που αντιστέκονται.

Η επένδυση αυτή, το ξεπούλημα επί της ουσίας της ενέργειας και της γης στα γερμανικά μονοπώλια, που εμπορεύονται τις ανεμογεννήτριες, σχετίζεται με την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ προς όφελος του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη και την κλιματική αλλαγή βαθαίνει επί της ουσίας η ενεργειακή εξάρτηση της χώρας από την ΕΕ. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός, τόσο ΕΕ όσο και ΗΠΑ, επιδιώκουν τη μείωση της χρήσης του ρωσικού αερίου. Μεταξύ των άλλων, καταστρέφεται και ένας τόπος που κουβαλάει την ιστορική μνήμη της αντίστασης, όπως αυτή φαίνεται από το ιστορικό-πολιτισμικό φορτίο που κουβαλούν τα Άγραφα μέσα από τον ένοπλο αγώνα του λαού τη δεκαετία του '40, που εμπνέει τους αγώνες του σήμερα.

Πολυνομοσχέδιο για την «ανάπτυξη»

Στο πολυνομοσχέδιο για την «ανάπτυξη» διασφαλίζεται και νομικά η δυνατότητα του ιμπεριαλιστικού παράγοντα να αναπτύσσει τα κέρδη του, θυσιάζοντας το φυσικό περιβάλλον και ανεξαρτήτως των επιπτώσεων σε βάρος του. Γι' αυτό, στο πολυνομοσχέδιο προβλέπεται η συγκέντρωση όλων των περιοχών (δάση, αιγιαλός, αρχαιολογικοί χώροι, περιοχές NATURA κτλ.) σε ένα ενιαίο ψηφιακό χάρτη για την διευκόλυνση των επενδυτών, με την επέκταση της δυνατότητας αγοραπωλησιών. Επιπλέον, γίνεται πολύ πιο εύκολο να αδειοδοτηθεί μια βιομηχανία με καταστρεπτική δραστηριότητα για το περιβάλλον. Ενώ στο παρελθόν έπρεπε να πάρει το πράσινο φως βάσει δύο κριτηρίων, τώρα το ένα καταργείται. Συγκεκριμένα, το πρώτο, αφορούσε την ρύπανση, τον θόρυβο, τα αέρια, κ.τ.λ. και από αυτό πρόκυπτε η διάκριση σε βιομηχανίες υψηλής, μεσαίας και χαμηλής όχλησης. Το δεύτερο κριτήριο αφορούσε τις επιπτώσεις στο περιβάλλον, όπου αντίστοιχα προέκυπταν οι κατηγορίες Α1 ,Α2, Β. Πλέον, το πρώτο κριτήριο άρα και η πρώτη κατάταξη καταργούνται, αφού θεωρούνται περιττά μπροστά στη δίψα της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών για κέρδος. Ακόμη, το πολυνομοσχέδιο δίνει τη φριχτή δυνατότητα στους κεφαλαιοκράτες να μολύνουν όπου και όσο θέλουν, θεσπίζοντας «τράπεζα ρύπων» από όπου οι επιχειρηματίες θα μπορούν να δανείζονται επιπλέον συντελεστές ρύπανσης (από περιοχές όπου δεν παραβιάζουν τα επιτρεπτά όρια ρύπων) και να τους ξαμολάνε όλους μαζί σε άλλες περιοχές. Επιπλέον, ο νόμος επιβάλλει κυρώσεις κατά των δημοσίων υπαλλήλων που καθυστερούν την έκδοση αδειών, ενώ δίνει τη δυνατότητα σε μια επιχείρηση να ξεκινήσει την λειτουργία της, χωρίς την ολοκλήρωση των περιβαλλοντικών ελέγχων, παρά τους τεράστιους κινδύνους που αυτό εγκυμονεί. Όταν, λοιπόν, οι κυβερνήσεις μιλάνε για ανάπτυξη οι λαοί πρέπει να φοβούνται.

Η προστασία του περιβάλλοντος είναι (κι αυτή) ατομική υπόθεση;

Όποιο παραμύθι και να θέλουν να πιστέψουμε, όπως για παράδειγμα, ότι θα ανοίξουν θέσεις εργασίας η πραγματικότητα είναι μία. Μπροστά στο κέρδος καμία ζωή δεν έχει αξία. Πέρα από το γεγονός ότι, αυτές οι θέσεις εργασίας είναι ελάχιστες ακόμα και για τις απαιτήσεις του ίδιου του έργου, οι συνέπειες τέτοιων έργων για την ανθρώπινη ζωή, είναι πολύ σοβαρές, όπως φάνηκε στην περίπτωση των υδρογονανθράκων στην Ήπειρο και των εξορύξεων στην Χαλκιδική. Η μόλυνση υπόγειων και επιφανειακών υδάτων με καρκινογόνα χημικά, η εξαφάνιση κομματιού της υδρόβιας ζωής, η πρόκληση ισχυρών σεισμικών δονήσεων είναι μόνο κάποιες από τις επιπτώσεις. Προφανώς όλα αυτά δεν αφορούν μόνο τους κατοίκους των περιοχών, αλλά και όσους εργάζονται σε τέτοια έργα. Χαρακτηριστικά, ο κλάδος των εξορύξεων έχει αυξημένη πιθανότητα εργατικών ατυχημάτων συγκριτικά με άλλους. Την Τετάρτη 6 Νοεμβρίου στο ιστορικό εργοδοτικών εγκλημάτων της ΛΑΡΚΟ προστέθηκε ο τραγικός θάνατος εργάτη μετά από έκρηξη στην αίθουσα της χαλυβουργίας. Στην συγκεκριμένη εταιρεία μόλις μια μέρα πριν το συνδικάτο κατήγγειλε παρολίγον ομαδικό δυστύχημα στην αίθουσα των ηλεκτροκαμινών του ίδιου εργοστασίου.

Οι διάφορες εκστρατείες των κυβερνήσεων και των ΜΚΟ για ευαισθητοποίηση των πολιτών πάνω σε περιβαλλοντικά θέματα, θυμίζουν σε μεγάλο βαθμό το συστημικό αφήγημα του «μαζί τα φάγαμε» και τώρα πρέπει μαζί να τα πληρώσουμε. **Μία προσπάθεια, δηλαδή, να μετακυληθούν οι ευθύνες για την περιβαλλοντική καταστροφή στο λαό και ταυτόχρονα να μείνουν στο απυρόβλητο η κερδοφορία των μεγάλων μονοπωλίων και του ιμπεριαλιστικού συστήματος που καταστρέφει τεράστιες εκτάσεις, μολύνει γη νερό και αέρα και εξοντώνει πληθυσμούς χιλιάδων ανθρώπων από τη Λατινική Αμερική ως τη Ν. Αφρική και την Ινδία. Μια βόμβα απεμπλουτισμένου ουρανίου ή μία πυρηνική δοκιμή των ιμπεριαλιστών αρκεί για να ακυρώσει την προσπάθεια εκατομμυρίων απλών ανθρώπων που καλούνται να κάνουν τη διάσωση του περιβάλλοντος «ατομική τους υπόθεση» μειώνοντας τα… καλαμάκια και τις πλαστικές σακούλες. Η υποκρισία είναι κραυγαλέα.**

Είναι σημαντικό να αναδειχθεί ότι η λεηλασία της φύσης συντελείται στη βάση της ύπαρξης και της ανάπτυξης της καπιταλιστικής κερδοφορίας, στον βωμό της οποίας, θυσιάζεται και καταστρέφεται όχι μόνο ο άνθρωπος αλλά και η φύση. Αυτή η πραγματικότητα αποκρύπτεται όταν το ζήτημα του περιβάλλοντος και της λεηλασίας της φύσης αποκόβεται από τους αντικειμενικούς όρους λειτουργίας αυτού του συστήματος και αντιμετωπίζεται με «απολιτίκ» χαρακτηριστικά ως ζήτημα οικολογικής φύσεως και μόνο. Αυτοί που, επί σειρά δεκαετιών, αποψιλώνουν τον Αμαζόνιο, που μολύνουν με τεράστιες ποσότητες αμίαντου την Χαλκιδική και σπέρνουν τον καρκίνο, είναι οι ίδιοι που μας κατηγορούν για έλλειψη περιβαλλοντικής συνείδησης. **Υπάρχει ανάγκη οι αγώνες από τις Σκουριές μέχρι την Κρήτη να συνδεθούν με τους αγώνες του λαού ενάντια στην πολιτική του ιμπεριαλισμού, των εκάστοτε κυβερνήσεων και κάθε πολιτικής που ενισχύει την κερδοφορία του κεφαλαίου σε βάρος της ανθρώπινης ζωής και της φύσης.**

Η «ανάπτυξή» τους μαυρίζει το εργασιακό μέλλον της νεολαίας

Στάθης Κατσιμπίνης,
ΗΜΜΥ Ξάνθης

Σε ένα διεθνές πλαίσιο επιθετικότητας και ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για κυριαρχία σε παγκόσμιο επίπεδο, συνεχίζουν να αναπαράγονται τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Όσο και αν στη χώρα μας υπήρξαν τα αφηγήματα της «μεταμνημονιακής» περιόδου, της ανάπτυξης, των θυσιών «για να σταθεί η χώρα στα πόδια της», μέρα με τη μέρα καταρρέουν μπροστά στην γενικευμένη κρίση του συστήματος. Κρίση που αναμένεται να οξυνθεί σε πλανητικό επίπεδο όπως ομολογεί και η Λαγκάρντ αφού δημιουργούνται εκ νέου οι όροι για οικονομικό κραχ. Κρίση και αδιέξοδα τα οποία θα επιχειρήσει να ξεπεράσει το κεφάλαιο επιβάλλοντας τον εργασιακό μεσαίωνα και εκμεταλλευόμενο το συσχετισμό υπέρ του, ξεζουμίζοντας την εργατική τάξη. Στη χώρα μας, η ΝΔ συνεχίζοντας το έργο του ΣΥΡΙΖΑ, εκκινεί ήδη μία νέα κλιμάκωση της επίθεσης. Όχι απλά επειδή έχει δεξιό χαρακτήρα, αλλά επειδή νιώθει απελευθερωμένη από το βραχνά του κινήματος, ενώ οι πιέσεις από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα είναι πολλές, για την δημιουργία φιλικού αναπτυξιακού περιβάλλοντος στο ξένο κεφάλαιο, με ανταλλάγματα στο ντόπιο κεφάλαιο.

Ιδεολογική καταστολή της νεολαίας και ταξικοί φραγμοί

Με αυτή την έννοια επείγουν προσαρμογές στην εκπαίδευση και την παραγωγή. Πού θα κατανείμουν τη νεολαία, τι συνείδηση θα της καλλιεργήσουν για να υποταχτεί στο μαύρο εργασιακό μέλλον, και ποιες είναι εκείνες οι εργασιακές σχέσεις που θα εξασφαλίζουν την κερδοφορία για το κεφάλαιο; Γοργά λοιπόν η κυβέρνηση και η Κεραμέως άνοιξαν την ατζέντα σε σχέση με την εκπαίδευση, επιδιώκοντας να παρέμβουν ιδεολογικά στις συνειδήσεις της νεολαίας. «Επιβραβεύουμε την προσπάθεια έναντι της τύχης» είπε η υπουργός για την επιλογή σημαιοφόρου στα δημοτικά σχολεία, αφήνοντας να εννοηθεί ότι οι «άριστοι» (των πολλών φροντιστηρίων και της εντατικοποίησης) είναι αυτοί που θα έχουν δικαίωμα να προχωρήσουν σε ανώτερη βαθμίδα εκπαίδευσης. Σε συνδυασμό με την βάση του 10, αλλά και τις εσωτερικές βάσεις εισαγωγής που θα μπορούν να ορίζουν τα πανεπιστήμια, επιχειρείται ο διαχωρισμός, ήδη από το δημοτικό, των μαθητών σε άριστους και μη, η στοχοποίηση αυτών που έγραψαν κάτω από τη βάση ως τεμπέληδες και μη αποδοτικούς, η υποταγή στην εντατικοποίηση και το ξεσκαρτάρισμα του παραπανίσιου δυναμικού μέχρι την βαθμίδα της εκπαίδευσης που θα καταφέρει να ανταπεξέλθει ή καλύτερα που το σύστημα θα επιλέξει. Έτσι, η πολιτική των ταξικών φραγμών, το ευθύ χτύπημα των δικαιωμάτων στην εκπαίδευση παρουσιάζεται ως ατομική ευθύνη του κάθε μαθητή ή φοιτητή στο πόσο «μεράκι» έδειξε για να τα καταφέρει. Η εφαρμογή της βάσης του 10, θα απέκλειε το 25% των μαθητών των ΓΕΛ και πάνω από το 40% των ΕΠΑΛ, με βάση τα φετινά αποτελέσματα. Τα νούμερα αποδεικνύουν, σε συνδυασμό με τα όλο και πιο δύσκολα θέματα των πανελληνίων, ότι οι μαζικές χαμηλές επιδόσεις είναι αποτέλεσμα του ταξικού χαρακτήρα της εκπαίδευσης και της προσπάθειας πετάγματος κόσμου «εκτός» και όχι ότι οι μαθητές δεν προσπαθούν.

Οι διαχωρισμοί συνεχίζονται και στο πανεπιστήμιο με τους λεγόμενους «αιώνιους». «Πρέπει να περάσει ένα ξεκάθαρο μήνυμα πειθαρχίας», αν δεν τελειώσεις στα ν+2 διαγράφεσαι. Όχι επειδή οι «αιώνιοι» κοστίζουν στο κράτος, αλλά επειδή δεν χωράνε στην αγορά εργασίας, αφού η ανεργία στους νέους φτάνει μέχρι και 60%. Το σύστημα πρέπει να πείσει το λαό ότι η εκπαίδευση δεν είναι δικαίωμα αλλά προνόμιο, καλλιεργώντας παράλληλα μία λογική ανταγωνισμού για τις λιγοστές θέσεις στην εκπαίδευση και την αγορά εργασίας. Αναπαράγει σε μια ευθεία αντιστοιχία το αφήγημα, «αν διαβάσεις πολύ θα βρεις δουλειά», με το «αν δουλεύεις πολύ θα πλουτίσεις».

Η ανάπτυξή τους είναι... επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα

Άλλωστε έρχεται και η ανάπτυξη! Με βασικούς άξονες για το ντόπιο κεφάλαιο τον τουρισμό, τους ενεργειακούς κόμβους και το εμπόριο. Ανάπτυξη που είναι βέβαιο ότι δεν θα είναι για όλους. Ανάπτυξη που δυσκολεύεται η ελληνική αστική τάξη να υλοποιήσει, πέφτοντας σε μία σειρά από δυσκολίες, καθώς χωρίς την παρέμβαση του ξένου κεφαλαίου δεν μπορούν να υπάρξουν επενδύσεις, ενώ μια σειρά από παραγωγικές μονάδες (170) της χώρας είτε κλείνουν είτε χρειάζονται «ειδική» μεταχείριση. Το πολυνομοσχέδιο «Επενδύω στην Ελλάδα», ήρθε να υλοποιήσει τα «θέλω» του κεφαλαίου σε μια σειρά από επίπεδα. Διαφωτιστικές είναι οι τοποθετήσεις του Άδωνη στην Βουλή: «Προφανώς και εμείς αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, νομοθετούμε με βάση αυτά που μας λέει η αγορά, αυτή είναι η δουλειά των κυβερνήσεων στον καπιταλιστικό κόσμο(...) Το νομοσχέδιο αυτό προσπαθεί να κάνει την ζωή των επενδυτών και των επιχειρηματιών ευκολότερη.». Η παραπάνω δήλωση έχει ξεκάθαρα ταξικό πρόσημο. Ένα είναι σίγουρο, το κεφάλαιο δε θα μοιράσει τα κέρδη του προς τα κάτω με τις «καλές» δουλειές και το άνοιγμα θέσεων εργασίας. Γιατί η σχέση κεφαλαίου-εργασίας είναι εκμεταλλευτική, δεν συνεργάζεται με το λαό και την εργατική τάξη. Πράγμα το οποίο φαίνεται και από την «έγνοια τους» για τους εργαζόμενους. Οι διατάξεις του νομοσχεδίου είναι ξεκάθαρες: 1) Οι επιχειρήσεις που χρειάζονται «ειδική μεταχείριση» θα μπορούν να εξαιρούνται από το πλαφόν που όριζαν οι κλαδικές συμβάσεις (που αφορούν τους εργαζόμενους ομοειδών επιχειρήσεων, τοπικά ή σε όλη τη χώρα), έπειτα από παρέμβαση του υπ. Εργασίας, για να μπορούν να αντιμετωπίσουν τα οικονομικά τους προβλήματα. 2) Περιοχές χαρακτηρίζονται ως ΕΟΖ (Ειδικές Οικονομικές Ζώνες), με βάση την ανεργία και τον τουρισμό, στις οποίες θα ισχύουν υποκατώτατες μισθολογικές κλίμακες και ρυθμίσεις. 3) Ενισχύονται οι επιχειρησιακές συμβάσεις (μεμονωμένων εταιριών) έναντι των κλαδικών, δίνοντας το ελεύθερο σε εργοδότες να συμπιέζουν ακόμα περισσότερο προς τα κάτω τους όρους της σύμβασης. Όλες αυτές οι ρυθμίσεις, και άλλες που δεν αναφέρθηκαν, αποτελούν δικλείδες ασυδοσίας για το κεφάλαιο. Ενισχύουν την ωμή του παρέμβαση σε μισθό, χρόνο και τόπο εργασίας, αποζημίωση και ασφάλιση και γενικότερα τα εργασιακά δικαιώματα. Ναι, θα δημιουργηθούν δουλειές. Δουλειές με τα χαρακτηριστικά που προσδιόρισε και ο Μητσοτάκης. Επταήμερη εργασία, μισθοί που υπηρετούν την ανταγωνιστικότητα κλπ. Η λεγόμενη ανάπτυξη λοιπόν, ένα και μόνο δεδομένο έχει σίγουρο. Την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, για την αύξηση των κερδών για το κεφάλαιο. Βέβαια είναι ζήτημα το κατά πόσο και το ελληνικό κεφάλαιο έχει ένα ρεαλιστικό πλάνο επενδύσεων σε βάθος χρόνου πέρα από το ξεπούλημα του εγχώριου πλούτου στο ξένο κεφάλαιο και τον παρασιτισμό με ό,τι αντάλλαγμα του δώσουν. Και φυσικά παραμένει ερωτηματικό για πόσο καιρό θα παρέχει θέσεις εργασίας, εννοείται με όρους σκλαβιάς, αυτό το επενδυτικό πλάνο ή αν οι εργαζόμενοι θα βρεθούν ξανά μπροστά στην ανεργία.

Η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, δεν είναι πρωτοτυπία ούτε της ΝΔ, ούτε του ελληνικού καπιταλισμού. Εντάσσεται στην στρατηγική επιδίωξη του κεφαλαίου παγκόσμια να πάρει πίσω ότι κέρδισε η εργατική τάξη τον προηγούμενο αιώνα σε επίπεδο δικαιωμάτων. Η εργασία με δικαιώματα όπως και όσο την γνωρίσαμε θεωρείται (από την δεκαετία του 80 κιόλας) ξένο σώμα για το σύστημα και εμπόδιο στην οικονομική ανάπτυξη. Η φράση εργασιακά δικαιώματα αναφέρεται στην σχέση μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου και περιλαμβάνει αόριστης διάρκειας σταθερή απασχόληση, συγκεκριμένο ωράριο εργασίας, σταθερή ημερήσια και εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας (8ωρο/40ωρο), καθορισμένη αμοιβή, ασφαλιστική κάλυψη, υπαγωγή σε Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ). Η σχέση αυτή θεωρείται ξεπερασμένη από τα στελέχη του συστήματος. Τέθηκε ως στόχος το τσάκισμα αυτής της σχέσης και η δημιουργία όρων αβεβαιότητας και ανασφάλειας στους εργαζομένους. Γραμμή που ενσωματώθηκε στην ΕΕ και σε όλα τα Εθνικά Σχέδια Δράσης των χωρών-μελών, ενώ παράλληλα το «παραδοσιακό» 8ωρο, αμφισβητήθηκε. Και ενώ δεν πέρασε η νομική του κατάργηση σε επίπεδο ευρωκοινοβουλίου, η πραγματικότητα είναι άλλη. Εκφράστηκε στην Αυστρία με το νόμο που πέρασε για το 12ωρο, με το δόγμα 996 (9 το πρωί με 9 το βράδυ/ 6ήμερο) επιφανούς εκπροσώπου της κινεζικής αστικής τάξης και ιδιοκτήτη της Alibaba, με την μεγάλη μάζα ανθρώπων που εργάζονται ταυτόχρονα σε δυο δουλειές για να βγάλουν πέρα (και φυσικά δουλεύουν πάνω από 8 ώρες).

Νέοι εργαζόμενοι «λάστιχο» για τις ορέξεις του κεφαλαίου

Και προκύπτει ένα ερώτημα. Με τι θα έρθουν αντιμέτωποι οι νέοι εργαζόμενοι; Όπως και στους παλαιότερους η εργασία έγκειται στην προσωπική ευθύνη του καθενός, θα απαιτείται ευελιξία, συνεχής εναλλαγή εργοδοτών και επαγγελμάτων, ανεργία κατά διαστήματα, να μπορούν να μετατρέπονται σε αυτοαπασχολούμενους και να φροντίζουν οι ίδιοι για την διαρκή τους εκπαίδευση και εξειδίκευση. Εν τέλει ο εργαζόμενος να ανανεώνει τις δεξιότητες του, ώστε να διατηρείται η ζήτησή του στην αγορά εργασίας. Μόνο που για τους νέους εργαζομένους, επιχειρείται, επιπλέον, η πλήρης διαγραφή από τις συνειδήσεις τους, αυτού που περιγράψαμε ως εργασιακά δικαιώματα. Η εργασία, τώρα πια ονομάζεται «απασχόληση», που σημαίνει ότι ο εργοδότης χρησιμοποιεί ή νοικιάζει έναν εργαζόμενο όποτε τον χρειάζεται. Ήδη από την εκπαίδευση τα ECTS, οι ατομικοί φάκελοι προσόντων, η δια βίου μάθηση, τα μεταπτυχιακά, ακόμα και οι κάθε λογής επιστημονικές ομάδες, μαθαίνουν την νεολαία σε ένα αέναο κυνήγι προσόντων, ανταγωνισμού και καλύτερου marketing πώλησης του εαυτού της, μπας και πείσουν τον εργοδότη ότι είναι χρήσιμη, χωρίς σκέψη για απαίτηση δικαιωμάτων. Άξιο αναφοράς είναι το σχόλιο της υπουργού Παιδείας για τη φετινή έρευνα του ΣΕΒ: «Σχεδόν τέσσερις στις δέκα παραγωγικές επιχειρήσεις αντιμετωπίζουν σοβαρές δυσκολίες στην κάλυψη κενών θέσεων εργασίας, ιεραρχώντας ως σημαντικότερο εμπόδιο τις ελλείψεις σε δεξιότητες και όχι τη μη διαθεσιμότητα τυπικών προσόντων.». Σε ελεύθερη μετάφραση «τυπικά προσόντα» είναι τα πτυχία και «δεξιότητες» είναι μια σειρά από εξειδικεύσεις και η περίοδος εκμάθησης που απαιτεί ο εργοδότης για την συγκεκριμένη δουλειά. Για αυτό και η υπουργός πρότεινε επέκταση του θεσμού της πρακτικής άσκησης σε δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς. Δηλαδή ένταξη της πρακτικής στα προγράμματα σπουδών για την απόκτηση των απαραίτητων «δεξιοτήτων». Να μαθαίνει δηλαδή ο σπουδαστής στην απλήρωτη ή υποαμοιβόμενη δουλειά (απολαβές των περισσότερων πρακτικών είναι 250/μήνα), πριν καν ενταχθεί στο εργασιακό περιβάλλον, να μαθαίνει τον εργασιακό μεσαίωνα. Σήμερα, αυτό που λείπει στην νεολαία δεν είναι προσόντα, αλλά εργασία. Και επειδή το σύστημα δε σκοπεύει να παραχωρήσει οικειοθελώς θέσεις εργασίας με δικαιώματα προσπαθεί να πείσει τη νεολαία ότι είναι δική της ευθύνη που δεν βρίσκει δουλειά. Για αυτό επεκτείνει την πρακτική σε όλες τις σχολές, θεσμοθετεί το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής Επάρκειας κα. Και χρησιμοποιούνται και τα κατάλληλα επιχειρήματα: «Αν δεν μάθεις την δουλειά πως θα πληρώνεσαι;», «Αν δεν έχεις προϋπηρεσία πως θα σε προσλάβουν;»

Οι νέοι εργαζόμενοι πολλές φορές αντιμετωπίζονται ως πειραματόζωα από το σύστημα, με την επιβολή νέων μέτρων και εργοδοτικής αυθαιρεσίας στις πλάτες τους. Η αντίληψη περί μισθού-χαρτζιλίκι, για να καλυφθούν κάποιες ανάγκες, υπάρχει ιδιαίτερα στους φοιτητές-εργαζόμενους. Φοιτητές, συνήθως εργαζόμενοι στον επισιτισμό, θέλοντας να ισορροπήσουν μεταξύ μαθημάτων και δουλειάς για να καλύψουν τα κενά της φοιτητικής μέριμνας, αποδέχονται τους χειρότερους όρους εργασίας μέχρι να τελειώσουν και να βρουν μία «κανονική» δουλειά. Όρους που περιλαμβάνουν λίγα ή καθόλου ένσημα, διλήμματα τύπου «κανονικός μισθός ή χαμηλότερος με ένσημα», ελαστικό ωράριο με βάση «τις ανάγκες του μαγαζιού», απλήρωτες υπερωρίες κ.α. Η αντίληψη αυτή περί προσωρινής δουλειάς του ποδαριού με λιγότερα δικαιώματα τείνει να φαντάζει ως φυσιολογική και σε στρώματα της νεολαίας, πέραν των φοιτητών, μπροστά στην απειλή της ανεργίας. Επηρεάζει ένα δυναμικό που κατέχει πτυχίο και εργάζεται ελαστικά (ακόμα και σε άλλο αντικείμενο σε σχέση με αυτό που σπούδασε) με το φόβο απόλυσης και με βλέψεις για μετανάστευση. Είτε μιλάμε για αυτούς που δεν σπούδασαν ποτέ, οι οποίοι είναι διαρκώς στην αναζήτηση μεροκάματου, χωρίς δικαιώματα αλλά και απαιτήσεις, αφού δέχονται καθημερινά την στοχοποίηση ότι «δεν έπαιρναν τα γράμματα».

Η νεολαία θα καλεστεί να υπερβεί τα εμπόδια και να αναπτύξει συλλογική συνείδηση και δράση

Η απογοήτευση, η αναντιστοιχία φιλοδοξιών και ονείρων της νεολαίας με την πραγματικότητα, ο σύντομος χρόνος παραμονής στη δουλειά, άρα και η μη σύνδεση με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, ο φόβος της ανεργίας, καθώς και η πλήρως εξοπλισμένη εργοδοσία απέναντί της, συνθέτουν ένα περιβάλλον ασφυκτικό για διεκδίκηση δικαιωμάτων. Πέραν του πως καλείται να αντιληφθεί η νεολαία την σύγχρονη «κανονική» δουλειά, σε όλα τα εμπόδια προστίθενται οι δυσκολίες και η κατάσταση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος. Δεν υπάρχει χώρος υποδοχής της εργαζόμενης νεολαίας, δεν υπάρχει μεταφορά εμπειρίας από τους παλιούς εργαζόμενους σε επίπεδο σωματείου, μία έστω ενημέρωση ως προς τα εργασιακά δικαιώματα, πόσο μάλλον την πάλη ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Η εικόνα που επικρατεί στα σωματεία είναι αυτή της διάλυσης, της ανυπαρξίας, ακόμα και της προσαρμογής στα εργοδοτικά «θέλω». Χαρακτηριστικό παράδειγμα του πως η ασπίδα των εργαζομένων, το σωματείο, έχει φτάσει να λειτουργεί για τον εργοδότη είναι η πρόταση του σωματείου μαγείρων στην Ξάνθη, που υποτίθεται υπερασπίζεται τα δικαιώματα των εργαζομένων της φοιτητικής λέσχης. Έπειτα από 4 απολύσεις, χαλασμένα μηχανήματα στην δουλειά, μέχρι και κίνδυνο ηλεκτροπληξίας και σε περίοδο που οι φοιτητές κινητοποιούνταν δήλωσε στους εργαζόμενους: «Μην εμπλέκεστε με τους φοιτητές, παραμείνετε ουδέτεροι, μην πάρει αφορμή το αφεντικό και σας απολύσει.». Αντίστοιχα είναι θολό το πόσο και αν η νεολαία έχει έρθει σε επαφή με αγώνες, αν έχει μάθει η ίδια να αγωνίζεται, ιδιαίτερα στην διευρυμένη περίοδο κινηματικής απραξίας των τελευταίων χρόνων. Αν υπήρξε κοντά στην όποια κίνηση αντίστασης, ή έστω αν ως φοιτητής ήρθε σε επαφή με τον όποιο σύλλογο, τις συνελεύσεις του και ευρύτερα το φοιτητικό κίνημα.

Όλα αυτά περιγράφουν μία πολυδιασπασμένη νεολαία εργαζόμενη και μη, χωρίς μαζικό χώρο δράσης και ζύμωσης, χωρίς συλλογικότητα. Μια νεολαία που μόλις βρεθεί στην δουλειά, της επιβάλλονται μία σειρά από διαχωρισμούς και κατατάξεις, ανάλογα την ηλικία, την επιχείρηση, την κατάρτιση,

στο τι δικαιούται εργασιακά. Ιδιαίτερο ζήτημα είναι η σχέση των συλλογικών συμβάσεων και τι σύμβαση υπογράφει εν τέλει ο νέος εργαζόμενος, αν υπογράφει. Η μετάβαση πχ από κλαδικές σε επιχειρησιακές και ατομικές συμβάσεις, αποτελεί το έμπρακτο χτύπημα από πλευράς κεφαλαίου στη συλλογική διεκδίκηση και διαπραγμάτευση, την αφαίρεση της συλλογικής συνείδησης, ενώ στοχεύει στην οργανωτική και πολιτική αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και ευρύτερα των εργαζομένων. Επιδιώκεται να δρα ο εργαζόμενος ατομικά απέναντι σε έναν αντίπαλο που και έχει συνείδηση της τάξης του και δρα συλλογικά απέναντί του. Με αυτή την έννοια είναι στρατηγική επιδίωξη για το κεφάλαιο η κατάργηση των ΣΣΕ, όπως αντίστοιχα και η διασφάλιση δυσμενών ή ελεγχόμενων όρων απέναντι στον συνδικαλισμό, για να περάσει η επίθεση και να υποταχθεί η νεολαία. Από την προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ξεκίνησε μια διαδικασία χτυπήματος του δικαιώματος στην απεργία αφού ψηφίστηκε ότι για να είναι νόμιμη μια απόφαση για απεργία ενός πρωτοβάθμιου σωματείου πρέπει να στηριχθεί από το 50%+1 της πλειοψηφίας των οικονομικά εντάξει μελών του, προωθώντας την ωμή κρατική παρέμβαση σε αυτά, στο όνομα κιόλας της δημοκρατικής τους λειτουργίας.

Το νήμα έπιασε η ΝΔ τώρα και σαν άξιος συνεχιστής της πολιτικής αυτής, σε πτυχές του νομοσχεδίου που πέρασε στη Βουλή στα μέσα του Οκτώβρη, επιβάλλει την εγγραφή όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων σε μητρώο, το οποίο θα περιλαμβάνει από το καταστατικό τους μέχρι τα οικονομικά τους. Ενώ αντίστοιχα προωθεί την ηλεκτρονική ψηφοφορία των σωματείων, της οποίας όρους και προϋποθέσεις μπορεί να ορίζει και ο υπ. Εργασίας. Αν δηλαδή τα σωματεία δεν λειτουργούν σε ένα ασφυκτικό πλαίσιο νομιμότητας θα ποινικοποιούνται. Βρισκόμαστε απέναντι στην σοβαρή εξέλιξη, όπου ο υπ. εργασίας θα έχει την δικαιοδοσία να βγάζει καταχρηστική και παράνομη κάθε διεκδικητική απόφαση ενός σωματείου. Ενώ αντίστοιχα η θέσπιση της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας για λήψη αποφάσεων χτυπάει ευθέως την έννοια των συνελεύσεων, της ζωντανής συλλογικής συζήτησης και επί της ουσίας την πολιτικοποίηση των εργαζομένων απέναντι στα προβλήματα που βιώνουν. Και εδώ για το σύστημα είναι προτεραιότητα να παρουσιάσει στην νεολαία τον νόμιμο συνδικαλισμό της συνδιαλλαγής με το σύστημα, της ταξικής συνεργασίας, πατώντας στην απομαζικοποίηση των συνδικάτων αλλά και στον κυρίαρχο συνδικαλισμό του ρεφορμισμού και των αστικών δυνάμεων που έχουν στρώσει το έδαφος στις αντιλήψεις αυτές, με τις «κοινωνικές συμμαχίες» εργατών, εργοδοτών για την εθνική οικονομία, την απεύθυνση στο κράτος ως ταξικό διαιτητή και όχι την αναγνώρισή του ως όργανο καταπίεσης από την κυρίαρχη τάξη.

Είναι ζήτημα πως η νεολαία θα καλεστεί σε όρους παρανομίας, να γνωρίσει τον ταξικό διεκδικητικό συνδικαλισμό, ιδιαίτερα και με μία αριστερά που προτάσσει τον συμβιβασμό και αδυνατεί να την εμπνεύσει. Ιδιαίτερα και με το αν περάσει η ίδια κατάσταση και εφαρμοστεί στους φοιτητικούς συλλόγους και συνελεύσεις, ήδη υπάρχουν σχετικές δημοσιεύσεις που δείχνουν τέτοιες προθέσεις. Χρόνια τώρα το σύστημα προσπαθεί να πείσει την νεολαία να απέχει από την πολιτική συζήτηση. Και είναι σίγουρο ότι θα προσπαθήσει και στους συλλόγους να οριοθετήσει τη συζήτηση στα «προβλήματα της σχολής» και στον «ελεύθερο» διάλογο για τα «ακαδημαϊκά» ζητήματα. Και φυσικά για να μην ξεφεύγει η κουβέντα, γιατί πρόβλημα σχολής είναι και τα φοιτητικά δικαιώματα και η πάλη για αυτά, η «ελεύθερη» συζήτηση γιατί να μην γίνεται με μία δημοσκόπηση σε ηλεκτρονική πλατφόρμα της σχολής; Γιατί αντίστοιχα να υπάρχει άσυλο που να προστατεύει αγωνιστές και κινηματικές διαδικασίες όπως συνελεύσεις και καταλήψεις και να μην μπορεί η «καημένη» η αστυνομία να παρέμβει;

Το μέλλον που μας αξίζει είναι στους αγώνες

Χαμένη γενιά λένε ότι είμαστε. Μία γενιά που πρέπει να παλέψει για πράγματα που θεωρούνταν δεδομένα, να αντισταθεί και να διεκδικήσει και τότε σίγουρα θα βρει την προοπτική και τα όνειρα που της αξίζουν. Με αυτή την έννοια πρέπει να συγκροτηθεί ιδεολογικά, να σκέφτεται με ταξικό πρίσμα και όχι με το ρεαλισμό της υποταγής που της πλασάρουν. Να είναι πεισμένη ότι το σύστημα είναι υποχρεωμένο να της παρέχει δουλειά και να μην τα ρίχνει στον εαυτό της, όπως αντίστοιχα και σπουδές. Να αντιλαμβάνεται και να πιστεύει στην συλλογικότητα, την οργανωμένη πάλη και το συνδικαλισμό, να βλέπει μέσα από αυτά, την βελτίωση της ζωής της και όχι στον ατομικό δρόμο, τον καριερισμό, τα ναρκωτικά και όποια άλλη ψεύτικη διέξοδο της πλασάρει το σύστημα. Ναι τότε η γενιά μας θα νικήσει!

Είμαστε μαζί με όσους ψάχνουν πατρίδα, όσους ψάχνουν ελπίδα

Βασίλης Κεραμιδιώτης,
Λούλα Μπέτζου,
ΗΜΜΥ Ξάνθης

Δε γίνεται να μην ανατριχιάζει, να μένει απαθής, το λιγότερο να μην προβληματίζεται ο καθένας όταν καταλήγει να είναι καθημερινή είδηση το δράμα των προσφύγων. Λίγος καιρός πέρασε απ΄ όταν φορτηγό πάτησε ένα παιδάκι που βρισκόταν μέσα σε μία κούτα. Πεντάχρονο προσφυγάκι λένε τα κανάλια, δεν έχει όνομα για αυτούς. Λίγος είναι ο καιρός από την πυρκαγιά που ξέσπασε στο κολαστήριο της Μόριας και κόστισε τη ζωή μιας γυναίκας και του νεογέννητου μωρού της. Με τις υπάρχουσες συνθήκες διαβίωσης στα στρατόπεδα συγκέντρωσης οι θάνατοι αυτοί είναι προδιαγεγραμμένα εγκλήματα. Στρατόπεδα-κολαστήρια με προδιαγραφές φιλοξενίας 3.000 ανθρώπων αυτή τη στιγμή στοιβάζουν πάνω από 13.500. Στρατόπεδα με ελλείψεις στοιχειώδους υγιεινής, χωρίς καν θέρμανση το χειμώνα. Άνθρωποι απλά παρατημένοι εντός μιας έκτασης, φυλακισμένοι στο όνομα της «προστασίας του δημόσιου βίου».

Η σημερινή γενιά έχει μεγαλώσει με εικόνες στις ειδήσεις από ανθρώπους που τους ξεβράζει η θάλασσα νεκρούς. Με εικόνες από ΙΧ και φορτηγά που μεταφέρουν δεκάδες πρόσφυγες και καταλήγουν σε μια σειρά χώρες μετά από φονικές καταδιώξεις. Που τους διακινούν μέσα σε φορτηγά- καταψύκτες πεθαίνοντας στους -25°C. Πάνω από 60.000 είναι ο αριθμός προσφύγων και μεταναστών στη χώρα επιβεβαιώνοντας πως «οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι». Με την εισβολή της Τουρκίας στη Β. Συρία κατά το Συριακό Παρατηρητήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων στις 10/10, μέσα σε 24 ώρες 60.000 ήταν ο αριθμός των εκτοπισμένων.

Ποιοι είναι οι εκτοπισμένοι; Είναι αυτοί που τα ΜΜΕ παρουσιάζουν ως «εγκληματίες, ληστές, βιαστές, ο κίνδυνος για την αλλοίωση του πολιτισμού μας, το πρόβλημα από το οποίο πρέπει να απαλλαγούμε». Και πώς τελικά θα αντιμετωπιστούν; Η απάντηση από μεριάς συστήματος δίνεται από την κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζοντας το νομικό πλαίσιο βάσει του οποίου θα «σώσει» τη χώρα. Από προσφυγικό μετονομάζουν το ζήτημα σε μεταναστευτικό. Ο Μητσοτάκης λέει πως 2 στους 10 είναι Σύριοι πρόσφυγες και όλοι οι υπόλοιποι είναι οικονομικοί μετανάστες. Συνεπώς μόνο όσοι προέρχονται από εμπόλεμες ζώνες πρέπει να εξετάζεται το αίτημά τους για άσυλο, ενώ σκοπεύουν να τους απαγορεύσουν την πρόσβαση στην περίθαλψη, σε όσους δε «δικαιούνται» άσυλο. Προφανώς εμπόλεμη ζώνη θεωρούν μόνο τη Συρία και όχι για παράδειγμα χώρες όπως το Αφγανιστάν, και όχι μόνο, που έχει ισοπεδωθεί από τις πολεμικές επεμβάσεις προηγούμενων χρόνων. Με λίγα λόγια άνθρωποι από κάθε περιοχή του πλανήτη όπου ο ανταγωνισμός μεταξύ των ιμπεριαλιστών έχει καταστρέψει τον τόπο και τις ζωές τους, θεωρούνται από τη ΝΔ (και από όλο τον ακροδεξιό εσμό με κοινοβουλευτικό, αλλά και όχι μόνο, μανδύα) λαθραίοι που αποτελούν κίνδυνο για τον πολιτισμό μας και πρέπει να απελαθούν. Κατά τον πρωθυπουργό «αλλοδαποί που κατά την υποδοχή τους δε συμμορφώνονται» δε θα μπαίνουν καθόλου στο σύστημα εξέτασης για χορήγηση ασύλου. Τόσο αυθαίρετος όρος που ο καθένας μπορεί να φανταστεί την ευκολία με την οποία θα τους αποκλείουν από το δικαίωμα στο άσυλο.

Δεν είναι λίγες οι φωνές (π.χ. Βελόπουλος) που προτείνουν να απομονωθούν στα ξερονήσια. Ούτε έχουν εκλείψει όσοι θεωρούν ότι πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν σκουπίδια, παρά την εκλογική πτώση του μορφώματος της Χρυσής Αυγής. Οι κινήσεις σε Βρασνά, Πέλλα, Σέρρες, Διαβατά, Νάουσα, Καλαμαριά και άλλες πόλεις με φασίστες και «αγανακτισμένους πολίτες» που εκδιώκουν πρόσφυγες και μετανάστες ώστε να μην εγκατασταθούν στις πόλεις τους είναι ενδεικτικό πως αυτές οι ιδέες δεν έχουν νικηθεί. Πόσο μάλλον όταν αυτές οι κινήσεις πρωτοστατούν στις ειδήσεις όχι βέβαια καταγγέλλοντας τες αλλά καλλιεργώντας το μίσος και την μισαλλοδοξία μεταξύ των λαών. Ο ρόλος των ΜΜΕ άλλωστε γίνεται σαφής από ρεπορτάζ στο οποίο διαμείβεται ο εξής διάλογος μεταξύ παρουσιαστή και «αγανακτισμένης» ηλικιωμένης : «Για ποια εγκλήματα προσφύγων μιλάτε κυρία μου; - Για αυτά που λέτε στις ειδήσεις».

> "...γυναικόπαιδα μεγαλωμένα σε στρατόπεδα
> μοιρασιές σε στρέμματα και οικόπεδα
> πόσο πλεονέκτης ο Θεός για να τους καταραστεί
> διχάζομαι παίρνω το ρόλο του μεταφραστή
> δεν ερωτεύονται πια
> ο πόλεμος τους έχει κάνει θεριά δεν κάνουν παιδιά
> πεζοναύτες και μπαρούτι σε γραμμάρια
> φυλή Άρια μετράει κεφάλια σε δολάρια
> φασίστες όλοι μαντάμ
> ο πόλεμος η δύση και το νέο Ισλάμ
> δεν παίρνω το μέρος κανενός που κατατάχθηκαν
> μόνο θρηνώ για εκείνα τα παιδιά που χάθηκαν
> Ο πόλεμος φέρνει συντρίμμια από βομβαρδισμένα σπίτια πολιτικούς πρόσφυγες και συσσίτια
> ο πόλεμος θα φέρει πόλεμο και πρόσωπα
> δύστυχα που θα ζητάν αντίποινα αντίστοιχα
> Ποιός θέλει να αφήσει τον τόπο του
> τους είδε να καίνε τον κόπο του
> καθένας μας ζεί με τον τρόπο του
> και όταν το λέω ο μπάτσος μου δείχνει το όπλο του..."
>
> *αποσπάσματα από:*
> **-Zoro&Buzz X Dolos – Πόλεμος-**

Φυσικά δε γίνεται να μην αναφερθεί πως η ΝΔ όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις έχουν δώσει γη και ύδωρ στο ΝΑΤΟ, συμμετέχοντας έτσι στους πολέμους που γεννάνε οι ιμπεριαλιστές και που δε λογαριάζουν τίποτα μπροστά στα σχέδια τους για περεταίρω κυριαρχία. Σε αυτά τα πλαίσια οι ισχυρές χώρες υποδοχής προσφύγων, τους αντιμετωπίζουν ως το πιο υποτιμημένο εργατικό δυναμικό. Που δε θα αντιδρούν στις αυθαιρεσίες της εργοδοσίας, θα αμείβονται με ψίχουλα, θα φοβούνται να οργανωθούν και να αντισταθούν. Αυτό το σκοπό εξυπηρετούν και οι συμφωνίες μεταξύ χωρών, όπως και με την συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που στην ουσία δείχνει τον κυνικό τρόπο που αντιμετωπίζονται οι ανθρώπινες ζωές για το συμφέρον της οικονομίας. Είναι μία συμφωνία που ορίζει το πόσο θα ανοίξει η στρόφιγγα των προσφυγικών ροών ανάλογα με τις οικονομικές ανάγκες των χωρών.

Πώς όμως και ποιός γεννά τους πρόσφυγες; Είναι ο πόλεμος. Ο πόλεμος που κάνουν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του κόσμου. Οι ίδιες δυνάμεις που μακελεύουν ολόκληρους λαούς προκαλώντας το βίαιο ξεριζωμό τους, είναι οι ίδιοι που καταδικάζουν το λαό της χώρας στην εξαθλίωση. Είναι λοιπόν κοινός ο υπαίτιος, άρα κοινός είναι και ο εχθρός απέναντι στον οποίο καλούνται οι λαοί να αγωνιστούν. Μαζί με πρόσφυγες και μετανάστες είναι ανάγκη να γίνει καθαρό ότι ο λαός και η νεολαία της χώρας βρίσκονται στην ίδια θέση απέναντι στην επίθεση του συστήματος. Η απάντηση πρέπει να δοθεί με αντιπολεμικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα θέτει επιτακτικά να σταματήσει κάθε είδους πολεμική επέμβαση. Απέναντι στους ιμπεριαλιστές αλλά και απέναντι στην εξαρτημένη αστική τάξη της Ελλάδας που έχει θέσει τον λαό και την νεολαία στην υπηρεσία της πολεμικής μηχανής του ΝΑΤΟ, με την δημιουργία ολοένα και περισσότερων βάσεων σε όλη την χώρα. Βάσεις γεμάτες με μπαρούτι έτοιμο να χρησιμοποιηθεί, με θύματα τους λαούς, για κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Η ανάγκη για ένα κίνημα, όπου Έλληνες και ξένοι θα παλεύουν μαζί, δε μπορεί παρά να απαιτεί τα αυτονόητα για αυτούς τους κατατρεγμένους ανθρώπους. Γιατί οι πρόσφυγες δεν είναι άψυχα αντικείμενα, όπως προσπαθούν να τους παρουσιάσουν, αλλά άνθρωποι με δικαιώματα και ελευθερίες που ο λαός και η νεολαία της χώρας δεν έχει τίποτα απολύτως να χωρίσει. Άνθρωποι με δικαίωμα στην στέγη, στην περίθαλψη, στην εργασία και στην εκπαίδευση. Για να κερδηθούν αυτά χρειάζεται αντιπαράθεση με αυτούς που θέλουν τους

πρόσφυγες και τους μετανάστες στο περιθώριο και κλεισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, χωρίς να ενδιαφέρονται για την ένταξή τους στην κοινωνία και για τα δικαιώματά τους. Από το σύστημα και τους εκπροσώπους του δεν υπάρχει καμία διάθεση να καλυφθούν οι ανάγκες των προσφύγων κι των μεταναστών, αλλά ετοιμάζουν την απέλαση τους. Δηλαδή την επιστροφή στον πόλεμο, στους βομβαρδισμούς, στις φυλακές και στα βασανιστήρια. Το δικαίωμα στο άσυλο δεν αποτελεί κάτι πέρα από το δικαίωμα στην ζωή για αυτούς τους ανθρώπους.

Δυστυχώς δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα διατυπώνουν αποπροσανατολιστικά αιτήματα και κινούνται με λογική που δε βοηθάει την ανάπτυξη κινήματος. Η αποδοχή της λογικής πως το κράτος δε θέλει και δε θα καλύψει τις ανάγκες των προσφύγων καταλήγει να εγκλωβίζει ένα κόσμο σε κινήσεις αναζήτησης εγκαταλελειμμένων σπιτιών και κτισμάτων για να στεγαστούν. Χωρίς άσυλο και χαρτιά κανένας πρόσφυγας δε μπορεί να βρει δουλειά, να έχει πρόσβαση σε νοσοκομείο και εκπαίδευση. Πόσο βοηθάει εν τέλει αυτούς τους ανθρώπους το να περιμένουν το φαγητό τους από το «κίνημα» ή από τη φιλανθρωπία; Είναι περιορισμένος ο αριθμός των ατόμων που μπορούν να φιλοξενηθούν υπό αυτές τις συνθήκες. Κόσμος που εμπλέκεται σε τέτοιες κινήσεις έχει καλή διάθεση, αλλά απαιτείται κριτική στις δυνάμεις που προτείνουν τέτοιες «λύσεις», αποδεχόμενες πλήρως την αδυναμία, στη συγκεκριμένη φάση, του κινήματος να επιβάλει τις απαιτήσεις του στο κράτος. Είναι «λύση» που μεταφέρει την ευθύνη στην πλάτη του λαού και του κινήματος. Παρά την κριτική που γίνεται, βέβαια, προφανώς και πρέπει να καταγγέλλεται το «άνοιγμα» καταλήψεων από την αστυνομία ως μια πράξη βίαιης καταστολής που έχει στόχο να χτυπήσει ό,τι παρεκκλίνει από τις επιδιώξεις του συστήματος και να τρομοκρατήσει.

Από την άλλη, το ΚΚΕ μη θέλοντας να δώσει ουσιαστικά κινηματική απάντηση στο ζήτημα καταλήγει να αντιμετωπίζει τους πρόσφυγες ως «πρόβλημα», και κινείται με την άποψη του «διπλού απεγκλωβισμού». Να φύγουν από τα νησιά και να πάνε στην ενδοχώρα «όπου θα εξετάζονται τα αιτήματά τους και θα πηγαίνουν στη χώρα πραγματικού προορισμού τους». Πόσο ταιριαστό αίτημα με το «Να φύγουν οι πρόσφυγες», απλά με την ευθύνη των κρατικών δομών. Η ανάδειξη, όπως κάνει το ΚΚΕ, ότι κανένας πρόσφυγας δεν θέλει να μείνει στη χώρα, καταλήγει ότι δε χρειάζεται πάλη για τα δικαιώματά τους στην παιδεία, περίθαλψη, αξιοπρεπή στέγαση και ζωή. Όλοι θέλουν να πάνε στον «παράδεισο» της Ευρώπης, κατά το ΚΚΕ, ασχέτως αν οι συνθήκες εκεί θα είναι εξαιρετικά απάνθρωπες και θα αποτελούν τα θύματα του κεφαλαίου με μισθούς πείνας. Αυτή η άποψη τους οδήγησε στο να συμμετέχουν, μάλιστα και σε απεργία στη Σάμο στις 7/2 καλεσμένη από δεξιές δυνάμεις και με κεντρικό αίτημα «να φύγουν οι πρόσφυγες».

Το μαρτύριο των προσφύγων δυστυχώς δε θα σταματήσει όσο δεν δίνεται απάντηση από τη μεριά των λαών. Οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις επωφελούνται από τους πολέμους, αλλά επωφελούνται και από το φθηνό εργατικό δυναμικό που «παράγεται». Όσος κόσμος «περισσεύει» από τους υπολογισμούς τους, δεν έχουν κανέναν ηθικό ενδοιασμό να τον δολοφονήσουν. Η καλλιέργεια του εθνικισμού έχει ως σκοπό να διαχωρίσει ντόπιους και ξένους και να διασπάσει την πάλη τους για δικαιώματα. Χρειάζεται ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα απαντάει σε φασιστικές προκλήσεις και ρατσιστικές απόψεις. Κοινός είναι ο εχθρός, κοινός πρέπει να είναι και ο αγώνας.

Αντικαπνιστικός νόμος

Για λόγους «πειθαρχίας» και όχι υγείας

Στέφανος Νίτσας,
ΜΕΥ Ιωαννίνων

Μία από τις προεκλογικές δεσμεύσεις της ΝΔ ήταν η εφαρμογή του αντικαπνιστικού νόμου, που άρχισε να συζητιέται έντονα αμέσως μετά την εκλογή της μέχρι τελικώς την ψήφισή του. Ο νέος νόμος «δεν έχει μόνο την πολιτική βούληση για να εφαρμοστεί» όπως διατυμπανίζει σε κάθε τόνο η κυβέρνηση, αλλά θα έχει και τους «κατάλληλους μηχανισμούς για να τον εφαρμόσουν». Συγκεκριμένα προβλέπεται η ενεργή συμμετοχή της αστυνομίας, αλλά και λειτουργία τηλεφωνικής γραμμής, στην οποία οι πολίτες θα μπορούν να αναφέρουν παραβάσεις.

Η απαγόρευση του καπνίσματος αποτελούσε ένα ζήτημα το οποίο ανέκυπτε ανά καιρούς από τα ΜΜΕ, και άνοιγε μια συζήτηση η οποία κατά βάση ασχολούνταν με την μη υπακοή και τήρηση των ψηφισμένων νόμων από μεριάς πολιτών. Το βασικό σημείο κατάληξης της συζήτησης ήταν η αναγκαιότητα συμμόρφωσης με τους υπάρχοντες κανόνες και τα Ευρωπαϊκά πρότυπα, αλλά και ότι το κράτος οφείλει και πρέπει να γίνει αυστηρό.

Αυτό ακριβώς έρχεται να εξυπηρετήσει και ο συγκεκριμένος νόμος! Έτσι και αλλιώς, πρώτο μέλημα για τη νέα κυβέρνηση αποτέλεσε η ενίσχυση της καταστολής και η περαιτέρω ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής (κατάργηση ασύλου, καταστολή στα Εξάρχεια, φυλακές τύπου Γ, αλλαγές στον ποινικό κώδικα, αστυνομοκρατία, κλπ). Η ισχυροποίηση δηλαδή των κρατικών μηχανισμών και η έντονη παρουσία τους για να εφαρμόζουν αυτά που προστάζουν οι από πάνω. **Το σύστημα δηλαδή, προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμπεδώσει την πειθάρχηση σε όλες τις πτυχές τη καθημερινότητας μας (π.χ. εισβολή αστυνομίας σε σινεμά) και δηλώνει με όλες του τις κινήσεις ότι ήρθε επιτέλους η ώρα να μπει «τάξη».**

Προσπαθούν να μας χωρίσουν σε ομάδες καπνιζόντων και μη καπνιζόντων. Αυτό έρχεται να εξυπηρετήσει η λειτουργία της τηλεφωνικής γραμμής. Θέλουν να μας κάνουν να ρουφιανεύουμε ο ένας τον άλλον. Το ζήτημα της συνύπαρξης είναι υπαρκτό, όμως η επίλυσή του επέρχεται μέσα από τον αμοιβαίο σεβασμό και όχι από την ρουφιανιά και την καταστολή.

Θα αναρωτηθεί κάποιος, είναι κακό να απαγορευτεί το κάπνισμα σε κλειστούς χώρους; Το ερώτημα είναι αν το υπουργείο και η εκάστοτε κυβέρνηση κόπτεται για την υγεία μας. Στην πραγματικότητα δεν τους νοιάζει καθόλου. Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να εξετάζεται ο αντικαπνιστικός νόμος και όποιος άλλος νόμος έρχεται με το πρόσχημα ότι θα εξυπηρετήσει το «κοινό καλό». Γιατί, οι ίδιοι που μιλάνε για τις βλαβερές επιπτώσεις του τσιγάρου και ότι θέλουν να μας προστατέψουν από αυτό, είναι οι ίδιοι που **διαλύουν τα νοσοκομεία** και αφήνουν χιλιάδες χωρίς δωρεάν περίθαλψης. Είναι οι ίδιοι που δίνουν **άδειες στις εταιρείες εξορύξεων** οι οποίες αφήνουν πίσω τους καμένη γη. Είναι οι ίδιοι που κάνουν τα στραβά μάτια για **τα εργοστάσια που δηλητηριάζουν τον αέρα** και δημιουργούν προβλήματα υγείας σε χιλιάδες λαού.

Στρατός

Το «μεγάλο σχολείο» εκσυγχρονίζεται;

Χρήστος Μιχαήλ,
Φυσικό Ιωαννίνων

Αναζωπυρώνεται το τελευταίο διάστημα η συζήτηση στη νεολαία για το στρατό. Ο λόγος, οι εξαγγελίες για αλλαγές που έθεσε η κυβέρνηση. Μεταξύ άλλων, οι βασικές αλλαγές που εξετάζονται είναι, η αύξηση της θητείας από 9 σε 12 μήνες. Η επιλεκτική στράτευση στα 18 έτη, δίνοντας το «κίνητρο» της μειωμένης θητείας. Η εθελοντική στράτευση γυναικών, με την παροχή «μπόνους» σε διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ. Καθώς επίσης και μια σειρά από άλλες ρυθμίσεις για τους «ανυπόταχτους», αλλά και την πρόσληψη επαγγελματιών οπλιτών.

Οι απειλές μεγαλώνουν…

Ο τρόπος που παρουσιάζονται αυτές οι αλλαγές έχει να κάνει με το ότι «έχουν μεγαλώσει οι απειλές για τη χώρα» (ιδιαίτερα από την Τουρκία). Χρειαζόμαστε λοιπόν, όπως μας λένε, έναν ανανεωμένο, εξοπλισμένο, σύγχρονο στρατό ικανό να ανταπεξέλθει στις αυξημένες απαιτήσεις. Με τα απαραίτητα «εθνικοπατριωτικά» συμπληρώματα «Η πατρίδα σας χρειάζεται», «Το έθνος απειλείται» να αναδεικνύουν το επιτακτικό ζήτημα ότι «χρειάζονται αλλαγές».

Τι ανάγκες αλήθεια εξυπηρετούν;

Ο ελληνικός στρατός «προστάζεται» να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα και να αντιστοιχήσει τη μορφή του στις επιταγές που επιβάλλουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές στην περιοχή. Η ουσία των εξαγγελιών για τις αλλαγές στη δομή του στρατού, θα πρέπει να ιδωθεί με τις συνθήκες της σημερινής περιόδου. Πρώτον, είναι ουσιαστική η ανάγνωση των πολιτικών και στρατιωτικών εξελίξεων παγκόσμια- ειδικά για μια εξαρτημένη χώρα από ΗΠΑ και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές όπως η Ελλάδα. Δεύτερον, τα ζητήματα της επίθεσης του συστήματος καθώς και το τι έχουν διαμορφώσει αυτά για το λαό και τη νεολαία. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν ήταν αδύνατο να μην υπάρξουν και οι ανάλογες αλλαγές στο στρατό, που είναι ένας βαθιά αντιδραστικός και αντιλαϊκός μηχανισμός στην υπηρεσία του ντόπιου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών πατρώνων του.

Οι φωτιές στην περιοχή φουντώνουν

Ο στρατός πρέπει να μπορεί να είναι σε θέση να διεκπεραιώσει τις όποιες αποστολές του ανατεθούν από τους αμερικανονατοϊκούς στα Βαλκάνια, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Επάνω σε αυτό έρχονται οι προσλήψεις επαγγελματιών οπλιτών, ώστε να μπορούν να διαθέτουν, «ευέλικτες ομάδες άμεσης επέμβασης». Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται και με τη νέα συμφωνία – επέκταση των βάσεων και τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, υπάρχει και η πλευρά της αναζήτησης ρόλου από την ελληνική αστική τάξη στην περιοχή. Ενός ρόλου που προσπαθεί να κερδίσει απέναντι στην τούρκικη αστική τάξη, αλλά και τους βόρειους γείτονες της. Σε αυτή την προσπάθεια θέλει να φέρει και ένα «νέο αέρα» και μια «αναζωογόνηση» του στρατού της, με βάση και την ένταση της στρατιωτικοποίησης που υπάρχει στην περιοχή. Αυτό έρχονται να ενισχύσουν και τα όποια νέα εξοπλιστικά προγράμματα (F-35, πυραλαύκατοι) υπάρξουν. Καθώς επίσης και το δυνάμωμα της εξάρτησης και της υποτέλειας της άρχουσας τάξης σε όλα τα επίπεδα από τις ΗΠΑ. Καθώς η αστική τάξη της δεν προμηθεύεται μόνο τα όπλα των Αμερικάνων, αλλά και τις επιδιώξεις τους, που είναι διατεθειμένη να εξυπηρετήσει. Το οικονομικό κόστος δεν είναι το μόνο που καλείται να πληρώσει ο λαός και η νεολαία. Υπάρχει και το πολιτικό που είναι πολύ πιο επώδυνο. Οι όποιες αλλαγές λοιπόν, έρχονται να ευθυγραμμίσουν ακόμα καλύτερα το στρατό στα εγκληματικά σχέδια της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών στην περιοχή.

Ο εχθρός… λαός

Κάθε αστικός στρατός έχει στο βασικό του στόχαστρο το λαό. Έτσι και ο ελληνικός στρατός – ως στρατός μιας εξαρτημένης χώρας- χρησιμοποιήθηκε όχι μόνο ως συμπληρωματική δύναμη σε αποστολές- επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών αλλά και απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό». Τα παραδείγματα της ιστορίας πολλά, από τον ρόλο του στο πραξικόπημα του '67, από την χρησιμοποίησή του ως απεργοσπαστικός μηχανισμός και πολλά ακόμη.

Σήμερα, βλέπουμε την προσπάθεια θωράκισης τις αστικής τάξης απέναντι στο λαϊκό κίνημα. Τα όποια εξοπλιστικά προγράμματα έρχονται για να ενισχύσουν την πολεμική μηχανή του συστήματος απέναντι στον «εχθρό λαό». Αλλά και τις ασκήσεις για την «προετοιμασία του Ε.Σ. για αποστολές και ρόλους εσωτερικής κατασταλτικής δύναμης».

Το «μεγάλο σχολείο»

Η στράτευση στα 18 έρχεται να συνεχίσει την ιδεολογική προετοιμασία των νεολαίων για την κατάσταση που πρόκειται να αντιμετωπίσουν είτε στην τριτοβάθμια εκπαίδευση – για όσους τα καταφέρουν- είτε στην παραγωγή.

Μάθημα πρώτο λοιπόν η πειθαρχία. «Ο ανώτερος έχει πάντα δίκιο», άρα «κάνε ότι σου λένε για να μην σε βρει κάτι κακό». Άσε που «η πειθαρχία που σας μαθαίνουμε θα σας χρειαστεί, γιατί αν δεν είστε πειθαρχημένοι θα βρεθείτε άνεργοι». Μάθημα δεύτερο, «δεν ανήκετε στον εαυτό σας, αλλά στις τάξεις του ελληνικού στρατού». Η πλήρης αποκοπή από τον έξω κόσμο είναι ένα από τα ισχυρά ατού αυτού του μηχανισμού, ώστε οι φαντάροι να νοιώσουν κάτι το «διαφορετικό». Για να σταματήσουν να σκέφτονται και να δρουν όπως πριν, ώστε να δέχονται πλέον αδιαμαρτύρητα να χρησιμοποιηθούν για ό,τι τους προστάξουν. Έντεχνα η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία προσπαθεί να διοχετεύσει στους φαντάρους την άποψη περί του «εχθρού λαού», συμβάλλοντας και με αυτόν τον τρόπο στην διαμόρφωση του «διαφορετικού», ουσιαστικά στη δημιουργία ενός «άβουλου και ευμεταχείριστου» σώματος.

Θα μπορούσαν να γραφτούν σελίδες με τα «μαθήματα» που δίνονται κατά τη διάρκεια της θητείας. Ένα σημείο αρκεί: τα μαθήματα αυτά είναι διαποτισμένα από τα «ελληνοορθόδοξα ιδεώδη». Από τα ιδεώδη που πρέπει να σου μάθουν την ρουφιανιά, τον ατομικισμό, τις πελατειακές σχέσεις, την ιεραρχία και την υποταγή. Με τα απαραίτητα συμπληρώματα από μιλιταρισμό, εθνικισμό και σωβινισμό συνάμα με ραγιαδισμό και υποτέλεια, για να είσαι τσαμπουκάς απέναντι στους γειτονικούς λαούς και να υποκλίνεσαι στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Τελικός στόχος η «αποφοίτηση», με το απολυτήριο να σε κάνει πλέον «άντρα» έτοιμο για αυτήν την κοινωνία.

Αντί επιλόγου

Το τελευταίο διάστημα υπάρχει στροφή μεγαλύτερου μέρους της νεολαίας προς τα σώματα ασφαλείας. Ο λόγος είναι η επαγγελματική αποκατάσταση, με βάση την ανεργία και την εργασιακή ανασφάλεια που επικρατεί. Η επιλογή φαίνεται εύκολη, αν κανείς δεν λάβει υπόψη τον ρόλο του στρατού αλλά και των Σ.Α. που είναι απέναντι στα λαϊκά συμφέροντα. Για αυτό η νεολαία σήμερα καλείται να μπει σε άλλη στρατιά. Της εργατικής τάξης και των αγώνων, για να υπερασπίσει τα δικά της συμφέροντα.

70 χρόνια ΝΑΤΟ
Έργα και ημέρες των «προστατών» μας

Θωμάς Ντίντας,
Νομική Θεσσαλονίκης

Η ελληνική αστική τάξη προσπαθεί διαχρονικά να πείσει το λαό μας ότι η εξάρτηση της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της, τις Η.Π.Α και την Ε.Ε, είναι προς το συμφέρον του. Η υποχώρηση του κινήματος τα τελευταία χρόνια, καθώς και της αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης, έχει βοηθήσει τους παράγοντες του συστήματος να σπείρουν στη νεολαία την ιστορική λήθη σχετικά με το ποιόν των «προστατών» μας. Μέχρι και να τους παρουσιάζουν σαν λευκές περιστέρες που φέρνουν την ειρήνη και την φιλία των λαών.

Ας ξαναγνωρίσουμε λοιπόν ξανά τις Η.Π.Α και την Ε.Ε μέσα από τα πεπραγμένα τους:

Αύγουστος 1945:

Ρίψη ατομικών βομβών σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι από τις Η.Π.Α

Οι συνολικοί θάνατοι αμάχων ανέρχονται στους 220.000. Άλλοι 230.000 άμαχοι μένουν ανάπηροι. Στην συνολική εικόνα θα πρέπει να προσθέσουμε και τις τερατογενέσεις, τον καρκίνο, τους πρόωρους θανάτους που έχουν προκληθεί έκτοτε λόγω των επιπτώσεων της ραδιενέργειας που απελευθέρωσαν οι ατομικές βόμβες στην περιοχή. Προβλήματα τα οποία συνεχίζονται έως και την εποχή μας.

Γιατί; Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ανατέλει ένας νέος κόσμος σε πολλά σημεία του οποίου επικρατούν σοσιαλιστικά και λαϊκοδημοκρατικά καθεστώτα. Η Κινέζικη Επανάσταση είναι έτοιμη να υψώσει την κόκκινη σημαία σε μια τεράστια έκταση του πλανήτη. Ενώ στον υπόλοιπο πλανήτη, έχει φουντώσει η εθνικοαπελευθερωτική και ταξική πάλη των λαών. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αναλαμβάνει τον ρόλο της υπερδύναμης του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Χρησιμοποιεί την ατομική βόμβα στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία: α) για να τρομοκρατήσει τους λαούς του κόσμου, β) ώστε να κατοχυρώσει έναν ευνοϊκό γι΄αυτόν στρατιωτικό συσχετισμό στο μεταπολεμικό στερέωμα και γ) διότι η καλύτερη στο μέλλον αξιοποίηση αυτής της καταστρεπτικής δύναμης προϋπέθετε και τον πειραματισμό σε ζωντανό στόχο.

Ιούνιος 1950: Επέμβαση των ΗΠΑ στην Κορέα

Ο Κορεάτικος λαός, έχοντας ζήσει υπό ιαπωνικό κατοχικό ζυγό για δεκάδες χρόνια, κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο παλεύει για ανεξάρτητο κράτος και κοινωνική απελευθέρωση. Τον Αύγουστο του 1945 η Κορεά απελευθερώνεται από τις επαναστατικές κορεατικές δυνάμεις και τον Κόκκινο Στρατό. Σε αυτή υπάρχουν δύο ζώνες στρατιωτικής ευθύνης, μια σοβιετική και μια αμερικανική, οι οποίες με βάση τη συμφωνία μεταξύ της ΕΣΣΔ, των ΗΠΑ και της Μ.Βρετανίας έπρεπε να ενωθούν. Αυτή είναι και η θέληση του κορεατικού λαού. Δεν είναι όμως και θέληση των δυτικών, οι οποίοι προωθούν με σειρά μεθοδεύσεις, τη διάσπαση της χώρας και την επιβολή αμερικανόδουλης κυβέρνησης στο Νότιο μέρος της υπό τον Σινγκμαν Ρι. Έτσι έρχεται και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να προστατεύσει το «παιδί» του.

Στη γλώσσα μεγαλύτερων ανθρώπων επιβιώνει ακόμη η φράση «θα γίνει της Κορέας», η οποία χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια φρικαλέα και αιματηρή κατάσταση. Και πράγματι, ο πόλεμος των αμερικάνων στην Κορέα ήταν μια τέτοια κατάσταση. Υπολογίζεται πως οι αμερικάνοι έριξαν 635.000 τόνους βομβών στην Κορέα, ενώ καταστράφηκαν 8.700 εργοστάσια, 5.000 σχολεία, 1.000 νοσοκομεία και 600.000 κατοικίες. Συνολικά στον πόλεμο σκοτώθηκαν 4.000.000 κορεάτες και άλλοι τόσοι τραυματίστηκαν.

Τα νούμερα αυτά οφείλονται στις τακτικές των «προστατών» μας, που δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν το δόγμα της καμένης γης. Έτσι, για χρόνια ολόκληρα η Κορέα μετατράπηκε σε ένα τεράστιο πεδίο βολής ναπάλμ, οι στόχοι των οποίων δεν είχαν καμία διάκριση. Στρατιωτικοί στόχοι, άμαχοι-βόρειοι και νότιοι, κομβικές εγκαταστάσεις όπως υδραγωγεία, ήταν το ίδιο για τις αμερικάνικες βόμβες. Ενώ από την κυβέρνηση του Νότου δεν έλειψαν και οι μαζικές καταδίκες και εκτελέσεις αντιφρονούντων, χωρίς καν δίκη.

Η σφαγή του Μι Λάι και ο «πορτοκαλί παράγοντας» στο Βιετναμ

Η συνολική θυσία αίματος που πλήρωσαν οι βιετναμέζοι είναι μεγάλη, το ίδιο και η ποικιλία μεθόδων εξόντωσής τους που ακολούθησαν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Η τακτική της «καμένης γης» χαρακτήρισε και την περίπτωση του Βιετνάμ. Αυτό διότι οι Βιετκόνγκ αντιστάθηκαν στους αμερικάνους, αξιοποιώντας τη λαϊκή στήριξη που παρείχαν τα χωριά, τα αχανή δάση της χώρας και οι τακτικές του ανταρτοπολέμου.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η σφαγή του Μι Λάι. Στις 16 Μαρτίου του 1968 μια μονάδα διοικούμενη από τον υπολοχαγό Γουίλιαμ Κάλεϊ εισβάλει χωρίς αντίσταση στο εν λόγω χωριό, οι κάτοικοι του οποίου θεωρούνταν συνεργαζόμενοι με τους Βιετκόνγκ. Παρόλα αυτά κατά τις έρευνες οι αμερικάνοι στρατιώτες δεν ανακαλύπτουν αντάρτες. Και όμως, προχωρούν ύστερα από διαταγή του υπολοχαγού στη σφαγή του άμαχου πληθυσμού. Οι στρατιώτες δολοφονούν με αυτόματα όπλα και χειροβομβίδες 507 ανθρώπους, ανάμεσα στους οποίους βρίσκονται 173 παιδιά, 76 μωρά και 60 γέροι. Η αναφορά του Κάλεϊ στο αρχηγείο του ξετσίπωτα κάνει λόγο για «μάχη του Μι Λαί», κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν μόνο 128 υποτιθέμενοι βιετκόνγκ, αλλά βρέθηκαν μόνο...3 όπλα.

Στην «καμένη γη» αποσκοπούσε και η χρήση του «πορτοκαλί παράγοντα», ενός μείγματος χημικών που δημιουργήθηκε για το Υπουργείο Άμυνας των Η.Π.Α και το οποίο έχει φυτοκτόνα/αποφυλλωτική δράση. Υπολογίζεται πως κατά τη διάρκεια του πολέμου τα δάση του Βιετνάμ ραντίστηκαν με 50.000.000 λίτρα από τη συγκεκριμένη ουσία, προκειμένου να απωλέσουν οι αντάρτες τις δυνατότητες κάλυψης που τους παρείχαν τα δάση. Τα αποτελέσματα είναι μετρήσιμα ακόμη, καθώς λόγω του «πορτοκαλί παράγοντα» παρατηρείται αυξημένος βαθμός εμφάνισης καρκίνου, ενώ εκτιμάται ότι συνολικά δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν υποστεί σοβαρές γενετικές βλάβες, όπως εγκεφαλική παράλυση, σωματικές και πνευματικές αναπηρίες, ελλείψεις ή παραμορφώσεις άκρων.

Η κατοχή της Παλαιστίνης από το Ισραήλ και τα εγκλήματα κατά των παλαιστινίων έχουν ιμπεριαλιστικές πλάτες

Αυτή είναι η αλήθεια. Η σιωνιστική αστική τάξη δεν θα μπορούσε ποτέ να δημιουργήσει το κατοχικό της κράτος χωρίς τη στήριξη πρώτα των άγγλων και ύστερα των αμερικάνων. Οι οποίοι με τη σειρά τους στήριξαν τις βλέψεις των σιωνιστών προκειμένου να δημιουργήσουν ένα κράτος-μαντρόσκυλο σε μια ρευστή γεωπολιτικά περιοχή.

Από την ίδρυσή του το 1948 έως και σήμερα, το Ισραήλ έχει να επιδείξει πλούσιο έργο. Σήμερα υπολογίζεται πως από το Ισραήλ έχουν κατασχεθεί πάνω από 100.000 εκτάρια παλαιστινιακής γης, έχουν κατεδαφιστεί 50.000 σπίτια και κατασκευές στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη, ενώ 600.000 τουλάχιστον ισραηλινοί έποικοι ζουν σε κατεχόμενη παλαιστινιακή γη. Η τακτική των εποικισμών αποτέλεσε και αποτελεί βασική πτυχή της κατοχικής πολιτικής του Ισραήλ, το οποίο δεν πτοείται από το γεγονός ότι ο εποικισμός αποτελεί έγκλημα πολέμου.

Το Ισραήλ ελέγχοντας τις πηγές ύδρευσης έχει διαμορφώσει ένα ισοζύγιο κατανάλωσης νερού σύμφωνα με το οποίο οι ισραηλινοί καταναλώνουν τέσσερις φορές περισσότερο νερό από τους Παλαιστινίους, οδηγώντας τους τελευταίους σε συνθήκες που δεν μπορούν να καλύψουν ούτε τις βασικές ανθρώπινες ανάγκες.

Η Λωρίδα της Γάζας έχει δικαίως χαρακτηριστεί ως «η μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή του κόσμου». Έχει έκταση μόλις 365 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πληθυσμό 1,85 εκατομμυρίου και τελεί υπό αποκλεισμό από αέρα, ξηρά και θάλασσα. Πράγμα που έχει οδηγήσει το 72% των νοικοκυριών να βρίσκεται σε καθεστώς διατροφικής ανεπάρκειας, το 50% του συνολικού πληθυσμού να είναι άνεργο, και το 80% να επιβιώνει με την «αρωγή» ανθρωπιστικών οργανώσεων.

Όλα αυτά ενώ στην κατεχόμενη δυτική όχθη οι υποθέσεις κατά των παλαιστινίων εκδικάζονται από ισραηλινά στρατιωτικά δικαστήρια και κατά 99% καταλήγουν σε καταδίκη. Από όλα τα παραπάνω γίνεται εύκολα αντιληπτό πως καθόλου φιλειρηνικά δεν είναι τα σχέδια αμερικανικής έμπνευσης για άξονες συνεργασίας Ελλάδας- Ισραήλ!

Επέμβαση των Η.Π.Α στο Ιράκ και η φυλακή του Άμπου Γκράιημπ στη Βαγδάτη

Άλλη μια «ανθρωπιστική επέμβαση» που στόχο είχε την ανατροπή του καθεστώτος Χουσεΐν και την στερέωση της «δημοκρατίας». Με στόχο την στερέωση της υποτιθέμενης δημοκρατίας λειτούργησαν οι αμερικάνοι και την φυλακή του Άμπου Γκραίημπ ως στρατιωτικό κρατητήριο, στην οποία υπήρχαν το 2004 τουλάχιστον 8.000 κρατούμενοι.

Στη φυλακή αυτή γινόταν συστηματική χρήση τεχνικών βασανισμού παντός είδους. Απειλές στους κρατούμενους ότι θα δολοφονηθούν με γεμάτο πιστόλι κολλημένο στον κρόταφο, παρατεταμένη απομόνωση, διαταραχές ύπνου, έκθεση σε ακραίες θερμοκρασίες, δυνατή μουσική. Διαταγές στους κρατούμενους να μείνουν γυμνοί σε άβολες θέσεις με καλυμμένα μάτια, ενώ τους απειλούσαν με στρατιωτικούς σκύλους. Συστηματικός ξυλοδαρμός με καρέκλες και σκουπόξυλα. Απειλές βιασμού, μέχρι και σοδομισμός εγκλείστου με λάμπα φθορίου. Χρήση ηλεκτροσόκ και ψυχολογικές απειλές. Η φυλακή του Άμπου Γκραίημπ έκλεισε μόλις το 2014...

1999: Οι ΝΑΤΟΪκοι βομβαρδισμοί στην Γιουγκοσλαβία

Τότε που οι νατοϊκοί προστάτες μας εξήγαγαν «δημοκρατία» με την βοήθεια της ελληνικής αστικής τάξης που φιλοδοξούσε για αντάλαγμα να τσιμπήσει κανένα «κοκαλάκι».

78 μέρες συνεχόμενων βομβαρδισμών στη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν σύμφωνα με το Βελιγράδι τουλάχιστον 2.000 άνθρωποι. Τα αεροσκάφη της επιχείρησης «Εύσπλαχνος άγγελος» υπολογίζεται ότι έριξαν συνολικά 70.000 τόνους πολεμικού υλικού ισοπεδόνωντας εργοστάσια, γέφυρες, σχολεία, νοσοκομεία, ιστορικά μνημεία και κάθε είδους υποδομή. Αυτοί οι 2.000 νεκροί χαρακτηρίστικαν απο την Ουάσιγκτον ως παράπλευρες απώλειες. Οι ΗΠΑ και οι 19 χώρες που συμμετείχαν στην επέμβαση έπνιξαν στο αίμα και γέμισαν ερείπια τη Γιουγκοσλαβία. 25.000 σπίτια καταστράφηκαν, 470 χλμ δρόμου και 596 χλμ σιδηροδρομικού δικτύου διαλύθηκαν. 14 αεροδρόμια, 19 σχολεία, 20 κέντρα υγείας, 18 παιδικοί σταθμοί, 69 σχολεία, 176 μνημεία και 44 γέφυρες μετατράπηκαν σε ερείπια.

Το «Ευρωμαϊντάν» και οι φασίστες του Δεξιού Τομέα

Η Ουκρανία αποτέλεσε και αποτελεί κομβικό σημειό, στο οποίο οι ιμπεριαλιστές των Η.Π.Α. και της Ε.Ε έχουν κάνει μεγάλες απόπειρες να βάλουν χέρι. Αφού δοκίμασαν την ανατροπή των φιλορωσικών καθεστώτων με μια σειρά έγχρωμες επαναστάσεις, το 2014 προέβησαν σε πιο αποτελεσματικά μέσα.

Συγκεκριμένα, στήριξαν ανοικτά φασιστικές δυνάμεις όπως ο «Δεξιός Τομέας», οι οποίες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στις από τα πάνω και φιλοδυτικές διαμαρτυρίες, που ενορχηστρώθηκαν προκειμένου να ανατραπεί η τότε φιλορωσική κυβέρνηση. Οι δυνάμεις αυτές είχαν τέτοια στήριξη από του δυτικούς ιμπεριαλιστές, που έφτασαν στο σημείο να αποτελούν κυβερνητικό παράγοντα για κάποιο διάστημα.

Το αποτέλεσμα αυτής της στήριξης μπορεί να συμπυκνωθεί στον εμπρησμό του κτιρίου των Συνδικάτων στην Οδησσό. Στο εν λόγω κτίριο κατέφυγαν άοπλοι διαδηλωτές στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τους πυροβολισμούς των φασιστών. Σύμφωνα με αναφορά του ΟΗΕ 42 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στο Κτίριο των Συνδικάτων, 32 από δηλητηρίαση μονοξειδίου του άνθρακα και 10 αφότου έπεσαν από τα παράθυρα. Οι περισσότεροι ήταν άνδρες, ενώ ανάμεσα στα θύματα ήταν επτά γυναίκες κι ένα 17χρονο αγόρι. Οι τραυματίες ανήλθαν βάσει νοσοκομειακών πηγών σε 174. Η αστυνομία δε δίστασε να προβεί σε συλλήψεις 38 βαριά τραυματισμένων διαδηλωτών που σώθηκαν από τη φωτιά.

Η αιματοβαμένη Συρία και το δράμα των Κούρδων

Ο πόλεμος στη Συρία όσο και αν γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν «εμφύλιος», «θρησκευτικός» ή τοπικός, στην πραγματικότητα γίνεται προκειμένου να βάλουν χέρι οι αμερικάνοι σε άλλη μια χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι τα άμεσα θύματά του, ενώ άλλοι τόσοι έχουν πάρει τον δρόμο της προσφυγιάς.

Τελευταίο επεισόδιο του συριακού δράματος αποτέλεσε το ευθύ άδειασμα των Κούρδων από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι υποτίθεται πως «προστάτευαν» τα εθνικά τους δικαιώματα. Για άλλη μια φορά γίνεται φανερό πως τα γεράκια του πολέμου δεν προστατεύουν κανέναν άλλο πέρα από τα δικά τους συμφέροντα.

Αντί επιλόγου

Αντίστοιχα γεγονότα θα μπορούσε κανείς να αναφέρει και για τη χώρα μας. Από τις αμερικάνικες ναπάλμ εναντίον του Δ.Σ.Ε οι οποίες στερέωσαν την αστική τάξη και την εξάρτηση, έως την αμερικανοκίνητη χούντα ή το καθεστώς ετεροδικίας που απολαμβάνουν σήμερα οι νατοϊκοί στη χώρα το οποίο ουκ ολίγες φορές οδηγεί σε βαριά εγκλήματα κατά του ελληνικού λαού που δεν τιμωρούνται ποτέ.

Ένα είναι όμως το συμπέρασμα. Ότι οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές όχι μόνο δεν φέρνουν την ειρήνη, αλλά μπλέκουν ακόμη περισσότερο όποιον «προστατεύουν» στην μέγγενη του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Πράγμα που σήμερα σημαίνει χούντες, πόλεμοι, προσφυγιά, λεηλασία. Γι' αυτό και η αντιιμπεριαλιστική πάλη της νεολαίας αποτελεί βιοτικό όρο για το μέλλον της.

Μια προσπάθεια προσέγγισης στην ταινία «Joker»

Κατερίνα Φωτοπούλου – Λιοσάτου,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

Αν υπάρχει κάποια ταινία η οποία έχει ταράξει τα κινηματογραφικά ύδατα τελευταία, αναμφίβολα είναι το «Joker», εξαιτίας της θεματολογίας της και του αντίκτυπου που έχει στην νεολαία. Ήδη στην χώρα μας η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχώρησε σε προσαγωγές ανηλίκων σε κινηματογραφικές αίθουσες που προβάλλονταν η συγκεκριμένη ταινία, εφαρμόζοντας το δόγμα «νόμος και τάξη».

Σε αντίθεση με ότι μας έχει συνηθίσει το Χόλυγουντ, ο ήρωας της ταινίας δεν είναι ούτε λαμπρός, ούτε αξιοθαύμαστος. Αντίθετα παλεύει για την ζωή και την αξιοπρέπειά του, όταν το μόνο που έχει να θυμάται από την κοινωνία είναι να τον κλωτσάει όλο και πιο κάτω με κάθε ευκαιρία. Είναι η κοινωνία που του προκάλεσε την ψυχική διαταραχή και όχι κάποιο γονίδιο και είναι το κράτος που του παίρνει πίσω έστω και μια υποτυπώδη πρόσβαση σε φαρμακευτική αγωγή και ιατρική βοήθεια. Η ταινία έρχεται να θίξει μια σειρά από μείζονα ζητήματα της σύγχρονης αμερικάνικης (και όχι μόνο) κοινωνίας. Οι school-shooters, mass- shooters και η απλοκατοχή, η ψυχική νόσος και το ανύπαρκτο κράτος πρόνοιας, τα talent show και ο δημόσιος εξευτελισμός ανθρώπων, οι έντονες ταξικές διακρίσεις φτώχειας- πλούτου και έκδηλη χυδαιότητα του πολιτικού κατεστημένου, η σεξουαλική καταπίεση και μια σειρά άλλων ζητημάτων ψηλαφίζονται μεν, επιφανειακά δε, από την ταινία.

Τι είναι, όμως, εκείνο που προκαλεί τέτοια συμπάθεια προς έναν «απόλυτο κακό» ενός υπερηρωικού σύμπαντος; Και μάλιστα από κοινωνικές ομάδες τόσο διαφορετικές που ενίοτε δεν είχαν καμία σχέση με ταινίες του κόσμου της DC και της Marvel. Είναι η συμπάθεια και η αλληλεγγύη προς τους ψυχικά ασθενείς; Η λαϊκή νομιμοποίηση φόνων που έρχονται να εκπληρώσουν το κοινό περί δικαίου αίσθημα; Η πίστη στην επανάσταση και την διεκδίκηση δικαιωμάτων; Μάλλον τίποτα από αυτά. Κι όμως κατάφερε να εμπνεύσει, λόγω της ταύτισης του «Joker» με ένα απόλυτα καταπιεσμένο και αδικημένο άτομο μέσα σε μια άγρια ταξική και βίαιη κοινωνία.

Το «Joker» δεν είναι η πρώτη ταινία τέτοιας θεματολογίας. Δύσκολα θα μπορούσαμε να μην διακρίνουμε ομοιότητες με τον Ταξιτζή, το Fight Club κα. Υπάρχει όμως μια σημαντική διαφοροποίηση από αυτές τις ταινίες. Φέρνει στο προσκήνιο κινητοποιήσεις. Και εδώ αρχίζουν τα ερωτήματα. Αποτελεί μια επικίνδυνη ταινία στην αφύπνιση συνειδήσεων για την διεκδίκηση όσων μας ανήκουν; Διαβάζοντας απόψεις στον χώρο της Αριστεράς διακρίνει κανείς συχνά έναν ενθουσιασμό, θα πρέπει όμως να είναι περισσότερο προσεκτικός κανείς στις εκτιμήσεις του για μία Χολιγουντιανή ταινία. **Το Χόλυγουντ αποτελεί πεδίο κριτικής όχι λόγω των μη ποιοτικών ταινιών του (αντίθετα διαθέτει τα αρτιότερα μέσα και εξαιρετικούς ηθοποιούς).**

Το ζήτημα που τίθεται είναι αν αποτελεί η τέχνη ουσιαστικό στοιχείο του εποικοδομήματος. Και εφόσον αποτελεί, είναι δυνατόν η μεγαλύτερη παγκοσμίως βιομηχανία παραγωγής ταινιών να μην επιτελεί έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο στην διαμόρφωση συνειδήσεων; Σαφώς και όχι. Συνεπώς, είτε θα πρέπει να αναθεωρήσουμε τον ρόλο του Χόλυγουντ, εφόσον αρχίζει να βγάζει «επαναστατικές ταινίες» σε ένα αυτοκαταστροφικό κρεσέντο της αμερικανικής αστικής τάξης που καλεί τους λαούς σε εξέγερση ενάντια στην ταξική καταπίεση και την διεκδίκηση των δικαιωμάτων και της ζωής που τους αξίζει, είτε θα πρέπει να είμαστε πιο κριτικοί στο τι και για ποιο λόγο επιλέγει να προωθήσει μια ταινία blockbuster.

Το «Joker» επενδύει στην απήχηση των υπερηρώων / «αντιηρώων» της DC και Marvel στην νεολαία σε μια κοινωνική ταινία για να γίνει εύπεπτη. Κινείται σε ένα πλαίσιο αδιεξόδων και της τυφλής εκτόνωσης και το προχωράει ένα βήμα παραπέρα με βάση τη σημερινή κατάσταση, όπου οι λαοί παγκόσμια ψάχνουν το βηματισμό τους, ώστε να αντισταθούν στην επίθεση που δέχονται οδηγούμενοι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο στον δρόμο. Εξεγέρσεις και κινήματα ξεπροβάλλουν σε όλο τον κόσμο (Κίτρινα γιλέκα- Γαλλία, Χιλή, Ισημερινός, Ιράκ, Λίβανος, Αϊτή, Ολλανδία κλπ). **Σ' αυτήν ακριβώς την ανάγκη απάντησης σε κινηματικά γεγονότα έρχεται να παρουσιάσει την εξέγερση ως κάτι απολιτίκ και κυρίως ως μια υπόθεση που παρά το συλλογικό της χαρακτήρα (καλύτερα ομαδικό) παραμένει μια ατομική υπόθεση, αφού οι εξεγερμένοι ποτέ δεν φαίνονται να επικοινωνούν ή να συζητούν συλλογικά. Απλώς ατομικά ο καθένας κατεβαίνει στις διαμαρτυρίες ανώνυμα (με μάσκες ήδη από το μετρό) και εκτονώνει τον θυμό του.**

Ο «Joker» μέσα στην αθλιότητά του αγανακτεί και εξεγείρεται σε μια απέλπιδα προσπάθεια αυτοπροσδιορισμού και όχι στην βάση της διεκδίκησης καλύτερης ζωής. **Δεν παλεύει ώστε να ζήσει κανείς καλύτερα, ούτε καν ο ίδιος,** αλλά σαν μια δραματική έκκληση να τον προσέξουν και να γίνει αποδεκτός. Αισθάνεται ότι «δεν υπάρχει» για αυτή την κοινωνία και γι' αυτό δρα με τέτοιον τρόπο που να μην μπορεί πια να τον παραβλέψει η κοινωνία. Αυτό είναι το σημείο ταύτισης που πετυχαίνει η ταινία. Ο εκμηδενισμός του ατόμου (εκπληκτικό κατόρθωμα αυτού του συστήματος, όταν παράλληλα επιτυγχάνει την αποθέωση του ατομικού δρόμου έναντι του συλλογικού) και η ανάγκη αυτοπροσδιορισμού. **Υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά από την δράση ενός αγωνιστή, λοιπόν, που παρόλη την σκληρότητα του συστήματος βρίσκει την ανάγκη και τον τρόπο έκφρασης στην συλλογική πάλη. Ο αυτοπροσδιορισμός δεν έρχεται μέσα από την ατομική εξέγερση αλλά μέσα από την συλλογική οργάνωση.**

Τα ζητήματα που καταπιάνεται η ταινία αφορούν προβλήματα που ο καπιταλισμός τα δημιουργεί όχι στην βάση της κρίσης του αλλά στην βάση της ύπαρξής του. Δηλαδή, ο «Joker» δέχεται αρχικά τις επιπτώσεις από την ταξική διαστρωμάτωση της κοινωνίας, που του δημιουργεί μια ψυχική ασθένεια και αυτό είναι το αφετηριακό πρόβλημα. Η συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας ασφαλώς αποτελεί αντιδραστική εξέλιξη. Ταυτίζεται με την ολομέτωπη επίθεση που το σύστημα έχει ανοίξει και πρέπει να καταγγέλλεται. Ωστόσο, πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι η ψυχική νόσος θα επανεμφανίζονταν σε ένα καπιταλιστικό κράτος με κράτος πρόνοιας και δομές. Αυτό που δεν θα εκδηλώνονταν πιθανά τόσο εύκολα είναι η έκρηξη του ήρωα. Γι' αυτό και η ταινία δεν μπορεί να θεωρείται επαναστατική ή οτιδήποτε τέτοιο. Γιατί ούτε ο «Joker» ούτε κάποιος άλλος βάζει αίτημα διεκδίκησης ενός κράτους πρόνοιας, αλλά δεν μπαίνει και οποιαδήποτε υπόνοια ανατροπής αυτού του άδικου συστήματος.

Δεν μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για μια τυπική αντιδραστική ταινία. Ωστόσο, δεν μπορούμε να της αποδίδουμε και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Είναι μια ταινία που δίνει την δυνατότητα και την αναγκαιότητα τοποθέτησης πάνω σε όλα αυτά τα κομβικά ζητήματα που ο καπιταλισμός δημιουργεί.

Με αγώνες μέσα απ' τους Συλλόγους
και
ανεξάρτητο από το κράτος φοιτητικό κίνημα

Πάλη για ΣΠΟΥΔΕΣ-ΔΟΥΛΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ!

σε όλο τον κόσμο οι λαοί
δεν υποτάσσονται...

...οργανώνονται
και παλέυουν
το δίκιο τους!